

Tình Yêu Của Nàng Ế Tự Kỷ

Contents

Tình Yêu Của Nàng Ế Tự Kỷ	3
1. Chương 1: Tình Sử Bi Đát.	3
2. Chương 2: Tình Sử Bi Đát (tiếp)	4
3. Chương 3: Nữ Siêu Nhân Cũng Biết Khóc.	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5: Lần Đầu Chạm Mặt	7
6. Chương 6: Trai Đẹp Có Thể Bỏ Qua, Nhưng Chó Đẹp Không Thể Không Ngắm.	8
7. Chương 7: Anh Không Có Ác Ý	8
8. Chương 8: Ế Và Tự Kỷ	10
9. Chương 9: Tin Đồn Thất Thiệt	10
10. Chương 10: Tôi Thích Đàn Ông Hay Phụ Nữ, Cũng Không Thích Anh.	11
11. Chương 11: Cảm Giác Mắng Người Cũng Thật Sảng Khoái.	12
12. Chương 12: Gặp Lại Người Cũ.	13
13. Chương 13	15
14. Chương 14: Người Đã Bị Anh Đuổi Đi Mất Rồi	15
15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu	16
16. Chương 16: Rung Động	17
17. Chương 17: Bắt Đầu Một Mối Quan Hệ	18
18. Chương 18: Làm Bạn Gái Tôi	20
19. Chương 19: Đàn Ông Cũng Cần Hưởng Thú Vui Giải Trí Tao Nhã	21
20. Chương 20: Dự Tiệc	22
21. Chương 21: Tổ Lừa Cô Ấy Tới Đây	24
22. Chương 22: Cậu Làm Tổng Giám Đốc Cũng Quá Thất Bại Đi	25
23. Chương 23: Diện Kiến Đại Thần	26
24. Chương 24: Phòng Của Cậu Ta Cũng Là Phòng Của Em	27
25. Chương 25: Ôn Nhu	29
26. Chương 26: Anh Dám Lừa Tôi?	30
27. Chương 27: Khúc Ca Lay Động Lòng Người	30
28. Chương 28: Là Quan Hệ Bạn Bè Hay Xã Giao?	32
29. Chương 29	33
30. Chương 30: Tai Nạn Trên Biển	34
31. Chương 31	35
32. Chương 32: Xe Của Tôi Chưa Khi Nào Chở Người Lạ	36
33. Chương 33	37
34. Chương 34: Trai Đẹp Nếu Không Phải Trai Bao Thì Cũng Là Gay.	38
35. Chương 35: Em Có Thấy Người Giúp Việc Nào Được Chủ Nhân Đưa Xe Tới Đón Tận Tình Như Vậy Không?	39
36. Chương 36: Em Nổi Điên Gì Chứ?	40
37. Chương 37	41
38. Chương 38: Cậu, Thật Không Có Tiền Đồ	42
39. Chương 39	42

40. Chương 40: Không Những Người Mà Ngay Cả Chó Cũng Tranh Giành Cô Với Anh	43
41. Chương 41: Phụ Nữ Là Nửa Thế Giới Tươi Đẹp, Vì Thế Cần Được Nâng Niu Và Yêu Chiều .	44
42. Chương 42	45
43. Chương 43: Chương 43	46
44. Chương 44	46
45. Chương 45	47
46. Chương 46	48
47. Chương 47	49
48. Chương 48	50
49. Chương 49	51
50. Chương 50	52
51. Chương 51	53
52. Chương 52	53
53. Chương 53	54
54. Chương 54	55
55. Chương 55	56
56. Chương 56	57
57. Chương 57	58
58. Chương 58	59
59. Chương 59	60
60. Chương 60	61
61. Chương 61	61
62. Chương 62	62
63. Chương 63	63
64. Chương 64	64
65. Chương 65	65
66. Chương 66	65
67. Chương 67	66
68. Chương 68	67
69. Chương 69	68
70. Chương 70	68
71. Chương 71	70
72. Chương 72	70
73. Chương 73	71
74. Chương 74	72
75. Chương 75	73
76. Chương 76	74
77. Chương 77	74
78. Chương 78	75
79. Chương 79	76
80. Chương 80	78
81. Chương 81	79
82. Chương 82	80
83. Chương 83	81
84. Chương 84	82
85. Chương 85	84
86. Chương 86	84
87. Chương 87	85
88. Chương 88	86
89. Chương 88	87
90. Chương 89	89
91. Chương 90	90
92. Chương 91: Ngoại Truyện:	91
93. Chương 92	92

94. Chương 93	93
95. Chương 94	94
96. Chương 95	95
97. Chương 96	96

Tình Yêu Của Nàng Ế Tự Kỳ



Giới thiệu

Một gã đàn ông bề ngoài lạnh lùng vô cảm nhưng đối với cô lại nhiệt tình như lửa. Liệu cuộc gặp gỡ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-nang-e-tu-ky>

1. Chương 1: Tình Sử Bi Đát.

Cô tên là Hà Phương hiện tại đang là nhân viên kinh doanh mảng nhà đất tại chi nhánh chính của tập đoàn Kỳ Phong. Công việc sự nghiệp có thể nói là khá ổn khi mà cô được làm việc trong tập đoàn nổi tiếng kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, cô may mắn còn sống sót trong đợt thi tuyển gắt gao để được chọn vào làm tại đây. Cô vẫn còn nhớ lúc được báo trúng tuyển vào công ty ba mẹ cô vội nắm tay cô chúc mừng và nói: “Tốt quá rồi, bây giờ học hành công việc đâu vào đó, con kiếm lấy một chàng rể tốt về ra mắt, ba mẹ không cấm con yêu đương sớm nữa”. Từ dạo đó tới giờ đã mấy năm trôi qua nhưng cô vẫn chưa một lần có người yêu.

Ở tuổi 27, khi mà bạn bè rục rịch chuẩn bị làm đám cưới, đó là chưa kể những cô bạn đã có tới một, hai đứa con bụ bẫm xinh xắn, cô vẫn chần chừ đơn gối chiếc. Chu kì lặp lại, sáng dậy đi làm, tối về uể oải, chỉ biết vùi đầu vào đọc ngôn tình, lấy đó là thú vui tao nhã. Thỉnh thoảng lại chuẩn bị phong bì mừng cưới bạn bè, đồng nghiệp. Nếu như ở công ty cô chỉ biết vùi đầu hoàn thành tốt công việc được giao, thỉnh thoảng lại rảnh rỗi làm giúp một phần công việc cho đồng nghiệp vì thế quan hệ đồng nghiệp cũng không tới nỗi nào, về nhà làm trách nữ không xuất đầu lộ diện. Cuộc sống nhàm chán cứ thế lặp lại có quy luật.

Cô không hẳn là không có người tìm hiểu, nhưng lúc nào cũng có thể vạch ra cả đồng lí do tạt xấu của những người đó bài xích và tránh né họ, và thế là dần dần “tiếng lành thì không đồn, tiếng xấu lại đồn nhiều” sau này cũng không ai dám tìm hiểu cũng như giới thiệu đối tượng làm quen cho cô.

Nếu nói là tâm sinh lí của cô có vấn đề thì không phải, cô là người lớn lên phát triển hoàn toàn bình thường, nhưng về tâm lý quan niệm về tình cảm yêu đương của cô đúng là có điều đáng nói.

Đáng kể đến ở đây đó là: “Một khi con người ta gặp nhiều tổn thương, bản thân họ sẽ tự khắc sản sinh ra hoóc-môn bài tiết những thương tổn”.

Lớp 7, cái tuổi mà lần đầu tiên trong đời đổ máu, mở đầu cho quá trình trường kì bị rút máu mỗi tháng của mỗi cô gái, cái tuổi mà theo khoa học gọi là tuổi dậy thì của các thiếu nữ, tâm tư thiếu nữ cũng rục rịch rung rinh có cảm xúc trước bạn khác giới. Lúc này cô cũng đã biết để ý tới một cậu bạn cùng lớp cao ráo, sáng sủa được nhiều bạn gái để mắt tới. Song cuối cùng lại chống mắt nhìn cậu nhóc tỏ tình với cô bạn

lớp trưởng, thật ảo não, cùng lúc đó trong lớp cũng xuất hiện một số đôi công khai, cũng như bí mật, thích nhau. Thôi mặc, cấp hai không có ai thích cũng không có gì đáng kể, yêu đương sớm sẽ ảnh hưởng tới học tập và nhiều thứ rắc rối phát sinh.

Lớp 12, cũng được coi là lão làng của cấp trung học phổ thông, khi mà các đôi các cặp được xác định từ rất lâu trước đó, một số cặp tan ra cũng một số được bổ sung. Cô vẫn thui thủi một mình.

Cho tới khi cô bạn thân giới thiệu làm quen một người anh quen trên mạng cho nhóm bốn đứa bạn thân của cô. Năm học cuối cấp, đối mặt với nhiều áp lực học hành, thi cử, sự xuất hiện của một anh chàng tâm lý lắng nghe những tâm sự của cô, nói chuyện lại rất vui tính làm cô cảm thấy áp lực giảm bớt phần nào. Hiên nhiên như dòng nước tươi mát tưới lên tâm hồn thiếu nữ có chút khô cằn. Thời gian đó, thi thoảng cô lại ngây ngốc cười một mình, nên bị tụi bạn thân chọc cho đỏ mặt rằng “ dạo này tâm tư cô có phần “trưởng thành” lắm nha.”. Đôi lúc thư từ qua lại, cô còn sáng tác truyện ngắn tặng anh, nhờ cô bạn thân gửi kèm cho anh trai.

Không lâu sau đó cô mới té ngã ra, người anh trai ấy là người yêu qua mạng của cô bạn thân kia. Thật muốn khóc ròng đi, trước nay cô luôn quan niệm không bao giờ được tơ tưởng tới người yêu của bạn, huống hồ đây còn là bạn thân. Tâm tình cũng như vỡ vụn, cảm giác bị chính bạn thân lừa dối, rõ ràng là người yêu của mình lại nói là anh trai, để cô nảy sinh tình cảm, để rồi lôi cô ra trêu chọc, cô đã giận cô bạn một thời gian, mãi sau này thấy cô ấy thành khẩn xin lỗi, cũng không muốn giận dai nên bỏ qua, khi đó hai người họ cũng chia tay nhau.

Lúc bình tâm suy nghĩ lại, cô mới tự giễu mình thật ngốc, nào có chuyện “anh trai” qua mạng quan tâm tới “em gái” rồi cả bạn của em gái, nếu không phải có tình cảm thì cũng là mấy tên rảnh rỗi bỏ thời gian tiêu khiển. Cuối cùng, người anh trai hờ này rốt cuộc cũng sớm đi vào dĩ vãng.

2. Chương 2: Tình Sử Bi Đát (tiếp)

Sang năm nhất đại học, khi mà yahoo đã trở thành phương tiện trao đổi phổ biến của giới trẻ từ rất lâu, cô mới bắt đầu bập bẹ tiếp cận nó và sử dụng internet. Câu châm ngôn được mọi người truyền tai nhau đó là: “Cái gì không rõ cứ lên mạng hỏi giáo sư Google”. Cô áp dụng triệt để Google được đặt là trang tìm kiếm mặc định, ngay cả nick yahoo của cô bạn cấp 3 cũng hỏi “giáo sư”, chả biết nghịch nghịch thế nào mà vào trang diễn đàn nhấn tin lung tung rồi quên hẵn.

Hắn hơn cô một tuổi. Với một đứa gà mờ về công nghệ lại có phần rụt rè tự kỷ như cô, hẳn vui vẻ hòa đồng nói chuyện có khiêu hài hước lại còn chịu khó lắng nghe tâm sự học hành rồi cuộc sống xa nhà của cô nhóc ngờ nghệch non nớt mới rời xa vòng tay ấm của ba mẹ. Thi thoảng lại kể chuyện cười chọc vui cô những khi cô buồn, chúc cô ngủ ngon mỗi tối, chia sẻ những bài hát hắn thấy hay, có thể người gửi vô ý, người nghe lại có tình nên dần dần trái tim thiếu nữ rung rinh.

Nhưng rồi thời gian cứ thế trôi qua, dường như cảm nhận được sự thay đổi của hắn, sự lơ là hờ hững của hắn mỗi lần nói chuyện. Không khi nào hắn chủ động nhắn tin liên lạc trước với cô, nhiều lúc có thể bỏ bằng đi một tuần, một tháng hoặc có thể lâu hơn thế nữa, chỉ có cô là ra sức cố gắng níu kéo mối quan hệ này. Cô đưa ra quyết định có lẽ là đại đột xuất nhất trong quãng thời gian đã từng sống trên mặt đất đó là hẹn gặp và tỏ tình với hắn, cô muốn họ thực tế đối mặt với nhau, xác lập mối quan hệ rõ ràng, vì thế lấy hết can đảm hẹn gặp hắn, thử qua cả đồng hồ quần áo kín cổng cao tường cổ hủ của cô, cuối cùng cũng chọn được bộ mà cô bạn cùng phòng cho là thanh lịch tao nhã nhất, thật ra là bộ đồ đó bó gọn ôm lấy dáng người đầy đặn vòng nào ra vòng đó của cô chứ không phải những bộ đồ rộng thùng thình thường ngày cô thích mặc cho thoải mái. Nhờ sự động viên của cô bạn mà cô cũng có thêm động lực lết được tới chỗ hẹn, càng gần tới giờ hẹn cô càng hồi hộp, tim đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tay nắm chặt đã mướt mồ hôi, nhưng ngày hôm đó hắn không xuất hiện, cô bỏ ra một ngày chết lặng ở nơi đó, cũng để bụng tay tình cảm này.

Theo kinh nghiệm của những người đi trước truyền thụ lại, trong lúc còn đi học là sinh viên nên kiếm lấy đôi ba mối tình để hưởng thụ cảm giác lãng mạn, nhí nhảnh và trẻ trung bởi khi đó còn chưa phải bận tâm tới mưu sinh, vấn đề cơm áo gạo tiền, rồi áp lực công việc đè nặng. Cứ ngỡ rằng cô cứ thế mà kết thúc quãng đời sinh viên tẻ nhạt mà vẫn đơn côi, thì tới năm 3 đại học, trong một lần đi chơi với đám bạn đại

học cô tình cờ quen một tên nhóc kém một tuổi, là em trai một người bạn trong lớp cô. Dưới sự đeo đuổi dai dẳng của cậu, cũng một phần là tâm lí ham hư vinh khi có một người ít tuổi hơn bày tỏ, hơn nữa cũng muốn chấm dứt quãng thời gian tự kỷ cô độc, cô đồng ý làm bạn gái tên đó.

Một khi đã đặt tình cảm vào một ai đó, cô dốc hết ruột gan, chỉ nhất nhất chung tình với người đó, song cũng không tránh khỏi đôi lúc giận hờn vu vơ, cô vẫn nhớ một lần hẹn đi chơi nhưng lại bị cậu cho leo cây mà không nói sớm là có việc bận, cô buồn bực đòi chia tay. Hôm đó, đã tối muộn nhưng cậu vẫn phi xe tới trước cửa nhà trọ của cô cứ thế đứng cả tiếng đồng hồ chỉ để trông thấy hình bóng cô qua ô cửa sổ, mãi sau đó mới gọi cô ra gặp. Trời về đêm rất lạnh, cô vẫn nhớ lúc cậu cầm tay cô, bàn tay thô to bình thường rất ấm áp của cậu nay đã thấm lạnh, nổi xót xa trào dâng lên trong cô, cô tự nhủ sẽ dồn hết tâm sức trân trọng cậu.

Nhưng sau một lần bị bạn bè cô trêu chọc là “phi công trẻ” hấn dưng dưng đòi chia tay với lí do không hợp về tuổi tác. Gì chứ, cái lí do “con cóc” ngớ ngẩn như thế cũng có thể đưa ra để chấm dứt một mối quan hệ sao, thật khiến người ta buồn cười đi. Cô đã không tiếc sức nhiều lần cố níu kéo nhưng đổi lại là sự tuyệt tình không một lần quay đầu. Lúc bấy giờ là gần lễ giáng sinh, trước đó cô đã dày công bỏ thời gian và tâm huyết đan khăn quàng cổ tính tặng hấn, song đã không còn cơ hội. Thời gian đó tinh thần sa sút cô bị sút tới tận 3 cân, người lúc nào cũng thiếu sức sống. Sau này cô mới biết trong thời gian yêu cô, hấn cũng qua lại cùng một cô gái khác kém hấn 5 tuổi, sau lần chia tay với cô hấn chính thức bắt cặp với cô ta. Cô chết tâm, thật sự hết hi vọng vào tình yêu.

3. Chương 3: Nữ Siêu Nhân Cũng Biết Khóc.

Tính tình cô suồng sã thường xuyên làm gì cũng qua loa, nhưng một khi đã để tâm vào một thứ gì đó sẽ rất tỉ mỉ, làm tới nơi tới chốn. Vì là chị cả trong gia đình có hai cô con gái, ba mẹ bận đi làm cả ngày, nên cô đã sớm tập thói quen đảm đương công việc nhà, trong thâm tâm lúc nào cũng nghĩ em gái còn nhỏ, ba mẹ thì phải lo làm việc nuôi gia đình vì thế việc gì có thể tự tay làm thì cô đều cố gắng làm cho bằng được.

Cũng nhờ môn kĩ thuật điện được học trên lớp, mà khi nhà đột ngột bị ngắt điện do đứt dây cầu chì, cô rất dễ dàng lấy dây đồng khác thế vào đó, khi bóng đèn bị cháy hỏng cũng là cô tự tay thay, cô xung phong bê những đồ nặng nhường những đồ nhẹ cho em gái bé, tới dây chuột máy tính bị chuột cắn đứt cô cũng ngồi tỉ mỉ mò nói lại từng màu dây lại với nhau. Chẳng thế mà em gái cô khi khoe lại với ba mẹ đã nói sau này cô không cần lấy chồng cũng có thể đảm đương hết những việc nhà mà đàn ông đáng ra phải làm, ba mẹ đã cười hiền từ mà trách yêu em gái nói rằng cho dù có thể làm những việc đó song trong nhà không thể vắng bóng người đàn ông. Do còn nhỏ không hiểu hết ý của ba mẹ sau này biết suy nghĩ cô mới thấy thấm thía.

Có thể mọi người thấy cô như nữ siêu nhân, nhưng nào có ai biết, đồ nặng việc nặng cô phải cắn răng mà làm, đồ hỏng nếu có thể thay thì tự mình thay, bởi vì nếu cô không làm thì ai sẽ làm giúp cô, ba mẹ đã vất vả đi làm cả ngày nên cô không muốn họ phải lo nghĩ nhiều về việc nhà, lúc đi học xa nhà xa gia đình rồi thì cũng còn ai lo nghĩ giúp cô. Cô vẫn nhớ dạo ở chung cùng cô bạn, khi đó trong phòng có mùi lạ rất khó chịu mà không tìm ra nguyên nhân, cứ nghĩ rằng dùng nước hoa mua trong siêu thị là có thể át mùi nhưng không ngờ càng ngày càng khó chịu. Tới khi phát hiện ra nguyên do là con chuột chết dưới tủ quần áo, từ sau vụ đó lọ nước hoa cũng anh dũng hi sinh vào sọt rác, cũng bởi vì khi ngửi mùi nước hoa có thể liên tưởng tới sự việc kinh hoàng này. Điều đáng nói là việc dọn dẹp xác con chuột đang trong quá trình phân hủy mà trên đó đã xuất hiện một số con giòi đang ngo ngoe cọ quậy. Cô bạn cùng phòng đã cách xa mấy bước chân khóc tu tu, bất lực cô đành phải bịt khẩu trang nín thở cầm chổi và hót rác hót đổ đi, sau đó cũng ngồi phịch xuống khóc vì kinh sợ và uất ức.

Lại nói tới những ngày lễ, cô bạn hí hửng chuẩn bị từ sớm để đi chơi với bạn trai, còn cô ngồi tự kỷ trong phòng xem truyện tranh. Vào một hôm trung thu, bạn bè đều đi chơi cả, riêng cô bị ốm sốt cao nằm liệt giường. Một mình trong căn phòng nhỏ trống trải, nước mắt không ngăn được tuôn trào trên khuôn mặt, cho tới khi mẹ gọi điện hỏi thăm như thường ngày cô vội gạt nước mắt đè nén tiếng nức nở, vì không có thói quen làm nũng hay thể hiện sự yếu đuối với người khác mặc dù đó là ba mẹ, huống hồ cô cũng không muốn họ lo lắng. Khi thấy giọng cô có phần khác thường ngày mẹ quan tâm hỏi thì cô chống chế nói bị ốm nên thành ra vậy, mẹ cô liền ân cần dặn dò cô phải chịu khó ăn uống rồi uống thuốc, nghỉ ngơi, để mau khỏi ốm. Lúc đó cô rất muốn nhào vào lòng mẹ mà khóc òa, nhưng mẹ ở cách xa cả trăm cây số, huống hồ nếu thực

sự có mẹ ở bên lúc này cô cũng không có thói quen thể hiện tình cảm như thế, sẽ thấy ngượng ngùng. Ngày hôm đó, cô bạn cùng phòng đi chơi về có mang theo bánh trung thu coi như món quà trong ngày đoàn viên an ủi, nhưng cô đâu còn lòng dạ nào để nuốt trôi chứ.

Có thể trong mắt mọi người cho rằng cô đã lớn, đủ khả năng tự lập, có thể ôm gồm những việc nặng, có thể không để tâm tới cảm xúc trong cô, nhưng dù có tỏ ra mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa cô vẫn chỉ là một cô gái, cũng có lúc yếu lòng, cần một bờ vai để ỷ lại, dựa vào. Quả đúng là, dù có là nữ siêu nhân thì cũng có lúc phải bật khóc.

Đặc biệt sau cú shock chia tay tên người yêu ít tuổi hơn cô đã lột xác bản thân từ ngoại hình tới tư tưởng, trở nên hững hờ bàng quan hơn với mọi thứ xung quanh, cô tự nhủ: “Từ giờ phải biết suy nghĩ lành, phải biết tự yêu lấy chính bản thân mình hơn”.

4. Chương 4

Bởi vì điều kiện công tác nên cô lại sống xa nhà, em gái lại học ở thành phố khác, vì thế cô lại ở trọ, song lần này là trọ một mình, đó là một căn hộ chung cư không quá lớn nhưng bố trí đúng như cho hộ gia đình sinh sống, điều quan trọng là giá thuê nhà hợp lý, cũng không quá xa với nơi cô làm việc. Mỗi sáng hẹn 7 giờ thức giấc, bữa sáng với bánh mì và sữa, sau khi chuẩn bị xong xuôi liền tới công ty. Bởi vì chỉ mất 15 phút đi bộ là tới nơi làm việc nên để tiết kiệm chi phí đi lại đồng thời tập thể dục rèn luyện thân thể, cô tự trang bị đôi giày thể thao để đi bộ, tới trạm xe bus gần công ty liền thay ra đi đôi giày cao gót, đợi bình ổn hơi thở lúc bấy giờ mới duyên dáng bước vào công ty.

Tập đoàn Kỳ Phong rất có tiềm lực, quy mô đồ sộ, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, cả tòa nhà làm việc 20 tầng xây dựng theo phong cách hiện đại cách tân, bày biện cũng như trang trí bố cục, từng tầng, từng phòng tạo cảm giác rất hài hòa, thích thú, và còn khiến tinh thần thư thái kích thích sự sáng tạo và thúc đẩy hiệu quả công việc phần nào, bên cạnh đó đãi ngộ cho nhân viên cũng rất tốt.

Trong công ty vẫn luôn lưu truyền danh tiếng của vị tổng giám đốc đương nhiệm của Kỳ Phong, đó là một huyền thoại trong giới thương nhân không chỉ vì mới có 30 tuổi đã nắm giữ chức vị điều hành cao cấp của tập đoàn hùng mạnh, ngoài ra còn được cấp bằng thạc sĩ quản trị của trường đại học danh tiếng ở Mỹ. Đặc biệt các nữ nhân viên trong công ty từ thiếu nữ chưa chồng, tới những chị em đã lập gia đình đều truyền tai nhau về bề ngoài tuấn tú, cao ráo, siêu cấp đẹp trai của anh ta, rất mãn nhãn, hưởng hờ tới bây giờ anh ta vẫn chưa lập gia đình vì thế không ít bóng hồng ngày đêm mơ tưởng có thể lọt vào mắt xanh của chàng trai hoàng kim này.

Tuy nhiên trong số đó có thể gạt bỏ trường hợp của Hà Phương, đơn giản là cô chưa từng diện kiến vị tổng giám đốc danh tiếng này, cũng không bận tâm tới mấy chủ đề trai đẹp vô vị đó. Đối với cô, cô luôn tâm niệm: “Có thể không biết tổng giám đốc của công ty song không thể không biết trưởng phòng của mình là ai”. Những người quyền cao chức cao, ở trên cao cô nào dám với, cũng không có cơ hội, khả năng để diện kiến thì không đáng để cô bận tâm hơn trưởng phòng của mình. Người đàn ông trung niên đầu hói bụng phệ đang trong thời kỳ “tiền mãn kinh của phụ nữ” lúc nào cũng có thể cáu gắt, phàn nàn, bới lông tìm vết để trách mắng nhân viên cấp dưới. Cô muốn được yên ổn lĩnh tiền lương và tiền thưởng nên luôn cố gắng hoàn thành tốt công việc của mình, trước khi đưa ông ký duyệt phải dày công kiểm tra thật kỹ càng, cũng bởi thế mà trong phòng kinh doanh cô là người ít được trưởng phòng “quan tâm hỏi han” nhất, những nhân viên còn lại mỗi lần gặp ông luôn mang theo bộ mặt của đội quân cảm tử còn lúc trở ra đều sa sút tinh thần, cũng may mà toàn mạng trở ra. Chẳng thế mà mọi người cùng thân mật gọi sau lưng ông cái tên trêu mếu “sát thủ phòng kinh doanh”.

Sáng nay, vừa vào công ty cô chạm mặt Mai Ly của phòng nhân sự, cùng làm việc trong 1 công ty mọi người quen biết chào hỏi nhau cũng không sao nhưng cô gái này lại đặc biệt tỏ rõ thái độ chán ghét cô ra mặt, lúc cửa thang máy mở ra, cô đang định bước vào bỗng có người huých khuỷu tay khiến cô chệch choáng tý nữa thì đứng không vững, quay ra nhìn thủ phạm là Mai Ly đang eo ợt bước vào thang máy quay lại đối mặt nhìn cô với vẻ đắc ý. Cô tự nhủ có lẽ hôm nay bước chân ra ngoài bằng chân trái, không thêm so đo với cô ta, đợi thang máy bên cạnh mở ra rồi đi lướt sau. Mai Ly tỏ thái độ thù địch với cô không hẳn là không có lý do, nhân viên của hai phòng ban các cô điều biết Mai Ly thích anh chàng Tuấn Kiệt của phòng nhân

sự, nhưng anh chàng này lại phũ phàng gạt phăng cô ta qua một bên bỏ ra một thời gian dài theo đuổi Hà Phương, dĩ nhiên cô không bận tâm tới anh ta, còn kì thị hành động có phần mang tính chất cuồng thái quá của anh ta, sau này sau khi bị cô từ chối thẳng thừng, anh ta rút cuộc cũng kiếm một cô bạn gái làm khác công ty. Dù thế, vẫn để lại hậu quả đó là sự đố kị, thái độ thù địch của Mai Ly với cô.

5. Chương 5: Lần Đầu Chạm Mặt

Vừa yên vị vào bàn làm việc của mình liền có cuộc điện thoại của khách hàng yêu cầu cô dẫn đi xem nhà, quay sang cô bạn Ái Vy đồng nghiệp bên cạnh mỉm cười:

- Người đẹp, lát đại sát thủ có hỏi thăm tớ thì nói tớ ra ngoài gặp khách hàng nha.

Ái Vy làm mặt xấu nghịch ngợm:

- An tâm lát nữa ngài ấy có hỏi tớ sẽ nói cậu đi ra ngoài tìm mùa xuân nên trốn việc ha ha.

Giả bộ làm mặt giận véo nhẹ má cô ấy, Hà Phương cầm túi xách bước đi. Khách hàng hôm nay của cô là người đàn ông trung niên, chiều cao tầm trung, ấn tượng gặp mặt lần đầu của cô đó là khuôn mặt hiền lành, tuy tầm này tuổi rõ ràng am hiểu sành sỏi sự đời cũng như việc đối nhân xử thế, hướng hồ lại là người có tiền, nhưng dù sao vẫn mang lại ấn tượng tốt đẹp trong cô. Căn hộ họ xem nằm trong khu chung cư cao cấp giữa trung tâm thành phố, cô cùng khách hàng dưới sự dẫn dắt của người quản lí khu đô thị xem một lượt bố cục của tòa nhà, và cấu trúc căn hộ, khách hàng tỏ thái độ khá hài lòng, hẹn hôm sau gặp lại ký hợp đồng.

Trên đường đi về công ty, lúc đi ngang qua một tòa nhà, bỗng có người thanh niên vì mãi nghe điện thoại không để ý mà húc vào người cô không những không quay đầu xin lỗi mà cất bước đi luôn, khiến cô mất thăng bằng ngã về phía sau vừa hay cả người đổ về phía người đàn ông mới bước xuống từ chiếc xe rolls royce, người đó nhanh tay đỡ được cô, tuy nhiên đồng tài liệu cầm tay không may rơi lả tả trên mặt đất.

Luống cuống quay lại, cô hơi giật mình bởi sức thu hút kì lạ của người đàn ông, rất lạnh lùng, ngũ quan cân xứng không phải vẻ đẹp trai của mấy chàng thanh niên ẻo lả mới lớn mà mang đậm khí chất của người thành đạt, đó là ấn tượng đầu tiên trong lần đầu chạm mặt. Tuy nhiên hành động tiếp theo của hắn khiến hình tượng tốt đẹp trong cô hoàn toàn sụp đổ, hắn đẩy cô ra như tránh sinh vật lạ, đứng vuốt lại tà áo hơi bị nhàu, mặc dù phản cảm nhưng là cô và phải hắn dù không phải cố ý, nhưng vẫn mở lời xin lỗi và cảm ơn hắn, cô vội cúi xuống nhặt đồng tài liệu lên, xếp ngay ngắn rồi đưa cho hắn. Người đàn ông nhìn cô với nửa con mắt nhận lấy tập tài liệu phải tay bước đi, được mấy bước đã thấy cô lên tiếng gọi với lại:

- Chờ đã, xin anh đừng bước.

Hắn quay lại cất giọng trầm thấp, lạnh nhạt:

- Có chuyện gì?

Cô vội bước lại gần hắn chìa tay đưa ra chiếc USB vừa nhặt được trên mặt đất, vẫn nhã nhặn hỏi:

- Không biết cái này có phải của anh không ạ?

Nhận thấy chiếc USB của mình, hắn cầm lấy vốn định bước đi, nhưng không biết nghĩ gì mà lại quay lại nói với cô giọng mỉa mai:

- Lần sau hi vọng cô không cần phải dày công diễn trò vô tình va chạm thế này đâu, rất ấu trĩ và lỗi thời, tôi đang rất bận không có thời gian chơi với cô.

Thần kì là suy nghĩ lúc này của cô rất nhanh nhạy, cô giật mình: “Là hắn nghĩ mình cố ý tiếp cận sao?”. Lúc này dường như máu trong cơ thể dồn hết lên đầu cô quát lớn tiếng:

- Anh nghĩ mình là ai chứ, cho dù có là chủ tịch nước hay bệnh nhân mắc dịch ebola thì tôi cũng không bận tâm, nhưng xin anh đừng có mắc bệnh tự luyện, lúc nào cũng nghĩ rằng mình là trung tâm của vũ trụ ai cũng phải quan tâm, tôi xin lỗi vì bị đẩy ngã vào anh, nhưng với những lời nhục mạ của anh vừa rồi, cho tôi xin rút lại, bởi vì người như anh không đáng, huh, bệnh thần kinh.

Hùng hổ tuôn một tràng để lại cái liếc mắt khinh bỉ, cô quay người bước đi. Người đàn ông không nghĩ rằng sẽ bị một cô gái dám lớn tiếng quát mắng hằn ngay tại trước cửa công ty của hắn, trước bao nhiêu người qua đường có cả nhân viên của hắn, thật là mất hết mặt mũi, tất cả oán giận dồn vào bóng dáng đang dần khuất xa kia, hắn nhìn cô với đôi mắt đầy oán khí, nghiêng rằng tự nhủ: “Tôi nhớ kĩ cô rồi, đừng để tôi gặp lại, nếu không cô sẽ chết không được yên thân, huh”. Vì còn cuộc họp quan trọng với đối tác nên hắn đành ôm một cục tức bước vào công ty, mà ngày hôm đó, toàn công ty từ trên xuống dưới đều lan truyền thông tin tổng giám đốc uy vũ của tập đoàn Uy Vũ nắm giữ nguồn tài trợ kinh tế đứng đầu trong cả nước bị một cô gái mắng là “bệnh thần kinh” ở ngay trước cửa công ty, khiến bao tâm hồn thiếu nữ phải oán thán. Đây cũng được coi là tin chấn động toàn thành phố so với các tin giật gân trong giới giải trí thì chỉ hơn chứ không có kém.

6. Chương 6: Trai Đẹp Có Thể Bỏ Qua, Nhưng Chó Đẹp Không Thể Không Ngắm.

Theo như lịch hẹn với khách hàng trung niên lần trước, cô tới khu chung cư cao cấp để kí hợp đồng và bàn giao nhà. Khi quay trở ra, đi ngang qua khuôn viên rợp bóng cây xanh, trải dài là thảm cỏ xanh mướt tạo nên một khung cảnh thiên nhiên rất tươi đẹp, và bầu không khí trong lành, thuần khiết, thuận tiện cho việc thư giãn đầu óc. Cô luôn ước ao, một ngày nào đó có thể mua một căn hộ ở nơi thư thái lí tưởng như thế này cho ba mẹ lúc tuổi về già, nhưng xem ra với tình hình tài chính hiện nay của cô thì điều mong ước đó vẫn còn rất xa vời. Đang miên man suy nghĩ, bỗng có thứ kích thích tâm trạng của cô, khiến đôi chân cô rảo bước về phía trước, khuôn mặt háo sắc biểu hiện rõ trước bàn dân thiên hạ.

Người đàn ông ở phía trước, anh ta cao khoảng mét 8, bộ đồ thể thao màu xám bạc có chút rộng để thoải mái hoạt động nhưng vẫn không che bớt được phần nào body thon chuẩn của người chăm tập thể hình như anh. Đường nét khuôn mặt dường như được chắt lọc từ những thứ tinh tế nhất. Nếu như nói, những đường nét không nổi bật song tổng hợp lại có thể được coi là hài hòa, thì đây những đường nét đẹp tất cả tập hợp lại tạo nên một tuyệt tác. Tạo hóa quả thật đã rất thiên vị cho người đàn ông này rồi. Hai gò má có chút ửng hồng do hoạt động không ngừng nghỉ trong một khoảng thời gian, đôi ba giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt được ánh nắng chiều tà chiếu vào lung linh như những hạt pha lê. Tai đeo tai nghe, thông dong cước bộ ổn định dần dần hơi thở.

Tầm mắt anh hướng về phía trước, khẽ nhíu mày, cảnh tượng này rất quen thuộc đi, một cô gái bày ra vẻ mặt háo sắc, gần như là lao như bay về phía anh. Anh rất rõ sức thu hút của bản thân, đồng thời rất chán ghét những màn biểu diễn vô tình và chạm gậy chú ý của những cô nàng ấu trĩ, nhưng vẻ mặt và hành động của cô gái trước mắt khiến anh mở rộng tầm mắt, làm sao có thể có bộ dạng ngớ ngẩn tới chừng ấy. Anh tự mặc định sẽ né tránh sang một bên, nhưng khoan đã, cô gái này có chút quen quen. Cố lục lại trong bộ nhớ siêu việt, các hình ảnh đặc biệt được chọn lọc, rồi cuộc anh cũng nhớ ra cô nàng va vào anh mấy hôm trước lại còn tuôn một tràng rồi mắng anh bệnh thần kinh trước bao người. Khẽ nghiêng rằng cố kìm nén cơn tức giận, thầm khinh bỉ, cô gái này thật to gan còn dám xuất hiện trước mặt anh bày ra bộ dạng thô kệch này, vậy mà trước đó còn lớn tiếng kêu anh mắc bệnh tự luyến.

Anh chờ đợi phản ứng của cô nàng để đáp trả, nhưng rồi cô tới gần và đi ngang qua anh chỉ để lại một cơn gió mát khẽ lướt qua, khiến anh sững sờ. Anh thấy cô gái kêu lên, giọng ngập tràn hưng phấn: “Ồi chào! Cậu nhóc đẹp trai, ước gì cứng là của ta, ta sẽ rất mực yêu quý và cưng chiều cưng, ha ha”.

Quay đầu lại, cảnh tượng phía trước khiến anh muốn rớt mắt vì kinh hoàng, cô gái đang vỗ về vuốt ve ôm ấp một chú chó rất to, lông xù trắng muốt, trên cổ còn có sợi dây xích thông lòng, rõ ràng là chú chó này vụt chạy tuột khỏi tay chủ nhân của nó. Cũng rõ ràng, cô ta bày ra bộ dạng háo sắc không phải vì anh, mà là vì nó, có phải cấp độ cao nhất của sự sỉ nhục đối với anh, là đây chăng?

7. Chương 7: Anh Không Có Ác Ý

Sau một hồi thất sắc, lý trí dường như quay trở lại trong anh, vội khấn trương bước lại nắm lấy cổ tay cô thụt lùi lại cách xa chú chó vài bước. Bị bất ngờ, cô lão đạo ngã vào một lồng ngực rắn chắc, hương bạc hà

khẽ phảng phất quanh chóp mũi, anh ta gần như gào lên bên tai:

- Cô điên rồi, con chó to như vậy, nó mà cắn cô chết thì sao.

Bất ngờ với hành động của người đàn ông, bây giờ còn choáng váng hơn với lời nói vừa rồi của anh ta, cô cố gắng định thần, luống cuống lùi lại giữ khoảng cách nhất định, hướng mắt nhìn lên, đó là một gã trai đẹp, nhưng cô rõ ràng không quen, thu lại sự chú ý hướng tới vuốt ve bộ lông mượt mà của chú chó mập mập đáng yêu, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn và nụ cười hiền hòa nở trên môi:

- Anh không thấy rằng, cậu nhóc này dễ thương và thân thiện sao.

Giống như nghe hiểu và hưởng ứng lời của cô, chú chó thè chiếc lưỡi đỏm ra liếm liếm lên tay cô ra bộ làm nũng. Người đàn ông giống bị đánh thần chú, đứng hình mà tự giễu: Có phải anh đã phản ứng thái quá? Rõ ràng chú chó kia không hề có một chút gây hại, mà chính hành động của anh mới khiến cô lộ vẻ thất kinh. Có điều chỉnh tâm trạng lấy lại phong độ anh hỏi:

- Cô quen nó?

Thấy ánh mắt anh hướng về phía chú chó, cô cười khẽ lắc đầu. Anh lại ngạc nhiên:

- Lẽ nào cô không sợ nó sẽ cắn mình.

Lúc này cô hướng mắt nhìn về phía anh với ánh mắt vui vẻ đầy tự tin:

- Đôi mắt của nó rất thân thiện, tôi biết chắc, nó sẽ không làm hại tôi, thật ra chó là loài động vật rất đơn giản và thân thiện, tôi tin nó có thể cảm nhận được người nào thiện ý, người nào ác ý với nó, vì thế chỉ cần thật lòng yêu thích sẽ rất dễ dàng kết bạn với tụi nó.

Bị bất ngờ trước những khái niệm cô vừa nêu ra, anh liền tò mò hỏi:

- Thế theo cô thấy, liệu nó có cho rằng tôi có thiện ý với nó?

Phì cười trước câu hỏi có phần như trẻ con thích thú với đồ chơi mới của anh, cô trả lời:

- Tôi có thể thấy rõ là anh sợ nó, nhưng không ác ý với nó.

Cảm giác bị bắt thóp, có chút chột dạ, đường đường là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất lại đi sợ chó, không bằng một cô gái, thật quá mất mặt đi. Mà từ khi nào anh lại có thể ở một chỗ thảo luận về loài chó cùng cô nàng đáng hận đã từng khiến anh bẽ mặt này chứ. Khẽ hắng giọng, chuyển khỏi đề tài ngưng ngừng này:

- Sao cô lại ở đây? Lẽ nào cô sống ở đây?

Để thể hiện phép lịch sự, cô nghiêm chỉnh đứng đối diện với anh ta, chú chó vẫn dựa người cọ cọ vào chân cô:

- Anh nghĩ một nhân viên quèn có thể kiểm được căn hộ của giới thượng lưu này sao? Tôi chỉ là có hẹn công việc với khách hàng ở đây thôi. Nhưng xin lỗi, liệu trước đó, chúng ta có quen biết sao?

Người đàn ông ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, trước giờ anh luôn tự tin, không một người phụ nữ nào gặp qua anh mà lại không bị thu hút bởi sức quyến rũ của anh, chưa kể anh thực không phải thành phần vô danh tiểu tốt ở trong nước. Bày ra bộ mặt lạnh anh cất tiếng:

- Mấy hôm trước cô va vào tôi, làm rơi tập tài liệu và USB.

Suy nghĩ một lúc cô mới nhớ ra gã tự luyện, tự kỷ tới đáng thương, thật không ngờ còn có dịp gặp lại, nhớ lại ngày hôm đó, cô cũng có chút nóng giận, phản ứng hơi thái quá, tự nhủ, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, huống hồ hành động lúc mới gặp khi nãy của anh ta cũng nói lên anh chàng này cũng không tới nỗi đáng ghét quá, cô tươi cười:

- Thì ra là anh. Hôm trước trong lúc nóng giận, đúng là tôi có hơi quá lời, hi vọng anh sẽ không để bụng.

Như muốn khẳng định lại suy nghĩ của mình, anh cố gắng hỏi:

- Cô thật sự không biết tôi sao?

Ngạc nhiên trước câu hỏi của người đàn ông, cô ngỡ ngác cố lục lọi trong trí nhớ xem đã từng gặp anh ta lần nào nữa không, nhưng có chút bất lực. Đúng lúc đó, người chủ của chú chó tới gần họ, đó là một bà cụ lớn tuổi, tóc trắng xóa, hết lời cảm ơn hai người đã giữ và trông chú chó chạy lạc này. Sau khi bà cụ đi, Hà Phương cũng từ biệt người đàn ông ra về, bỏ lại một dáng người cao ráo đứng lặng yên trong khung cảnh thiên nhiên đẹp mắt trong ánh chiều tà, mà tâm trạng có phần ủ rũ, có khi nào cô gái này cũng giống bà cụ kia không nhận ra hân, chàng trai hoàng kim mà bao cô gái thầm hâm mộ, tổng giám đốc của tập đoàn dầu khí, nguồn tài trợ kinh tế lớn nhất cho chính phủ hiện nay. Quả thật đối mặt với cô gái này niềm kiêu hãnh của anh có phần bị đá kích đi.

8. Chương 8: Ế Và Tự Kỳ

Cuộc sống độc thân của cô nàng hai mươi bảy tuổi, lặp lại một cách đơn điệu, nhưng cô hoàn toàn thích nghi với nó, không còn mệt mỏi, gò bó, dằn vặt trong tình yêu. Bây giờ cô dành nhiều thời gian hơn ỉn, tùy hứng làm mọi thứ theo ý mình. Cô nghĩ rằng mình có thể mãi hưởng thụ cuộc sống thế này mà không phải nghe những lời phàn nàn oán thán của mẹ qua điện thoại đường dài như lúc này đây. Sau khi hỏi han qua lại tình hình sức khỏe, sinh hoạt thường ngày, mẹ cô lại quay về chủ đề chính:

- Con gái ah, dạo này có để mắt tới chàng trai nào không?

Cô có muốn tránh đề tài nhạy cảm nhưng mà tránh không thoát, lần nào cũng bị mẹ lôi ra gặng hỏi cho bằng được, khê thở dài, chuẩn bị nghe mẹ ca thán:

- Mẹ ah, con gái mẹ mới 27 tuổi, vẫn chưa bị liệt vào hàng ngũ gái già mà, không cần vội yêu đương mẹ ạ.

Vừa nghe vậy, mẹ cô liền cao giọng trách cứ:

- Con thấy 27 tuổi còn chưa già sao? Ở tuổi con bây giờ mẹ đã sắp sinh em gái con rồi đó. Con xem, con bé Lệ con cô Thu gần nhà ta cũng tuổi như con mà người ta lấy chồng rồi sinh được hai thằng bé bụ bẫm kháu khỉnh, bạn bè con cũng cưới chồng gần hết còn gì. Đó, ngay tới em gái con cũng dẫn bạn trai về ra mắt gia đình hè vừa rồi. Con nhìn lại mình xem, từng này tuổi rồi mà vẫn khiến ba mẹ lo lắng. Ôi chao! Sao cái số tôi lại khổ thế này, người ta từng này tuổi thì có cháu bông cháu bé. Tôi đâu có ăn tới nỗi nào mà lại vô phúc thế này.

Vì đã quá quen thuộc với bản trường ca của mẹ nên cô luôn đặt điện thoại cách xa một chút, đợi khi mẹ ngừng nghĩ đành vỗ về an ủi:

- Mẹ ah, ba mẹ nuôi con bao nhiêu năm trời, con thì mới đi làm được mấy năm, chưa tích góp được nhiều để phụng dưỡng ba mẹ, chả lẽ mẹ lại muốn mau đấy con đi sao?

Mẹ cô mau chóng cắt lời:

- Ba mẹ nào có yêu cầu con phải phụng dưỡng, chỉ cần con có công ăn việc làm ổn định, sớm yên bề gia thất là mãn nguyện rồi.

Nghe mẹ oán thán thêm một lúc nữa mới cắt liên lạc, đặt điện thoại bên gối, khê day day hai bên thái dương, thật khiến cô đau đầu, lần nào mẹ cũng thúc giục cô chuyện lập gia đình, nhưng cô tới bạn trai còn không có thì chồng con thế nào được chứ.

Thật ra mỗi năm về nghỉ tết, đều có người tới tìm hiểu, nhưng cô viện lí do đi làm xa nhà, khoảng cách lớn khó mà đi tới đâu để từ chối. Rồi bạn bè đồng nghiệp cũng ra sức giới thiệu đối tượng làm quen, cô cũng không mặn mà. Như anh chàng Tuấn Kiệt ở phòng nhân sự, sau một thời gian dài theo đuổi, dưới sự lạnh nhạt của cô cũng đành chào thua từ bỏ. Lâu dần không còn ai giới thiệu thêm đối tượng cho cô nữa. Có người còn đùa có lẽ cô không thích đàn ông, cô cũng chỉ cười xòa, không bận tâm.

9. Chương 9: Tin Đồn Thất Thiệt

Ngày đi làm hôm đó, vừa đặt chân tới cửa văn phòng, cô đã thấy đám đồng nghiệp đang tụ tập bàn tán rất sôi nổi, kì lạ là vừa thấy cô họ như chợt dạ ngừng lại chủ đề đó và tản về bàn làm việc của mình. Mặc dù

trong lòng có chút tò mò, nhưng cô đã rèn ình bản tính thờ ơ trước mọi sự việc, nếu như không có gì liên quan nghiêm trọng tới bản thân thì cũng không cần tốn sức để ý.

Lúc này, chị Lan, một người đồng nghiệp cùng phòng nổi tiếng là đài phát tin tức của phòng ban của cô, chị ta ý cười dạt dào tiến gần về phía cô, rất uyển chuyển đặt bàn tọa lên bàn làm việc của cô, không nhận ra cái nhịu mày hơi khó chịu của cô mà tươi cười dò hỏi:

- Hà Phương, em có nghe tin gì không? Gần đây trong công ty, đang đồn rằng em không thích đàn ông mà thích phụ nữ. Thật là sao có thể đưa ra tin đồn vô căn cứ vậy chứ

Biết rõ chị ta là đang diễn kịch, coi như góp vui mà thông báo thông tin cho cô, mà điều cô vừa nghe quả thật đúng là có phần giật gân nha, từ khi nào mà một nhân viên nhỏ nhoi như cô lại được vang danh trong công ty, mà lại là liên quan tới giới tính của cô, chẳng trách hôm nay tới chỗ làm việc, cô bất giác không ít ánh nhìn có phần khác lạ của một số đồng nghiệp coi như có quen biết.

Trong lòng rõ ràng chán ghét, nhưng vẫn biểu hiện ra bên ngoài nụ cười tươi rạn rỡ, tự tin nhìn chính diện chị ta:

- Chị trông em rất giống kiểu người thích phụ nữ lắm ạ?

Mặc dù giọng nói nhẹ nhàng có phần uyển chuyển nhưng chị đồng nghiệp bỗng thấy sồn da gà, qua tiếp xúc với cô một thời gian dài, biết rõ cô là người không quan tâm tới những chuyện bao đồng, không động chạm sinh sự với ai (trừ cô nàng Mai Ly, của phòng nhân sự, vì chuyện tình cảm mà ghen ghét), thái độ với đồng nghiệp xung quanh không nóng không lạnh, rất chừng mực, nhưng ánh mắt lạnh lẽo này của cô rất khủng bố nha, chị ta nhận ra sự chán ghét của cô, biết điều mà tự động rút lui:

- Ha ha chị biết mà, em khi nào lại đi thích phụ nữ chứ, có mà đàn ông xếp hàng theo cũng không kịp, không biết kẻ xấu xa nào lại tung tin đồn thất thiệt ác ý này cơ chứ.

Cả phòng ban cũng hòa theo chị ta, mỗi người xướng một câu. Ngay lúc này, trưởng phòng “đại sát thủ” mặt hình sự tuyên cô vào phòng, khổ sở đoán rằng không có chuyện tốt đẹp, y như rằng, ông giáo huấn cô một hồi. Không được để chuyện riêng tư làm ảnh hưởng tới công việc, cô rất muốn khóc ròng, nói vậy phải chăng ông đang trách cô rằng đời sống riêng tư của cô rất rối ren phức tạp.

Sau một hồi chịu tra tấn tinh thần trong phòng “đại sát thủ”, cô được giải thoát đi ra, về bàn làm việc của mình, cô bạn đồng nghiệp bàn bên cạnh Ái Vy liền chìa ra trước mặt cô hộp ô mai đào, nhìn cô cười hiền hòa đầy quan tâm:

- Hôm qua đi siêu thị thấy có bán, rất ngon, nay mang đi phần cậu một ít. Không sao chứ người đẹp, cậu đừng bận tâm thiên hạ đồn nhảm.

Đối với cô bạn đồng nghiệp này Hà Phương rất có thiện cảm, đó là một cô nàng thật thà, hòa đồng và thân thiện, cũng là người có quan hệ thân thiết nhất với cô ở nơi làm việc.

- Cám ơn cậu, tớ không sao.

Dù không nói ra nhưng cô cũng rất tò mò, không rõ người nào lại rảnh rỗi tới mức bày trò chọc phá cho cô như vậy.

10. Chương 10: Tôi Thích Đàn Ông Hay Phụ Nữ, Cũng Không Thích Anh.

Giữa giờ làm, một người cô đã lâu ngày không thấy mặt, nay lại đột ngột xuất hiện trước bàn làm việc của cô, đó là Tuấn Kiệt. Đứng ở góc nhỏ ban công giữa dãy hành lang, cô dựa người vào lan can nhâm nhi từng ngụm coca. Tuấn Kiệt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm vào cô như muốn xác nhận điều gì đó từ cô. Cuối cùng bất lực trước thái độ lạnh lùng của cô, anh ta đành lên tiếng:

- Em có thể trả lời cho anh, có phải lí do em từ chối anh là vì em thích phụ nữ? Em nói đi. Sự thật không phải thế đúng không, Hà Phương. Anh không thể tưởng tượng được rằng mình bị thua cuộc bởi một người phụ nữ, cô ta là ai? Có gì đặc biệt? Tại sao em lại có thể thích phụ nữ chứ?

Cô vẫn ngỡ rằng thời gian qua anh ta yên vị bên bạn gái, thôi không quấy nhiễu cô nữa, ai ngờ đột nhiên anh ta xuất hiện trở lại chỉ để hỏi cô vấn đề này. Cô khẽ đặt lon coca lên thành lan can, nghiêm túc đối diện với anh ta, đối với người theo đuổi mà cô không thích thì thái độ của cô rất lạnh nhạt, mặc dù biết rõ cư xử như thế là không khôn khéo, nhưng cô rất không muốn dây dưa phiền phức:

- Anh nghe rõ đây, cho dù tôi có thích đàn ông hay phụ nữ, thì cũng không thay đổi được sự thật rằng tôi không thích anh. Vì thế xin anh, đừng bận tâm xem rốt cuộc tôi thích ai mà hãy chuyên tâm đối xử thật tốt với bạn gái hiện tại của anh đi.

Cô nói vậy là có lòng tốt muốn cắt đứt hi vọng của anh ta mong rằng anh ra có thể một lòng mà hướng về bạn gái của mình. Ai ngờ, người nói vô tình mà người nghe lại cố ý, anh ta nghĩ cô là đang giận hờn vì chuyện anh ta có bạn gái, vội nắm chặt lấy tay cô:

- Hà Phương, có phải em đang trách anh không kiên trì theo đuổi em? Làm bạn gái của anh nha, anh bây giờ sẽ lập tức chia tay với bạn gái, chỉ cần em nói một tiếng đồng ý.

Đàn ông không chung thủy là loại người cô hận nhất, khi nghe anh ta nói vậy, cô không giấu đi sự khinh bỉ, cố giằng tay khỏi sự kiềm kẹp, nhưng anh ta nhất quyết không chịu buông tay, cô làm gì được cô đành gất lên:

- Tôi ghét nhất loại đàn ông lăng nhăng, chỉ coi chinh phục phụ nữ là thú vui tiêu khiển, để thỏa mãn thói hư vinh, sĩ diện hảo đàn ông của mình. Anh làm ơn buông tay ra.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng quyết tuyệt của cô, anh ta cũng rất mực cố chấp, càng nắm tay cô thật chặt:

- Anh không buông, Hà Phương. Anh là thật lòng thích em. Hãy cho anh cơ hội. Anh quyết sẽ chỉ một lòng đối tốt với em.

Cô rất muốn mau chóng thoát khỏi tên cố chấp này, trước khi bị hấn bức điên lên:

- Anh mau buông tay, đừng để chúng ta tới mối quan hệ đồng nghiệp cũng không thể, đừng khiến tôi coi thường anh.

Lời nói của cô động chạm tới tự tôn của người đàn ông, anh ta đành miễn cưỡng buông tay, nhìn cô bằng ánh mắt bi thương, đầy trách cứ:

- Em biết không, em là cô gái rất tuyệt tình.

Như được giải thoát, cô bước vội đi, không quay đầu nhìn hấn, nhưng được vài bước tới ngã rẽ dọc hành lang vừa hay gặp một tập người khoảng bốn, năm người đàn ông mặc vest chỉnh tề, có lẽ là đồng nghiệp cùng tòa nhà. Cô hơi chột dạ, hi vọng họ không nghe thấy những gì hai người vừa nói, khẽ cười gượng cúi đầu xem như chào hỏi, rồi bước như chạy về phòng vệ sinh.

Cũng lúc này, Tuấn Kiệt thần thờ đi tới, thấy họ bất ngờ dừng lại nghiêm chỉnh cúi chào to:

- Chào tổng giám đốc ạ.

11. Chương 11: Cảm Giác Mắc Người Cũng Thật Sảng Khoái.

Người đàn ông đi đầu, cũng khẽ gật đầu xem như đã biết, rồi thẳng lưng đi về phía trước. khi đi cách xa một đoạn, người phía sau anh ta mới tiến lên đi gần anh:

- Tổng giám đốc, cô gái vừa rồi hình như không nhận ra anh.

Anh ta không có phản ứng lại, mà vẫn đi tiếp. Người này là tổng giám đốc Lâm Phong trong truyền thuyết của tập đoàn Kỳ Phong, người gặp người thích, vậy mà khi đối mặt với ánh mắt của cô gái đó, anh chỉ thấy sự bối rối do chột dạ, chứ không phải sự kích thích vì ngưỡng mộ, rõ ràng cô không biết anh. Cô ấy khẳng định là nhân viên của công ty anh nhưng lại không biết tới tổng giám đốc của mình, cũng thật đặc biệt đi, mà hình như tên của cô là Hà Phương, anh khẽ tự ghi nhớ cái tên này.

Nhốt mình trong không gian chật hẹp của nhà vệ sinh, có người lại như tư thế của em bé sơ sinh trong bụng mẹ, lúc này đây cô muốn thu mình lại, hạn chế phần nào sự hiện hữu của bản thân. Thế giới này thật rộng

lớn, rời xa sự bảo bọc yêu thương của gia đình, cô cũng chỉ như hạt bụi nhỏ nhoi giữa sa mạc rộng lớn, tự mình đương đầu và tự mình vượt qua nếu như muốn tồn tại. Cảm giác lạc lõng này khiến cô rất khó chịu.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng nói điệu đà có chút quen thuộc.

- Cậu biết Hà Phương của phòng kinh doanh bên bất động sản chứ ? Nghe đồn chị ta là les đó.

Người đi cùng thốt lên tràn đầy kích thích:

- Không đùa chứ, tớ nghĩ chỉ có gay mới thịnh hành, chứ les thì chưa từng được diện kiến nha.

- Cậu không thấy rằng, chị ta từng ấy tuổi rồi mà bạn trai cũng không có, trước giờ đồng nghiệp giới thiệu không ít đối tượng gặp mặt, nhưng chị ta đều trốn tránh, ở công ty chị ta cũng chỉ thân cận với phụ nữ, có khi nào thấy chị ta gần gũi với đàn ông đâu. Cậu nói thử xem, chị ta không phải mắc bệnh khó nói thì là gì đây.

Giọng nói đáng ghét này cô nhận ra, không ai khác trừ Mai Ly, cô nàng vẫn luôn có hiềm khích với cô. Vậy ra người tung tin đồn thất thiệt đó là cô ta, chẳng phải chỉ vì một tên đàn ông xấu xa thôi sao, lại đi ghen ghét chọc phá cô hết lần này tới lần khác. Vừa hay đúng lúc cô đang cần phải phát tiết, mở cửa đi ra khiến hai cô gái giật mình quay lại, nhận ra cô, họ có chút e ngại. Cô lạnh mặt đối mặt trực diện với Mai Ly, từng bước từng bước hướng cô ta mà thu dần khoảng cách. Cô ta trong tâm có quỷ hơi quỳnh quáng lùi lại phía sau, cho tới khi bị dồn ép sát vào bồn rửa tay, cô ta lớn tiếng cố át đi sự hoảng loạn trong lòng:

- Chị định làm gì?

Khẽ liếc khinh bỉ, cô vờ đưa tay lên cầm cô ta, cô nàng ánh mắt thất kinh vội tránh né, cô liền cười mỉa mai, đứng dịch sang bên cạnh rửa tay:

- Xin lỗi nhé, tôi nếu có thích phụ nữ đi chẳng nữa cũng sẽ không bao giờ tìm loại người chuyên thích thọc gậy bánh xe, ngồi lê đôi mách, bịa chuyện hại người như cô.

Đây là lần đầu tiên cô tỏ rõ thái độ, lập trường trước Mai Ly, cô có phần hối hận bởi mình không làm điều này trước đó, để cô ta được đà lấn lướt, thật không ngờ mắng người lại sáng khoái như vậy. Không ngờ bị mắng té tát như vậy, mặc dù rất tức giận nhưng Mai Ly không dám chối cãi, vùng vằng cầm túi xách đi ra ngoài, cô bạn kia cũng mau lẹ tránh xa, sợ Hà Phương lại trút giận lên mình.

Hà Phương đưa tay, gạt nước lên mặt, dòng nước mát lạnh, khiến cô thấy tỉnh táo phần nào, đã nhiều lần cô muốn làm rõ hiểu lầm với Mai Ly, vì một gã đàn ông không xứng đáng mà trút oán giận lên đầu cô, cô thật sự rất oan uổng đi, nhưng mọi thứ đều có giới hạn của nó, nếu cô ta không biết sửa sai, cô cũng không cần thiết phải nể mặt

12. Chương 12: Gặp Lại Người Cũ.

Có những con người, gắn với những ký ức là những kỉ niệm đẹp, nhưng cuộc sống này luôn luôn không hoàn hảo, nhất là khi cô đơn con người ta thường có xu hướng chìm đắm trong những niềm đau, sự tuyệt vọng để tự nhủ rằng mình đã từng một thời ngu ngơ dại tới thế, để rồi tránh né.

Có những cuộc chia tay không một lần quay đầu ngoảnh lại, theo thời gian cũng sẽ dần lu mờ vào dĩ vãng. Cô đã từng yêu hết mình đến thế, một khi đã dành tình cảm cho ai đó, thì bất cứ những rêu rĩa hoa lá cành, cũng bị cô phớt lờ không thương tiếc. Nhưng cô một lòng một dạ hướng về người ta, nhưng cũng không có nghĩa là họ cũng có lập trường như cô, và rồi khi chia tay dứt khoát, mặc cho cô cố gắng níu kéo, vật vã khổ sở trong một khoảng thời gian dài. Cô đã từng hỏi: “Tại sao lại có một người vô tình đến như vậy?”. Lúc ấy đã dứt khoát ra đi, ngỡ rằng cả đời này sẽ không có cơ hội gặp mặt, thì nay hần ngồi đối diện cô trong quán cafe, âm nhạc du dương, không gian yên ắng và tâm trạng trầm lắng. Sau nhiều năm không gặp, hần có cao hơn chút đỉnh, gầy hơn một chút, nhưng khuôn mặt có những đường nét trưởng thành theo tháng năm. Hần mỉm cười nhìn cô, giọng trầm ổn:

- Em dạo này thế nào rồi?

Khẽ đưa tay khuấy nhẹ ly sinh tố, cô cười nhạt, hướng mắt nhìn hần:

- Anh nhìn thấy tôi rồi đó, tùy người cảm nhận thôi.

Nụ cười trên khóe môi hần hơi gương gạo, ánh mắt lộ rõ vẻ mắt mát:

- Em đẹp hơn, tự tin hơn, và lạnh lùng hơn.

Bầu không khí lại tĩnh lặng tới dọa người, hần cũng bối rối, lôi từ trong áo vest ra một tấm thiệp đặt trước mặt cô:

- Chị An(chị họ hần, cũng là bạn cùng đại học của cô) cho anh biết, em đang làm việc tại đây, đúng lúc anh đi công tác ngang qua muốn gửi lời hỏi thăm tới em, nhân tiện, đây là thiệp cưới, tháng sau anh kết hôn rồi, hi vọng khi đó em sẽ tới.

Không hiểu sao cô lại bình tĩnh tới lạ thường lạnh lùng hỏi:

- Vẫn là cô gái đó?

Đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của cô, hần khẽ chột dạ gật đầu. Hần vẫn hi vọng cô sẽ nổi nóng, trách cứ hần, sẽ khiến hần đỡ áy náy thay vì biểu cảm bây giờ của cô tỏ rõ sự không quan tâm, cứ như không để hần trong mắt, mà cũng phải, họ bây giờ ngay tới mối quan hệ bạn bè cũng không phải.

- Xin lỗi. – Đường như không dám đối mặt với cô, hần cúi vội xuống, nhấp ngụm café nóng, lấy lại tinh thần rồi nói tiếp – Là anh có lỗi với em, nhưng nếu nghĩ tới tương lai, chúng ta hai nhà ở cách xa nhau, có thể sẽ không đi tới đâu, vì thế. . .

Thấy hần ấp úng, cô bây giờ mới tiếp lời đầy mỉa mai:

- Vì thế anh lựa chọn cô gái gần nhà, hơn thế nữa lại trẻ trung xinh đẹp.

Ngập ngừng nhìn cô rất muốn nói: “Em đẹp hơn cô ấy”, nhưng hần không sao mở miệng được. Lại thấy cô chuyển chủ đề, khiến hần không tài nào theo kịp, chỉ thụ động theo dẫn dắt câu chuyện của cô:

- Hiện tại anh ở đâu? Trong bao lâu?

- Công ty có đặt phòng khách sạn, chiều mai khi ký xong hợp đồng, anh bay luôn về.

Cô đưa tay cầm chiếc thiệp đồ chơi mắt, mở ra coi, là địa điểm và thời gian tổ chức, hơn thế nữa, đập vào mắt là hình cô dâu chú rể mặn nồng tình cảm, lộ rõ vẻ hạnh phúc, tự giễu: “Có nhất thiết phải bày ra cái dáng vẻ này khoe trước mặt cô không?”. Cô không muốn nhìn thêm một phút giây nào nữa, đóng gấp vào tùy tiện nhét trong túi xách, bày ra vẻ tươi cười hướng hần mà nói:

- Hi vọng anh sẽ có chuyến công tác thuận lợi. Ah, chúc trăm năm hạnh phúc. . . Hai người, đẹp đôi lắm.

Nói rồi cô chậm rãi đứng lên, chuẩn bị đi, Hần cũng vội bật dậy:

- Em có thể dùng bữa tối nay cùng anh không?

- Xin lỗi, tôi có hẹn rồi. Tạm biệt.

Tuy ngoài mặt làm bộ không quan tâm nhưng chỉ có cô mới biết, trong lòng cuộn trào sự bất ổn, nếu còn ở lại đối mặt với hần, cô không biết cô có không kìm nén được mà oán thán hần đã vô tình bỏ rơi cô chạy theo người con gái khác, bây giờ lại bày ra bộ dáng hạnh phúc viên mãn, mời cô tham gia chúc mừng tiệc cưới của họ. Cô đâu phải thánh nữ, cô cũng là cô gái, con tim cũng không phải sắt đá, ai có thể hiểu thấu cho cô? Có ai biết rằng, thời gian hần bỏ đi, cô đã bao đêm chìm trong bóng đêm tĩnh mịch lấy nước mắt rửa mặt, tinh thần sa sút không kể tới, hơn thế nữa, không ít lần say bí tỉ trong hơi men của rượu nặng, có lần nửa đêm cô phải nhập viện khẩn cấp vì bị ngộ độc rượu. Khoảng thời gian so với cả đời người có thể cho là ngắn, nhưng với cô đó là quãng thời gian đen tối như sống trong địa ngục, kéo dài vô tận.

Đối với tất cả những sự kiện vừa trải qua trong những ngày qua, thật quá sức chịu đựng của cô, có cái gì đó như muốn thét gào, phá kén, bùng nổ trong cô. Lần đầu tiên cô muốn buông lỏng bản thân.

13. Chương 13

Ngồi trước gương, tỉ mỉ trang điểm, đôi mày lá liễu cong cong uốn lượn, chiếc mũi dọc dừa, đôi môi hồng cánh sen đầy đặn quyến rũ, đặc biệt đôi mắt long lanh ngày thường nay được tô vẽ rất đậm, làm tăng lên sự sắc sảo, khiến người ta một khi đã nhìn vào liền bị lôi cuốn mãi không dứt. Chiếc váy đen ôm sát lấy người làm nổi bật lên làn da trắng mềm mại, và những đường cong tinh tế thu hút của cô. Sau một hồi ngắm vuốt trước gương, cô hài lòng đi tới King Club, quán bar dành cho giới thượng lưu.

Trước kia thỉnh thoảng lại dự sinh nhật của đồng nghiệp được tổ chức ở đây, vốn không ưa những nơi quá ngọt ngào và náo nhiệt, nên lần nào cô cũng cáo từ về trước, mặc dù không quá lạ lẫm với nơi này nhưng đây là lần đầu tiên cô tới đây một mình. Dù có không ưa đi chăng nữa thì cô cũng phải rất thưởng thức kiến trúc của nơi đây rất đúng với đẳng cấp của nó, nội thất được bày bố rất sang trọng. Vào thời điểm hiện tại có rất đông khách vì thể âm nhạc và bầu không khí cũng sôi động và cuồng nhiệt hơn. Khẽ lách qua dòng người đang say triền lặc lư theo bản mix nhạc, ánh đèn nhiều màu sắc lúc sáng lúc tối nhấp nháy thay đổi liên tục, cô tiến tới chỗ trống trước quầy bar. Bartender mau chóng tới trước mặt tươi cười với cô, khẽ lướt qua menu cô gọi một ly Gin Daisy. Chăm chú ngắm nhìn anh ta biểu diễn pha chế với bình shaker rất điệu nghệ và thích mắt, rõ ràng đạt được tới trình độ điêu luyện này anh ta rất xứng đáng được coi là một nghệ sĩ.

Nhận lấy ly cocktail, vừa nhâm nhi cảm nhận hương vị thanh mát hòa quyện độc đáo của nó, cô vừa xoay người lặng ngắm dòng người đang không ngừng vận vẹo điên cuồng theo điệu nhạc. Khẽ nở nụ cười tự giễu, rõ ràng cô chán ghét những chốn đông người thế này, bởi cô luôn cho rằng mình không thuộc về nơi đó, những lúc đối diện với tình cảnh đó cô luôn thấy mình bị bỏ lại lọt thỏm và gạt xô vào một góc nhỏ nhoi, nhưng hôm nay cô lại tình nguyện tới nơi này, là cô đang cố thích ứng với nó hay là một cách đầy dọa bản thân mình phải đối mặt với sự lạc lõng này.

Mà phía trên lầu, tại khu vực dành cho khách hàng vip, người đàn ông cũng đôi mắt thu hết một loạt động tác của cô, từ lúc cô yên vị ở quầy bar. Hôm nay, anh có hẹn với đối tác tại đây, trong lúc thảo luận các đề mục hợp tác, anh không ít lần hướng mắt về phía cô gái váy đen, mái tóc xoăn dài bồng bềnh ngồi ở phía quầy bar. Cô gái này, mỗi lần gặp mặt lại biến hóa khiến anh phải trầm trồ thưởng thức. Lần đầu, ấn tượng trong anh là cô gái ngông cuồng, là người đầu tiên dám lớn tiếng trước mặt anh mà chỉ trích, với lần gặp thứ hai lại là bộ dạng háo sắc ngớ ngẩn dành ột chú chó xa lạ, nói thật là sau lần đó anh bị đả kích rất nghiêm trọng, cũng chỉ có cô mới có thể khiến anh xuất hiện những cung bậc cảm xúc đó.

Nghĩ tới đây, khóe miệng anh bất giác nâng lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ khiến những người ngồi đó đang thảo luận cũng phải dừng lại, ngơ ngàng cùng hướng mắt theo tầm nhìn của anh tới cô gái quyến rũ với khuôn mặt mỹ lệ ở chỗ quầy bar. Cũng không khó hiểu khi họ biểu hiện kinh ngạc như thế, phải nói tới uy danh và sức ảnh hưởng trên thương trường của anh, luôn tạo sức ép vô hình mỗi khi đối mặt, huống hồ, anh luôn biết cách nắm giữ cảm xúc của bản thân, rất ít khi bộc lộ ra bên ngoài, chẳng thể mà người khác luôn thấy anh bày ra bộ mặt lạnh lùng, đầy uy nghiêm, không một ai dám lớn gan mà chọc vào anh. Mà lúc này đây nụ cười đầy mê lực hiển hiện trên khuôn mặt tuấn tú chỉ làm tăng thêm phần cuốn hút của anh.

14. Chương 14: Người Đã Bị Anh Đuổi Đi Mất Rồi

Cô chậm rãi tiến nhập vào đám đông, lắc lư theo điệu nhạc, một lần thử hòa mình điên cuồng theo họ. Cô có can đảm làm thế cũng phải kể đến tác động của ly cocktail, cô có thể uống được rất nhiều bia, nhưng chỉ cần một chút cồn cũng khiến cô chệnh choáng. Mấy gã đàn ông vây quanh cô đông đưa, cố gắng gây sự chú ý với cô, nhưng đều bị cô phớt lờ, lùi dần ra giữ khoảng cách, họ cũng biết ý không làm càn. Chỉ riêng một tên bộ dáng sở khanh, ánh mắt dám tà không thôi dán lên người cô, dần dần sát lại, quần lấy cô khiêu khích cho tới lúc kết thúc hai bài nhạc, cô quay trở lại bên quầy bar. Hắn vẫn một mực theo sát cô, gần như cả người thô kệch dồn hết sức nặng dính lấy cô, mặc cho cô cố đẩy hắn ra đây khó chịu, bàn tay thô mập khê mơn trớn gò má cô, giọng nói đá dũa:

- Người đẹp, tối nay theo anh nhé, nhất định anh sẽ khiến em rất mực hài lòng.

Trong lòng thầm chửi rửa ghê tởm gã cả trăm lần, nhưng cô vẫn giữ bộ mặt tươi tắn, pha chút chế giễu:

- Tôi có thể suy nghĩ lời đề nghị của anh, nếu như anh đồng ý lên sàn kia làm con khỉ lộn ngược người trên cây cột đó.

Hắn nhìn theo hướng chỉ của cô về phía sân khấu nơi dành cho những vũ công múa cột, nhận ra cô là đang chế nhạo liền tức giận lộ rõ bản chất lưu manh.

- Mẹ nó chứ, cô đừng có mà rượu mời không uống, lại đi thích uống rượu phạt.

Bàn tay hắn bóp mạnh cằm cô, cơn đau nhanh chóng truyền đến, khó chịu trước hành động thô lỗ của hắn, cô cố thoát khỏi bàn tay gọng kìm đó, nhưng không so được với sức mạnh của gã đàn ông. Lúc bấy giờ cô bắt đầu lo sợ, loại người này không dễ dàng chọc vào, hiện tại mong muốn duy nhất bây giờ của cô là có thể thoát khỏi móng vuốt của hắn, cố trấn tĩnh tâm trạng hoảng loạn, cô cất giọng:

- Hi vọng anh là người biết suy nghĩ, nếu anh gây rối ở đây, tôi có quyền gọi bảo vệ tới lôi anh ra ngoài.

Hắn tự phụ, cười lớn, vẻ mặt đầy thâm hiểm:

- Cô em nghĩ anh là người họ có thể đắc tội ở đây sao? Ha ha, thật quá ngây thơ đi.

Đang lúc bất an ngập tràn, bỗng cảm cô được giải thoát khỏi bàn tay ghê tởm của hắn. Một dáng người cao lớn đứng chắn trước mặt cô, bóp chặt tay gã, cô còn có thể nghe được tiếng xương kêu “răng rắc” và tiếng kêu rên đầy đau đớn của hắn, hắn bị đẩy loạn xạ về phía sau. Giọng anh trầm thấp vang lên mang theo hàn ý cảnh cáo, đầy uy nghiêm:

- Liệu, tôi có dám đắc tội với anh?

Gã đàn ông trong cơn đau, cất lời chửi rủa thô tục kẻ chen ngang phá đám nhưng khi nhìn rõ bộ dạng của người đó, hôm nay thật xui xẻo cho hắn, lại chạm phải người không nên và cũng không đắc tội nổi, vội khúm núm, bày ra vẻ mặt nịnh nọt đáng khinh:

- Tổng giám đốc Trần Tuấn Vũ, tôi thật không có gan làm mất hứng cậu, mong cậu đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, chúc cậu ở lại chơi vui vẻ, tôi xin phép được cáo từ.

Nói rồi lẩn nhanh như chuột nhắt mất dạng trong đám đông. Nhìn theo bộ dạng đó, cô khẽ phì cười, là kẻ nào lúc này dám lớn tiếng bày ra thái độ lưu manh với cô, thật đúng là “núi cao còn có núi cao hơn”, mà lúc này người đàn ông nhú mày quan sát cô. Nhận thấy ánh nhìn của anh, cô nghiêm chỉnh đối mặt với ân nhân giải nguy giúp mình, ngạc nhiên nhận ra anh là người mà mấy ngày gần đây cô có duyên chạm mặt hai lần, bỗng dưng gặp người có phần gọi là quen biết, cô liền vui mừng:

- Là anh sao?

Không hiểu sao, khi nhìn khuôn mặt hớn hở của cô, lại khiến anh bực bội, không đợi cô nói thêm mà vội buông lời cắt ngang:

- Tại sao cô lại tới những nơi thế này. Cô không còn là trẻ con nữa, những sự tình thế này, đừng nói là cô ngây thơ không hề hay biết.

Chất còn ngấm dần trong cô, bắt đầu choáng váng, lại bị anh đột ngột trách cứ, cô ngây người một lát rồi cũng buồn bực lời lẽ rõ ràng là muốn gây chiến với anh:

- Anh cũng thấy đó, tôi tới đây để quyến rũ đàn ông, có điều, người đã bị anh đuổi đi mất rồi.

15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu

- Cô. . .

Bị câu nói của cô tác động, lại thêm bộ dáng chọc tức người của cô, máu nóng dồn lên mặt, cơn giận có dấu hiệu bùng phát trong anh, khẽ nghiêng rằng:

- Được. . . cho cô biết, thế nào được gọi là quyến rũ đàn ông.

Nói rồi không đợi cô kịp phản ứng, anh cúi đầu hướng đôi môi mềm mại của cô mà ngậm lấy, cảm giác non mềm, mát lạnh, có chút bất ngờ vì sự cứng đờ của cô, rất thụ động để mặc điều khiển, lẩn lút. Lưỡi của

anh vẽ một vòng lên đôi môi cô, rồi mơn trớn đưa đẩy tách hàm răng cô, cô ngỡ ngêch để lưỡi anh thành công xâm lấn hướng dẫn cô trức trắc theo anh, ban đầu là chậm rãi, nhưng càng ngày càng lôi cuốn, trước sự non nớt của cô, anh như được cổ vũ mà càng ngày càng tiến công như vũ bão khuấy đảo khoang miệng cô, nơi ấy vẫn phẳng phất hương bạc hà mát lạnh của ly cocktail cô mới uống.

Hà Phương bị bất ngờ hôn tới sa sầm mặt mũi, đây là nụ hôn đầu đời của cô, chỉ có thể bó gọn trong bốn chữ: “Kinh thiên động địa”. Mới đầu là choáng váng chưa kịp phản ứng, lát sau khi thích ứng và nhận thức được điều gì đang xảy ra thì đã bị anh hôn tới mềm nhũn người, thật không ngờ người đàn ông bề ngoài có vẻ tao nhã như thế khi hôn lại mạnh mẽ và cuồng hân tới vậy, càng về sau cảm giác như hô hấp dần bị rút cạn, cô vô lực đưa tay yếu ớt đánh lên cánh tay rắn chắc của anh, nhưng chẳng khác gì động tác vuốt ve kích thích anh.

Sau một hồi mê mị trong nụ hôn mê người của cô, khẽ nhận thấy sự phản kháng nhỏ nhoi của cô, anh mới không đành lòng mà buông cô ra, lúc này Hà Phương hô hấp mới quay trở lại, ra sức hút lấy từng ngụm không khí, hỗn hển thở. Nhìn bộ dáng của cô, anh vừa có cảm giác vui mừng thích thú, có chút thương cô, nhưng lời nói phát ra lại đầy giễu cợt:

- Đồ ngốc, hôn cũng không biết, mà còn đòi đi quyến rũ đàn ông.

Lý trí của cô không còn nhanh nhạy như thường ngày, phải mất một lúc lâu mới phản ứng lại, rõ ràng cô vừa mới bị cưỡng hôn, mà gã đàn ông đó lại dám đứng trước mặt cô mà mỉa mai, cô vội gắt lên nhưng hơi thở vẫn dồn dập làm giảm bớt đi uy nghiêm trong lời nói và giọng cũng bị ngắt quãng:

- Anh. . . Lừa dối.

Không đợi cô nói thêm, anh liền nắm lấy bàn tay mềm mại của cô mà kéo ra khỏi bar, chiếc Maserati GranCabrio đã đậu trước cửa, cố vùng thoát khỏi anh:

- Anh dẫn tôi đi đâu, mau buông tay. Tôi sẽ la lên là anh bắt cóc tôi đó.

Anh cương quyết nhét cô yên vị ở vị trí ghế phụ, nhìn cô giọng nói và vẻ mặt đầy trào phúng:

- Cô có quyền la lên, nhưng ai tin rằng tôi có thể bắt cóc cô. Ngoan ngoan ngồi yên cho tôi, cô còn muốn trưng bày bộ dáng say xỉn này cho ai coi nữa, tôi đưa cô đi hóng gió.

Cô nghe ra trong lời nói của anh là mệnh lệnh, có phần uy nghiêm, cô rụt rè, không hiểu sao người đàn ông này lại có thể cho cô cảm giác an tâm, không dám náo loạn lên nữa mà ngồi ngay ngắn, mặc anh khởi động xe. Cảnh vật xung quanh dần di chuyển, thành phố về đêm lung linh dưới ánh đèn điện. Thật đúng là thành phố đẹp nhất về đêm.

16. Chương 16: Rung Động

Xe dừng lại trước một tiệm trà, anh kêu cô ngồi yên trong xe, một mình đi vào, rất nhanh sau đó đi ra với một cốc trà đang bốc khói nghi ngút đưa tới trước mặt cô:

- Trà gừng giúp cô làm ấm cơ thể và giải rượu rất tốt.

Nhìn chằm chằm vào cốc trà gừng trước mặt rồi lại nhìn anh, còn đang lưỡng lự thì anh đã nắm lấy tay cô và đặt cốc trà vào, rồi lại khởi động xe phóng vút về phía trước:

- Mau uống khi còn nóng, sẽ dễ uống hơn là để lạnh.

Cảm nhận hơi ấm từ chiếc cốc qua lòng bàn tay, trái tim khô cạn của cô cũng như được một luồng khí ấm khẽ mơn trớn, rung động. Đã từ rất lâu rồi cô tạo ình thói quen một mình, con người ta khi cô đơn riết cũng thành quen, nhưng người đàn ông có phần xa lạ này tại sao anh có thể động chạm tới nơi yếu ớt nhất, nhạy cảm nhất trong cô, tại sao anh lại chu đáo với cô như vậy. Cô cúi gầm mặt xuống, không biết từ lúc nào đôi mắt mất đồ hoe, nước mắt như những hạt ngọc nặng trĩu rơi xuống. Cảm giác cô gái bên cạnh có gì đó khác lạ, quay sang liền thấy cô đang thút thít, khiến anh kinh ngạc:

- Cô đang khóc?

Thấy rõ là anh đang hỏi, thật rất không muốn anh biết rằng mình khóc vì tủi thân và cảm động, cô lên tiếng muốn phủ nhận nhưng không thể che giấu cảm xúc, giọng nói mếu máo rồi nức nở khóc òa:

- Tôi không. . .khóc, là do hơi nước nóng. . .xông vào mắt. . .hu hu hu. . .

Ngoại trừ cô nhóc Khánh Linh trước đây hay quần lầy anh làm nũng từ rất lâu trước đó, thì đây là lần đầu tiên có một cô gái khóc trước mặt anh, mà ngày càng có dấu hiệu tăng volume, đối mặt với tình huống này, người dày dặn kinh nghiệm trên thương trường như anh cũng bối rối không biết phải làm sao với cô:

- Đang yên đang lành, sao cô lại khóc. Nếu như người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng là do tôi bắt nạt cô đó.

Có ai đó đã từng nói, đứa trẻ khi khóc lóc, làm nũng, là để thể hiện sự yếu đuối mong có người quan tâm tới nó, một khi có tác động nó sẽ càng khóc to hơn. Mà nay Hà Phương, cô gái hai mươi bảy tuổi lúc này không khác gì một đứa trẻ hư, khiến anh phải luống cuống một hồi, sau đó đành bất lực dừng xe ở giữa cây cầu hạnh phúc.

Cây cầu nổi tiếng nhất Đông Nam Á, về kinh phí đầu tư về kiến trúc cũng như chất lượng, mỗi đêm cả cây cầu lại được trang hoàng trong ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn led nhiều màu sắc, đặc biệt hai bên thành cầu được bố trí số lượng lớn vòi phun nước nhỏ, mỗi tối dòng nước được phun ra dưới tác dụng của những chiếc đèn led chiếu vào tạo lên bảy sắc cầu vồng, hòa cùng tiếng nước như bản nhạc hòa tấu hòa quyện cùng cảnh đẹp làm say đắm lòng người. Thành phố về đêm khoác lên mình chiếc áo lung linh bởi những ánh đèn điện từ các khu nhà, xe cộ vẫn tấp nập qua lại, không có đông nghịt tắc nghẽn và khó chịu như ban ngày, mà phóng khoáng khoan khoát như tiết trời dịu mát có chút se se lạnh của buổi đêm.

Trong chiếc xe sang trọng, cô gái gục mặt giữa hai lòng bàn tay khóc nức nở. Người đàn ông ngồi ở vị trí tay cầm lái đang nhàn nhã xem báo cáo thông qua chiếc máy tính bảng, thỉnh thoảng lại quay sang phía bên cạnh khẽ nhíu mày suy nghĩ: “Cô ấy đã khóc rất lâu rồi, thật sự không thấy mệt sao?”.

Một lúc sau, dưới tác dụng của chất cồn, và quá mệt mỏi vì khóc nhiều, cô từ từ dựa vào ghế tựa, mau chóng thiếp vào giấc ngủ, thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng nấc nghẹn, thút thít. Chứng kiến thấy cảnh đó thật khiến anh vừa muốn phì cười vừa bất lực với cô gái này, cởi áo vest của mình nhẹ nhàng khoác lên cho cô. Cô ngủ rất ngoan, dựa sát cửa xe, dường như ngay cả khi ngủ cô cũng muốn thu mình lại tạo khoảng cách nhất định. Ba mươi năm hít thở bầu không khí, đây là lần đầu tiên có một cô gái tác động mạnh mẽ lên sự chú ý của anh tới vậy. Ở cô có sự thu hút kích thích trí tò mò trong anh, khiến anh phải quan tâm không rời mắt. Cô mang anh hết từ ngạc nhiên này tới kinh ngạc khác, tuy chỉ là vài lần chạm mặt nhưng biểu tình cảm xúc lại rất phong phú, anh thật không ngờ cô gái lớn mật mắng anh lại có lúc yếu ớt khóc thầm thương tới như thế, khiến người ta đau lòng, rất muốn giang tay che chở.

Ánh mắt khẽ dừng lại trên môi cô, cảm giác mềm mại trơn trượt như mới đây thôi, anh còn cảm nhận được hương bạc hà dịu mát, quanh quẩn trong tâm trí. Nhớ tới sự cứng nhắc của cô, chỉ biết ngốc nghếch để anh điều khiển khuấy đảo, đặc biệt lại đẩy lên dục vọng trong anh, khao khát chinh phục và dây dưa mãi không thôi. Giật mình với suy nghĩ vừa rồi, anh cười nhẹ, tạm gác công việc còn đang dang dở qua một bên. Đối mặt với sự bình yên tĩnh lặng này, anh cũng muốn ình cơ hội nghỉ ngơi thư thái, tăng điều hòa xe, tìm ình tư thế thoải mái nhất, cũng rất mau chóng chìm vào giấc ngủ an lành.

17. Chương 17: Bắt Đầu Một Mối Quan Hệ

Buổi sáng, khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi qua cửa xe, cô khẽ nhíu mày tỉnh giấc trong cơn choáng váng nhẹ, đầu có chút đau đau, mình mẩy thì ề ảm, rõ ràng cô đã không được ngủ ngay ngắn trên chiếc giường êm ái của mình. Khung cảnh trước mắt khiến cô giật mình, cũng mau tỉnh táo lên rất nhiều, cô đang ở trong xe mà người đàn ông bên cạnh thì đang ngủ say, anh chàng này, là người đã giúp cô trong quán bar, trước đó cũng có dịp gặp qua. Mớ hỗn độn trong đầu cô dần được sắp xếp linh hoạt, hình ảnh anh ta cúi đầu hôn cô, khiến đôi gò má bắt giác ửng hồng. Đó là nụ hôn đầu tiên của cô. Mặc dù từng này tuổi, trước đó cũng trải qua mùi vị yêu đương, nhưng cô là người bảo thủ, sự tiếp xúc cùng bạn trai rất thuần khiết chỉ dừng lại ở mức độ nắm tay và ôm, nhưng giờ cô lại dễ dàng để cho người đàn ông xa lạ chỉ mới vài lần chạm mặt hôn “say đắm”. Nhẹ đưa tay lên bờ môi, nghĩ tới cảm giác tiếp xúc đó, không hề chán ghét mà

có chút hưởng thụ “thì ra hôn là thế.”, giật mình với suy nghĩ này của mình cô tự nhủ: “Chả lẽ đã tới tuổi thêm khát đàn ông tới vậy sao, mình thật muốn điên mất rồi”.

Khi Tuấn Vũ mở mắt ra đã được chứng kiến cảnh cô gái đang ngồi tự ngược, nắm bàn tay cốc cốc lên trán mình, vẻ mặt có vẻ thiếu não, anh ha ha cười thích thú:

- Thật không ngờ cô lại có thói quen tự ngược, rất đặc biệt nha.

Giật mình quay sang đối mặt với anh, có chút choáng ngợp, thật không ngờ người này lại đẹp mắt tới thế, dưới sự chiếu sáng của ánh nắng mặt trời buổi sớm, thật lung linh, huyền diệu, Tâm hồn cô có phần lơ lửng trên chín tầng mây. Rất hài lòng với phản ứng ngây ngốc của cô, anh lên tiếng có ý tốt kéo cô về với thực tại:

- Tôi chưa từng gặp cô gái nào khóc tới mức kinh thiên động địa như cô, tối ngày hôm qua, thật khiến tôi phải mở rộng tầm mắt đi.

Nghe anh nói vậy, nhớ lại cảnh mình gào khóc thảm thiết trước mặt anh, cô xấu hổ chỉ mong có tên lửa phóng cô đi thật xa, cô tự nhủ lần sau không dám động tới rượu nữa, khi đó dưới tác dụng của chất cồn mà cô đã không làm chủ được mình, thỏa sức khóc trước người đàn ông này. Nắm chặt chiếc áo đang đắp lên người, vội quay đi thu người về phía sau, giữ khoảng cách với anh ta, cô lúng túng:

- Tối qua thật xin lỗi vì đã làm phiền anh.

Chợt nhận ra chiếc áo đang nắm trên tay là một áo vest rõ ràng là của anh ta, được đắp ngay ngắn trên người cô, thật không ngờ anh ta lại chu đáo như vậy, trong lòng lại dấy lên một trận ầm ập, cô cúi mặt nhỏ giọng:

- Cảm ơn anh.

Thu hết hành động và biểu cảm của cô vào tầm mắt, thấy được cô giống như đứa nhỏ bẽn lẽn, rất thú vị, khẽ mỉm cười đưa tay xoa đầu cô, pha trò:

- Cô gái ngoan thì đừng tới nơi đó một mình, cô biết đấy, không phải gã đàn ông nào cũng tốt bụng được như tôi đâu.

Biết rõ ý anh là nói tới quán bar, cô cũng không có ý định thường xuyên lui tới nơi đó, ngượng ngùng trước động tác của anh, nhưng ánh mắt đó cho cô cảm giác chân thành và yên lòng vì vậy cô gật đầu thay câu trả lời. Sau đó, anh hỏi địa chỉ nhà cô, đưa cô về. Không khí trong xe lại bất giác trầm xuống, trên thực tế cô và anh cũng không được gọi là thân thiết, huống hồ không một chút thông tin cá nhân, nên cũng không biết phải trò chuyện gì cùng anh, mà cô lại đặc biệt sợ sự im ắng với người bên cạnh, nên đành nêu ra chủ đề không mấy thú vị cho lắm:

- Tôi có thể bật nhạc không?

- Chỉ có nhạc không lời thôi, tôi nghe thể loại đó để thư giãn đầu óc, cô nghe được chứ?

Cô vội vàng đồng ý, thật ra ý kiến đó chỉ là tùy tiện nêu ra vì không muốn bầu không khí yên tĩnh trong xe. Tiếng nhạc du dương vang lên, khiến tâm trạng mình ổn và thư thái hơn, nhưng nếu bảo cô nghe suốt thể loại này chắc cô không đủ kiên nhẫn. Thấy rõ sự lúng túng của cô, biết rõ là cô còn chưa quen tiếp xúc cùng anh, quay sang hỏi câu mà anh luôn tò mò từ hôm qua tới giờ:

- Tại sao cô lại khóc?

Cô lại cúi gằm mặt xuống, thật không biết phải trả lời anh ra sao, khóc trước mặt anh ta đã xấu hổ rồi, rất không muốn nói là cô khóc vì dồn nén uất ức những ngày qua mà cô phải đối mặt, và cũng có phần nào cảm động trước hành động của anh dù nhỏ nhặt có thể với anh là không đáng để tâm. Anh cười nhẹ, giải thoát cho cô khỏi sự khó xử:

- Không muốn nói cũng không sao, thật ra tôi còn tưởng cô nàng đánh đá như cô thì phải rất cứng rắn cơ.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt cùng anh, cô liền cười hi hi:

- Anh vẫn còn nhớ tới chuyện đó sao, rõ ràng lần trước tôi đã thành tâm xin lỗi anh rồi mà.

- Tôi muốn quy ra vật chất – Anh ngừng trong giây lát rồi nói tiếp – Một bữa cơm thì sao?

Cô liền đồng ý không chỉ vì để xin lỗi anh, mà hôm qua nếu như không có anh kịp thời giải vây cô đã gặp rắc rối với tên đàn ông xấu kia. Cũng bởi vì câu chuyện xoay chuyển mà giữa hai người thu dần khoảng cách, thân thiện hơn. Dừng xe ở dưới khu nhà của cô, đang định mở cửa xuống xe, thì anh đã vội giữ tay cô lại:

- Đưa cho tôi điện thoại của cô.

Cô phần nào thắc mắc, nhưng vẫn không ngần ngại đưa cho anh, bấm số một hồi, anh cười tươi đưa trả cô điện thoại:

- Tôi lưu số điện thoại trong danh bạ của cô rồi đó, có gì tôi sẽ liên lạc tìm cô, tôi là Trần Tuấn Vũ, tôi còn chưa biết tên cô.

- Tôi là Hà Phương

Bắt đầu từ đây có sự thay đổi không hề nhỏ trong cuộc đời cô. Người đàn ông này, không ngừng khuấy đảo cuộc sống nhàm chán lặp lại khiến người ta muốn tự kỷ của cô.

18. Chương 18: Làm Bạn Gái Tôi

Rời mắt khỏi màn hình máy tính, lúc này đã là 3 giờ chiều, có lẽ hẳn đã lên máy bay, và rời khỏi thành phố này rồi. Cuộc gặp gỡ đột ngột và chóng vánh gợi lên trong lòng cô những cảm xúc khó nói, nhưng cũng là chặt đứt mọi thứ dây dưa vẩn vương trước đó, có lẽ lúc này là thời điểm để kết thúc tất cả. Sau khi đọc đi đọc lại, dòng tin nhắn rất nhiều lần, cô do dự, mãi mới lấy hết can đảm bấm nút gửi đi: “Lên đường bình an, hãy tự chứng minh cho bản thân mình thấy rằng, sự lựa chọn khi đó của anh là đúng, chúc anh hạnh phúc”.

Rất mau ngay sau đó, máy cô liền nhận được tin hồi đáp, chỉ vồn vện trong hai từ: “Xin lỗi”. Lặng người, tâm mắt không rời khỏi màn hình điện thoại, không hiểu sao hai mắt cô bỗng nhòa dần, dòng nước mắt nặng trĩu chỉ trực trào lăn dài trên gò má. Thì ra sau bao chuyện xảy ra, cuối cùng chỉ hai từ ngắn ngủi đó là có thể chấm dứt tất cả. Từ bây giờ người đàn ông này sẽ không còn một chút gì liên quan tới cuộc đời của cô nữa.

Ngỡ rằng thời gian trôi qua lâu như vậy, vết thương cũng dần khép lại, cảm xúc đã trở nên chai sạn, thật không nghĩ đến, tim cô còn có thể nhói đau tới vậy. Nước mắt rơi ngày một nhiều hơn. Ái Vy thấy cô gục đầu ngồi bất động một hồi lâu, lấy làm lạ liền quan tâm hỏi:

- Hà Phương, không có chuyện gì chứ?

Bị giọng nói của cô ấy làm cho thức tỉnh, cô vội đưa tay gạt đi nước mắt, cố dùng giọng điệu bình tĩnh nhất đáp lại, nhưng dù thế vẫn không tránh khỏi có phần nghẹn ngào:

- Tôi không sao, tôi qua nhà vệ sinh một lát.

Tránh khỏi tầm nhìn của Ái Vy, cô luống cuống cúi gằm mặt bước như chạy ra khỏi phòng làm việc, cô không muốn thể hiện bộ dáng yếu đuối trước mặt người khác, tất cả những phiền muộn, những niềm đau chỉ khư khư giữ trong lòng mà không khi nào bày tỏ cùng một ai khác. Ở cầu thang thoát hiểm, cô gục đầu vào hai đầu gối, nức nở khóc, đây sẽ là lần cuối cùng cô khóc vì người đàn ông đó, trong lòng thầm than nhẹ: “Tạm biệt”.

Những ngày sau đó, sinh hoạt của cô lại quay về nhịp điệu thường nhật vốn có của nó, mặc dù tin đồn về cô không được chứng thực, nhưng lâu dần thành nhảm, cũng không ai quan tâm nữa. Thời tiết đã bước sang thu, những cơn gió mát lành làm dịu bớt đi nhiệt lượng từ ánh nắng mặt trời, cũng khiến người ta cảm giác thư thái dễ chịu hơn, những chiếc lá trên cành dần ngả màu vàng theo như đặc trưng vốn có của mùa.

Thời gian như trôi đi, thoát cái đã sắp hết một tuần làm việc. Đang cố làm nốt công việc trong ngày, thì cô nhận được điện thoại của Trần Tuấn Vũ, ngỡ ngàng một lúc rồi cô cũng bấm nút nhận điện thoại:

- Alo.

Đầu dây bên kia im lặng, dường như đang đợi cô nói tiếp, nhưng thật ra cô cũng đang còn ngỡ ngàng vì anh đột ngột liên lạc, sau một lúc, người kia hết kiên nhẫn hít một hơi dài rồi nói với giọng than trách có phần uy hiếp:

- Nếu cô còn nói là cô không nhận ra tôi là ai, thì tôi rất sẵn sàng tới trước mặt mà bỏ đầu cô ra, xem bên trong nó có phải là chứa toàn sỏi đá hay không.

Thật không biết cô đã làm gì khiến anh ta phải kích động như vậy, cô cười khanh khách:

- Ha ha bề ngoài anh lạnh lùng là thế, không ngờ lúc cất lời lại có sức đả kích người như vậy. Rất xin lỗi, là do tôi đang mải làm nốt việc nên không tập trung, hi hi.

Không để ý coi cô là đang nói thật hay chỉ chống chế cho qua, anh cũng không có ý định truy cứu tới cùng, hướng hồ anh đang hưởng thụ giọng nói truyền cảm rất êm tai của cô qua điện thoại. Hà Phương thấy anh ta im lặng nên cố bắt chuyện:

- Lần trước còn chưa có dịp cảm ơn anh, tôi thấy rất áy náy.

Anh rất nhanh đưa ra yêu cầu:

- Vậy làm giúp tôi một việc coi như thể hiện thành ý của cô đi

Cô nhã nhặn đáp lời:

- Nếu trong khả năng của tôi thì tôi rất sẵn lòng

- Làm bạn gái tôi.

Anh vừa dứt lời, chiếc điện thoại đáng thương của cô xấu số bị rơi cộp xuống đất, cô luống cuống nhặt điện thoại lên, thật may kết nối vẫn không bị gián đoạn, giọng nói có chút hỗn loạn, cố gắng cười cười:

- Anh thật biết làm người ta thót tim đó, đừng đùa thế chứ, điện thoại của tôi không chịu được lần tiếp đất nữa đâu.

Nắm bắt qua tình hình bên đó, anh không nhịn được mà cười thành tiếng sau đó giải thích rõ tình huống cho cô, anh phải tham gia buổi tiệc sinh nhật của cậu bạn thân, người nào cũng phải dẫn theo bạn gái, mà anh không muốn gặp phiền phức nên nhờ cô dù gì cũng không ai biết danh tính của cô, sau này cũng không tiện gặng hỏi này nọ, sau một hồi cuối cùng cô cũng miễn cưỡng đồng ý.

19. Chương 19: Đàn Ông Cũng Cần Hưởng Thú Vui Giải Trí Tao Nhã

Vì thế mà vào giờ tan làm, có thể thấy được một chiếc Maserati Gran Cabrio đậu trước tòa nhà nơi cô làm việc, rất bắt mắt. Khi cô vừa ra tới cửa, đã ấn tượng với chiếc xe thể thao đầy cá tính này, rồi khi người đàn ông bước xuống xe, thì cô có thể khẳng định đó là anh, mặc dù anh ta thân mặc vest chỉnh tề từ đầu tới chân, trên khuôn mặt tuấn tú bị che khuất phần nào bởi chiếc kính râm, song lại tạo cảm giác thần bí lôi cuốn đầy mê hoặc, không lẫn vào đâu được. Anh bước đi đầy tiêu sái tới mở cửa ghế phụ đợi cô. Sau khi chào hỏi anh, cô bước lên xe trước ánh mắt trầm trồ đầy ngưỡng mộ của đồng nghiệp xung quanh. Anh vào vị trí ngồi, thắt dây an toàn đánh tay lái, chiếc xe dần lăn bánh rồi lao vút trên đường.

- Thật không nghĩ tới cô lại làm việc ở đây.

Quay người nhìn anh, và hỏi:

- Tại sao anh lại nói vậy?

- Ha ha chỉ là tôi có một người bạn làm việc ở nơi này, tối nay cậu ấy cũng sẽ tới dự tiệc đó.

Cô có chút tò mò về người bạn của anh, dù gì cũng là đồng nghiệp trong cùng công ty, không biết chừng cô có quen vì thế cố gắng hỏi anh, tuy nhiên anh ta lại bày ra bộ dạng kì bí, nhất quyết không chịu nói, khiến cô tức chết mà không làm gì được, đành mặc kệ anh với cả người bạn của anh. Theo anh đi vào một shop sang trọng, có lẽ anh là khách quen vì thế nhân viên phục vụ đón tiếp rất niềm nở và nhiệt tình, giới thiệu rất nhiều những mẫu váy dạ hội mới đẹp mắt và quý phái, song lại có chút thiếu vải, cô phải rất cố gắng

mới chọn được bộ váy vải voan tím trễ vai, hai bên cánh tay xẻ tà phá cách, chiếc váy vừa vặn ôm lấy dáng người quyến rũ của cô, khiến anh không thể rời mắt, lúc cô gọi anh hỏi ý kiến anh mới khẽ ho bỏ lại một câu rồi lại chăm chú nhìn vào máy tính bảng:

- Xem ra cô cũng biết thưởng thức.

Qua một hồi tiếp xúc cùng anh, mặc dù đôi lúc anh nói những lời có vẻ khó nghe, nhưng cô biết chúng đều không có ác ý, vì không thêm chấp nhặt cùng anh, ngồi ngay ngắn để nhân viên trang điểm tô vẽ trên mặt. Trước đó cô định về nhà chọn váy và tự trang điểm nhưng anh chỉ nói một câu đã làm cô tức chết và thôi luôn ý định đó: “Cô muốn tự trang điểm giống như lần đi bar đó hả? Người khác trông vào lại tưởng tôi dẫn theo bà thím đi cùng, ha ha”.

Rốt cuộc cũng được thả lỏng người, thoát khỏi sự gò bó khi nhân viên trang điểm make-up cho cô, nhưng khi đối mặt với cô gái trong gương có phần ngờ ngàng, khuôn mặt thanh tú, hoàn hảo tới từng đường nét này là cô sao? Cũng quá kinh người đi, cô rất muốn thần phục tài hoa của người nhân viên có thể cho cô khuôn mặt biến hóa đẹp mắt tới nhường đó, thật không bỏ công cô gượng người ngồi cứng nhắc một thời gian dài.

Đang định quay ra thúc giục Tuấn Vũ lên đường tới buổi tiệc, thì thấy anh đang vui đùa vào máy tính bảng, gương mặt cương nghị, đôi mày khẽ cau lại xem chừng đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Ai đó đã nói, phong thái người đàn ông khi chuyên tâm làm việc vẫn là đẹp mắt nhất, giờ đây khi quan sát anh, cô có lẽ cũng đồng tình với ý kiến đó. Tính hù anh, cô khẽ tiến lại vỗ nhẹ lên vai anh, lúc bấy giờ cô mới để ý thấy anh đang coi loạt ảnh người mẫu trong bộ sưu tập váy dạ hội trên tạp chí. Đúng là sụp đổ hết hình tượng. Cô cất giọng đầy chế giễu:

- Không nghĩ tới, anh bày ra bộ dạng căng thẳng như vậy là để coi bộ sưu tập đó sao? Tôi còn tưởng anh là đang xem tài liệu công việc. Anh quả là, làm việc gì cũng rất nghiêm túc đi.

Trần tĩnh lại con tim đang đập sai nhịp, thảm sát thưởng trước vẻ đẹp lay động lòng người của cô, anh bày ra bộ cười cợt:

- Tôi cũng là đàn ông, cũng cần có lúc hưởng những thú vui giải trí tao nhã chứ. Vừa rồi có chút suy nghĩ. . . Đó là, nếu để cô mặc lên mình mấy bộ váy đó, có lẽ, cũng không tới nỗi nào.

Biết rõ là anh đang đùa cợt, nhưng cô vẫn không khỏi ngượng ngùng, hai má khẽ ửng hồng. Đưa tay xem đồng hồ, thôi không trêu chọc cô nữa, anh lên tiếng:

- Chúng ta đi thôi, đã tới giờ rồi.

Ngồi trên xe, thấy bộ dáng đứng ngồi không yên của cô, anh thật muốn phì cười nhưng cố nén lại, động viên cô:

- Cô không cần căng thẳng, cứ coi như đi ăn miễn phí, thay vì phải mời cơm tôi đi.

Cô không suy nghĩ mà vội đáp:

- Tôi tình nguyện mời cơm anh, thay vì đi thế này.

Sau đó chỉ thấy vẻ mặt anh lộ rõ bộ dạng láu cá:

- Cô sẽ có cơ hội mời tôi trong một dịp khác.

Cô quay người nhìn phong cảnh bên ngoài xe, không thêm để ý tới anh ta, phải đối đáp cùng tên gã vô sỉ như anh, cô thật muốn đi tự kỷ cho xong.

20. Chương 20: Dự Tiệc

Họ dừng lại trước cổng căn biệt thự lớn, cánh cổng từ từ mở ra, xe lăn bánh chậm rãi vào gara. Hẳn là khách khứa đã đến đông đủ, tiếng nhạc cùng tiếng người cười nói vang vọng lại từ phía xa. Người giúp việc cúi người chào hỏi, sau đó dẫn họ đi tới sân sau là địa điểm bày tiệc. Ngôi biệt thự được xây theo kiến trúc phương tây sang trọng, cách thức bày trí rất độc đáo, làm việc một thời gian trong lĩnh vực bất động sản,

cô có thể thấy được đây là một trong số những ngôi nhà đáng để ao ước của những người biết thưởng thức cái đẹp và thích vùng tiền. Qua nhiều dãy hành lang, rốt cuộc cảnh tượng người người tụ tập đông đúc hiện dần ra phía trước mắt. Anh khẽ níu tay cô kéo lại, nhẹ nhàng đưa tay cô quàng qua tay mình:

- Từ giờ, gọi tôi là anh yêu, nghe rõ chưa em yêu.

Lúc đầu xác định đóng giả làm bạn gái anh tham dự buổi tiệc, cô đã dự trù trước một số hành động thân mật cần thiết, nhưng nghĩ là một chuyện còn thực tế, vẫn khó để thích nghi, cố bày ra nụ cười tươi tắn và nói:

- Anh có biệt tài khiến người ta thấy buồn nôn đó.

Anh cũng cười dịu dàng đầy khoan dung, nhéo nhẹ lên má cô, đầy sủng nịnh:

- Có buồn nôn thì cũng nuốt vào cho tôi.

Đang định đối đáp lại anh, thì một giọng nam ngọt ngào vang lên cắt đứt hồi tranh luận của họ:

- Ai da, tớ bảo này Vũ, cậu có cần phải bày ra cái bộ dáng một tên bạn trai thâm tình khiến người khác phải ghen tỵ thế không? Thật muốn ói đi.

Sở hữu giọng nói đó là người đàn ông đẹp, so với phụ nữ còn có phần nổi trội hơn. Nếu như Trần Tuấn Vũ là vẻ đẹp đầy nam tính thì anh ra là tổng thể của sự hài hòa và thân thiện, đặc biệt đôi mắt hoa đào biết cười của anh ta có lẽ đốn ngã không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Ở bên cạnh, Tuấn Vũ thấy cô ngây người quan sát tên bạn chí cốt không rời mắt, trong lòng bỗng dỗi lên sự khó chịu, đưa tay ôm lấy eo thon của cô áp sát vào trong lòng như khẳng định chủ quyền của mình. Hai người đàn ông chạm hai nắm đấm vào nhau như một phương thức chào hỏi riêng biệt:

- Cậu có thể ói luôn ở đây, nếu như không sợ hình tượng hào hoa phong nhã bấy lâu nay cậu cố bày ra bị sụp đổ trong mắt những cô nàng nào ngẩn ngơ cậu.

Khẽ phì cười, khi nghe anh không kiêng nể gì mà đả kích người như vậy, cô thầm may mắn, anh là đối với cô đã nương tay rồi. Anh chàng kia làm bộ ôm im, bày ra bộ dáng bị thương:

- Cái mồm quạ đen của cậu làm tổn thương trái tim yếu ớt của tôi. Thật là, em gái nhỏ, em ở bên cạnh hẳn chắc cũng không dễ dàng gì.

Anh ta hướng cô tìm sự đồng tình, nhưng chủ yếu là quan sát đánh giá người phụ nữ thế nào mới có thể làm dao động trái tim sỏi đá của Vũ. Cô hết nhìn anh ta rồi lại ngẩng đầu nhìn Tuấn Vũ cười nói:

- Anh ấy tuy miệng lưỡi có rắn rết một chút, nhưng bù lại bụng dạ lại không có ác ý, vì thế tôi vẫn miễn cưỡng chấp nhận được, phải thế không, anh yêu?

Khuôn mặt anh khẽ cứng đờ, nhìn cô gái ý cười ngập tràn bên người, khẽ nhúu mày, cô gái này dám lòi anh ra trêu chọc. Nhưng nhìn cô phải ngược lên đối mắt với anh, bộ dáng rất tinh nghịch, đôi môi khẽ tru lên khiến người ta rất muốn ngậm lấy mà day day một hồi:

- Anh có đôi lúc, lời nói đi kèm với hành động.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh mau chóng cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại khẽ hé ra của cô. Tên đáng ghét này, dám ngang nhiên chiếm tiện nghi của cô. Vì trước mặt có người khác nên cô không dám hành xử tùy tiện, đành ôm một cục tức trong bụng, mà lúc này khuôn mặt cô ửng hồng không rõ là do tức giận hay ngượng ngùng nữa.

Đúng lúc này, người phụ nữ dáng siêu mẫu, gương mặt được trang điểm đậm rất tỉ mỉ, uốn éo bước lại gần, rồi như con rắn xà vào lòng anh chàng kia, nũng nịu:

- Anh Trung, người ta tìm anh này giờ, ra là anh ở đây.

Sau đó cô ta mới để ý thấy người đàn ông còn lại, khẽ xúc động nở nụ cười ngọt ngào như đón gió xuân, giơ tay ra phía anh:

- Tổng giám đốc Trần Tuấn Vũ, rất vinh dự được gặp anh ở đây.

Đối với sự nhiệt tình của cô ta, anh không có chút hồi đáp, khiến cô nàng sượng sùng, vùi sâu vào lòng người đàn ông kia, như cầu sự trợ giúp, anh ta liền cười giả lả, nhéo nhẹ mũi cô nàng:

- Ngoan nào honey, anh chàng này là hoa đã có chủ, em không thể tùy tiện làm càn.

Như tìm được cái phao cứu sinh, cô rúc vào anh như con mèo làm nũng, cũng không còn nhỏ bé gì, hành động kiểu này thật đúng là phản cảm đi.

- Vũ, cậu không định giới thiệu chúng tôi với nhau sao?

Thấy vậy anh cúi xuống nhìn cô:

- Cậu ta là Khánh Trung, nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay, cô ấy là Hà Phương. – Quay ra cô gái đang dán sát vào người cậu bạn, anh lạnh lùng – Vị tiểu thư này, cậu tự giới thiệu đi.

Anh chàng Khánh Trung rất mực tươi cười, đôi mắt hoa đào hết sức thu hút, bắt tay chào hỏi cô nhân tiện giới thiệu cô bạn gái Như Ý bên cạnh. Sau khi hai cô gái xong màn chào hỏi, anh ta vỗ nhẹ eo, cô bạn gái và nói:

- Em dẫn Hà Phương qua làm quen với không khí bữa tiệc trước đi, anh còn có chút việc với Tuấn Vũ. – Nói rồi anh ta quay ra như trưng cầu ý kiến của cô – Anh có thể mượn anh chàng của em trong ít phút được không?

Cô khẽ gật đầu, đi theo cô gái kia, mặc dù không thích tiếp xúc với người lạ, nhưng anh ta đã nói vậy nghĩa là họ hi vọng có thời gian riêng để bàn luận việc gì đó, vì thế cô cũng biết ý mà lẳng lặng bước đi.

21. Chương 21: Tổ Lừa Cô Ấy Tới Đây

Nhìn theo bóng dáng thướt tha của cô dần khuất vào trong đám đông, Khánh Trung khẽ huých vào vai anh:

- Khai thật đi, cô nàng xinh đẹp đó là ai, đừng nói là cậu đi lừa con gái nhà lành nha.

Đối lại với ý đùa cợt của cậu bạn, anh lại tỏ ra rất thản nhiên:

- Đúng là tổ lừa cô ấy tới đây.

Như vừa được nghe truyện cười, anh ta cười ha hả:

- Thằng nhóc này, cuối cùng cũng bị rơi vào lưới tình rồi sao, con nhỏ Khánh Linh mà biết chắc sẽ bám riết lấy tổ mà khóc không biết trời đất gì mất.

Lại nhắc tới cô nhóc này, khiến anh có chút đau đầu. Từ nhỏ, cô nhóc đặc biệt quấn lấy anh, còn hùng hồn tuyên bố lớn lên sẽ làm cô dâu của anh, nhưng khi đó lời của con nít anh không bận tâm, theo thời gian cô không ngưng ngừng mà bày tỏ sự yêu mến anh, nhưng anh vẫn luôn coi cô nhóc là em gái không hơn không kém. Sau này cô đi du học nước ngoài, mới khiến anh mới có một khoảng thời gian được thanh thoi.

- Con bé đột này không về dự sinh nhật cậu sao?

- Sáng nay mới gọi điện chúc mừng, nó đang bận thi nên không về được, con nhóc có vẻ rất quyết tâm kiếm bằng được tấm bằng kinh tế để xứng đáng với cậu.

Anh ta có chút suy tư, lo lắng khi nghĩ tới cô em gái được nuông chiều từ nhỏ, không biết nếu biết trong lòng Vũ có người con gái khác liệu con bé có làm điều gì dại dột không nữa. Tuấn Vũ vẫn kiên định với nhận định từ trước tới giờ mà nói:

- Con bé là em gái tớ.

Khánh Trung cũng hiểu rõ tính cách bạn mình, một khi đã nhận định điều gì thì khó lòng mà thay đổi, trong tình cảm cũng vậy, vì thế khi anh thấy Vũ dẫn theo một người con gái tới buổi tiệc, anh cũng rõ ràng, cô gái này rất đặc biệt với Vũ. Hai người họ đang trầm mặc trong suy nghĩ của mình, thì giọng nói quen thuộc cất lên:

- Tôi còn tưởng mình tới trễ, ai ngờ rằng, chủ nhân của buổi tiệc vẫn còn ở đây sao?

Người mới tới là Lâm Phong, ba người họ là bộ ba bạch mã hoàng tử trong mắt mọi người, không kể tới xuất thân, mà đáng nhắc tới là địa vị, học thức và ngoại hình nổi trội của họ

- Núi băng Lâm Phong, cậu tới muộn, lát nữa phải chịu phạt.

Anh ta hào sảng mà đáp lại:

- Không thành vấn đề.

Tuấn Vũ cũng vui vẻ bá cổ Lâm Phong:

- An tâm, có tớ chịu phạt cùng cậu, tớ cũng vừa mới tới.

Khánh Trung nhìn hai cậu bạn rồi, khuôn mặt hào hứng như đang kể một chuyện hết sức thú vị.

- Lâm Phong, cậu mà tới sớm tý nữa, thì đã gặp mặt cô nàng của Vũ rồi.

Anh ta có chút bất ngờ trước thông tin này, phải biết tính cách của Vũ không hay gần gũi với người lạ, là cô gái thế nào mới có thể đi vào khai phá con người vô cảm của cậu ta chứ.

- Tớ rất tò mò được diện kiến cô gái đó.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, Tuấn Vũ vội ha hả cười:

- Ha ha, tiếp xúc rồi các cậu cũng sẽ thấy cô ấy rất thú vị thôi, ah, cô ấy làm trong công ty của cậu đó Phong.

Lâm Phong tò mò hỏi:

- Thật sao? Tên gì? Ở bộ phận nào?

- Coi bộ dạng cậu kia, có khác gì đang hỏi cung tội phạm đâu chứ, cô ấy tên Hà Phương bên mảng kinh doanh bất động sản.

Thông tin này là anh mới khai thác được từ cô, lúc cô nói địa chỉ nơi làm việc, anh có chút bất ngờ nhưng sau đó lại thích thú, lẽ nào cô với anh lại thật sự có duyên như vậy. Lâm Phong cũng có chút suy nghĩ, Hà Phương? Cái tên này dường như anh đã từng nghe qua, thậm chí phỏng đoán có khi nào lại là cô gái anh từng gặp mặt ở công ty.

22. Chương 22: Cậu Làm Tổng Giám Đốc Cũng Quá Thất Bại Đi

Mà lúc này, Hà Phương đang đứng cùng cô bạn gái của Khánh Trung trong bữa tiệc, đám khách khứa ăn mặc sang trọng, tập trung thành từng tốp trò chuyện sôi nổi sau khi vừa dứt một bản khiêu vũ nhẹ nhàng. Cô gái nhìn chăm chăm vào cô không buồn che giấu lòng cuồng, dường như cô ta đang rất băn khoăn, vì sao cô có thể lọt vào tầm mắt của Trần Tuấn Vũ, cô cũng được coi là xinh đẹp nhưng không tới mức khuynh quốc khuynh thành, cũng không có dáng người siêu mẫu đáng tự hào như cô, và có vẻ như cô gái này không khéo trong giao tiếp, cô ta liền hướng cô thắc mắc:

- Tôi rất muốn biết, làm cách nào cô có thể thân được với Trần Tuấn Vũ, một người nổi danh lạnh lùng không gần nữ sắc, tôi còn tưởng anh ta với Lâm Phong là hai đại nam thần mà chị em phụ nữ chỉ được ngắm từ xa chứ không tài nào tiếp cận được.

Trước lúc tới buổi tiệc, cô và anh đã thỏa thuận cô không nhất thiết phải giới thiệu về bản thân mình, một phần để tránh phiền hà cho anh, và cũng là nghĩ cho cô, đặc biệt trước cô gái nhiều chuyện này, cô tỏ thái độ không nóng không lạnh nhưng vẫn giữ khoảng cách trong tiếp xúc với cô ta, mà với cô ta ngoại trừ muốn khai thác thông tin về Tuấn Vũ cũng vì bạn trai Khánh trung giao cho tiếp đãi cô, bằng không cô ta cũng đã chán ghét bỏ đi từ lâu rồi. Có người quen gợi hỏi, cô nàng liền uể uải chuyển đi sang hỏi trò chuyện, bỏ mặc cô đứng bơ vơ ở đó. Cô cũng không buồn quan tâm, nhận lấy một ly nước quả, sau đó đứng dựa vào một cái cây to tách biệt mình với những người xa lạ nơi kia.

Ba người đàn ông xuất sắc hòa nhập vào bữa tiệc, thu hút sự chú ý của mọi người. Để mặc Khánh Trung tiếp đãi khách mời của cậu ta, Tuấn Vũ đưa mắt ngó nghiêng tìm Hà Phương, sau một hồi liền thấy cô gái

nhỏ đứng một mình đơn độc dưới tán cây to, anh thầm nghĩ: “tại sao cô lúc nào cũng tạo cho anh cảm giác rằng cô đang cố tình tách biệt với đám đông, nhưng với anh lại là sự thu hút tới kì lạ”, tách ra đám người, anh chậm rãi tiến lại gần cô:

- Rất tế nhị sao?

Nhận thấy người đang tiến lại là anh, cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn:

- Ở đây, người tôi quen cũng chỉ có mình anh.

Anh, ý cười tràn ngập trên mặt:

- Em là đang trách tôi bỏ mặc em sao?

Nhìn khuôn mặt hí hửng của anh ta, thật khiến người ta thấy ghét:

- Trí tưởng tượng của anh có thể biến một người vô tội thành kẻ phạm tội.

- Ha ha đừng có gán lên tôi cái tội danh xấu xa đó chứ, đi, tôi dẫn em đi gặp một người, có lợi cho công việc của em.

Nói rồi anh khẽ đưa ra khuỷu tay, theo hướng nhìn của anh cô hiểu ý đưa tay khoác lấy, anh chỉnh lại bộ dạng phong nhã cùng cô tiến lại gần người đàn ông trẻ tuổi đang bị vây quanh bởi một đám người xun xoe. Nhận thấy sự xuất hiện của Tuấn vũ, anh ta lịch thiệp, khéo léo thoát khỏi đám người phiền phức đó. Người đàn ông đi về phía họ, dáng người cao ráo, một khuôn mặt như được điêu khắc tinh xảo nhưng bao trùm lấy anh lại là khí tức rét lạnh như băng tạo cảm giác xa cách khó gần, song lại đầy nam tính.

- Đây là cô gái mà Khánh Trung nhắc tới?

- Cô ấy là Hà Phương, làm bên kinh doanh bất động sản của tập đoàn Kỳ Phong, người này có lẽ không cần tôi giới thiệu, em cũng quá rõ ràng đi.

Trong lòng cô thầm rửa tên xấu xa Tuấn Vũ này, đã giới thiệu thì làm tới nơi tới chốn đi, lại còn chơi trò nhận diện phán đoán với cô, hơn thế nữa, đối mặt với khí tức bức người của người đàn ông trước mặt tạo áp lực rất lớn với cô. Cố che giấu sự lúng túng, cô kéo tay Tuấn Vũ, khẽ kiễng chân hỏi nhỏ vào tai anh:

- Làm ơn giới thiệu giùm, tôi là lần đầu tiên gặp anh ta, anh không nhất thiết phải làm khó người như vậy chứ.

Giọng nói thủ thỉ, hơi thở ấm nóng phảng phất bên tai, sự tiếp xúc thân mật khiến anh cảm nhận rõ mùi hương thơm mát đặc trưng của cô, thật muốn đem cô ôm thật chặt, nắm giữ trong lòng hưởng thụ sự mềm mại lay động lòng người. Gạt đi ham muốn của bản thân, quan sát thấy sự lúng túng của cô, mới đầu anh có chút ngạc nhiên nhưng một khi đã tiếp xúc qua sẽ không mấy bất ngờ với điều này, anh liền biểu tình hả hê quay ra Lâm Phong:

- Ha ha, Lâm Phong, tớ thấy cậu làm tổng giám đốc cũng quá thất bại đi, tới nhân viên của mình cũng không nhận ra sếp tổng của tập đoàn Kỳ Phong.

23. Chương 23: Diện Kiến Đại Thần

Nghे anh nói như vậy, cô liền sửng sốt, thật không ngờ đại thần công ty của cô, cứ ngỡ rằng không khi nào được diện kiến, mà nay lại như ngọn núi thái sơn sừng sững trước mặt cô, đúng là quá dọa người rồi. Cô thu lại bộ dáng thất kinh, nụ cười tươi tắn nay có phần gượng gạo, lúc này đây có lẽ nên thành thật vẫn là hơn nhất, bởi đối mặt với ánh mắt sắc bén của anh ta, cô nghĩ rằng không gì có thể qua mắt được anh ta:

- Tổng giám đốc, xin chào anh, thất lễ rồi, mong anh không để bụng với nhân viên thấp cổ bé họng không chịu cập nhật thông tin của nội bộ.

Lâm Phong vẫn thản nhiên quan sát cô gái đi cùng Tuấn Vũ, anh liền khẳng định suy đoán của mình, rồi lẳng lặng thu hết những biểu hiện cung bậc cảm xúc thú vị của cô, điều khiến anh phải suy nghĩ đó là: “cô gái này, từ khi nào thì có quan hệ cùng Vũ”, anh bắt tay của cô, tuy nụ cười của cô có thể mê đắm lòng người, nhưng tay cô lúc này ướt mồ hôi, rõ ràng là cô đang căng thẳng:

- Không sao, lần sau tôi sẽ chú ý có các hoạt động gần gũi với nhân viên hơn.

Tuy giọng nói của anh rất nhẹ nhàng thân thiện, và nụ cười có vẻ từ tốn, nhưng cô vẫn chột dạ, sồn da gà. Anh ta buông tay cô, quay ra nói với Tuấn Vũ:

- Chúng ta nên ra chúc Khánh Trung.

Đợi Lâm Phong quay người đi trước, cô cố tình kéo Tuấn Vũ đi chậm lại thụt lùi về phía sau, gần giọng:

- Tại sao anh không nói là tôi sẽ gặp tổng giám đốc của tôi ở nơi này, và anh ta còn là bạn của anh nữa.

- Cái này không thể trách tôi được, chỉ trách kiến thức kinh tế xã hội của em quá hạn hẹp. Tôi hỏi em, em có biết tổng giám đốc tập đoàn dầu khí độc quyền trong nước là ai không?

Nhìn khuôn mặt tuần tú và bộ dáng có chút đùa cợt của anh, cô bất giác nghi ngờ:

- Lẽ nào lại là anh?

Anh dứt khoát khẳng định:

- Không sai.

Như sét đánh ngang tai, cô ngây người, thật khó tin, người đàn ông này có phong thái của người thành đạt nhưng cô không ngờ cô lại có cơ hội quen biết đại thần, không chỉ một là những hai người, khê tự hỏi, liệu rốt cuộc cô có còn bỏ sót vị nào nữa không. Cái búng trán đau điếng của anh kéo cô về với hiện tại

- Em còn ngây ngốc gì chứ, mau đi thôi.

Nhắm mắt đưa tay xuyết xoa trán:

- Đau chết người đi, thật đáng kinh ngạc, không ngờ tôi có cơ hội diện kiến người có tiền như anh.

Anh nhìn cô, ra vẻ đặc ý:

- Em vui chứ?

Cô khê nghiêng rằng:

- Vui chết đi được.

- Sao tôi thấy biểu hiện của em không có chút nào gọi là vui thích, phải chăng, em là cô gái nghĩ một đằng, làm một nẻo.

Không thèm để ý tới lời chế giễu của anh, cô để mặc anh kéo về phía người chủ bữa tiệc.

24. Chương 24: Phòng Của Cậu Ta Cũng Là Phòng Của Em

Ba người đàn ông ưu tú trong mắt mọi người sẽ là thứ gì đó xa vời khó lòng mà tiếp cận, song họ đối với nhau cởi mở, hòa đồng đặc biệt anh chàng thân thiện Khánh Trung rất biết khuấy động bầu không khí. Bàn tiệc của họ bao gồm anh ta cùng cô người yêu, còn có Lâm Phong, Tuấn Vũ và cô. Lúc nâng cốc chúc mừng, Khánh Trung khẳng khái bắt mọi người phải dùng rượu mà không phải là thứ đồ uống nào thay thế. Hà Phương cầm ly rượu lưỡng lự thì Tuấn Vũ ở bên cạnh đã giạt lấy ly rượu từ tay cô, đối với sự ngỡ ngàng của cô, anh chỉ cúi người thì thầm bên tai: “Lẽ nào cô muốn lặp lại sự kiện ở King Club một lần nữa”, cô đỏ mặt nhớ lại lần “say rượu làm càn” thất hổ đáng xấu hổ đó, cũng rất cảm kích trước hành động ra tay tương trợ của cô, con người anh ta tuy miệng lưỡi có chút khó nghe nhưng trên thực tế lại là một người đàn ông rất chu đáo. Anh rất mau quay ra bàn tiệc tươi cười:

- Cô ấy không uống được rượu, tớ uống thay.

Nói rồi anh nâng ly một hơi uống cạn, Lâm Phong chậm rãi nhìn cô ánh mắt như ẩn chứa sự tìm tòi, còn Khánh Trung được đà bắt bẻ:

- Ai da, thằng nhóc này, từ khi nào lại biết lo lắng cho người khác thế chứ, không được, đã thế phải phạt, đổi ly lớn đi.

Anh hào sảng mà hô:

- Không thành vấn đề.

Nghe anh đồng ý yêu cầu có phần quá đáng đó, cô giật mình, dù gì anh cũng là thay cô giải nguy nên mới bị bắt bẻ thế, có chút lo lắng khẽ nín tay anh:

- Vẫn là không nên, lát anh còn phải lái xe.

Khánh Trung nghe vậy liền nói:

- Em gái nhỏ, em là đang lo nhà tôi không có phòng chứa hai người bọn em sao. Tối nay cứ say hết mình, ngày mai chúng ta sẽ đi chơi du thuyền.

Anh ta vừa nói xong, cô bạn gái hào hứng choàng tay qua cổ, hôn anh ta say đắm, Lâm Phong vẫn nhàn nhả nhấp ly rượu, chỉ có mình cô, trong lòng như lửa đốt. Nói như thế có khác nào tối nay cô sẽ phải ở lại đây và ngày mai còn phải đi cùng họ. Biết rõ cô đang lo lắng, Tuấn Vũ ở dưới bàn đưa tay trấn tĩnh cô, cho dù anh không lên tiếng, nhưng ánh mắt và bàn tay ấm áp đó như muốn cô an tâm, vì đã hứa với anh, giúp người thì giúp cho trót, cũng không muốn vì cô mà anh phải khó xử thêm nữa, vì thế cô không cản anh, mà ngồi yên ngay ngắn, chỉ chăm chăm chú tâm vào đồ ăn, để mặc những người đàn ông đó ngồi chúc tụng nhau. Cô nàng Như Ý vì không tìm được chủ đề chung với cô nên chỉ biết quần lấy bạn trai làm nũng. Thỉnh thoảng Tuấn Vũ lại gấp thức ăn cho cô, rất ra dáng người bạn trai ân cần chu đáo với bạn gái, cô rất muốn nói với anh ta là, anh không cần để ý tới cô, mà hãy cứ quan tâm tiếp đãi bạn của anh, cô không muốn thu hút thêm sự chú ý nào khác. Bữa ăn miễn phí này có vẻ cũng khó nuốt trôi đi.

Tiệc tan, khách mời dần ra về hết, khoảng đất rộng được trang hoàng rực rỡ bây giờ cũng chỉ còn lại năm người bọn họ, những người đàn ông vẫn hàn huyên đủ thứ chuyện, ai nói ba người phụ nữ với một con vịt có thể tạo nên một cái chợ, cô thấy rõ ràng, chỉ cần ba gã đàn ông tụ tập thêm một cô nàng siêu uốn dẻo kia là thừa sức tạo thành cái chợ. Trong đó sếp tổng của cô là người trầm mặc nhất mỗi khi đề cập tới vấn đề kinh doanh anh mới thảo luận đôi lời, anh chàng Khánh Trung dường như là người kết dính mối quan hệ của bọn họ, cũng là trung tâm của những chủ đề tán dóc không dứt, Trần Tuấn Vũ bình thường bộ dáng đĩnh đạc nghiêm túc là thế nhưng khi với bạn bè thân thiết lại rất sôi nổi. Trời càng về đêm, sương xuống ngày một nhiều, không khí thêm se se lạnh, trên người cô chỉ là chiếc váy mỏng manh, không tránh khỏi có chút lạnh sờn gai ốc. Lâm Phong thấy vậy liền xen ngang câu chuyện của Khánh Trung:

- Cũng muộn rồi, nghỉ sớm đi, giữ sức cho chuyến đi ngày mai.

Để ý thấy lúc này cũng khá trễ, nên cũng rất mau kết thúc cuộc vui. Khánh Trung và Tuấn Vũ là hai người bị chuốc nhiều rượu nhất, đứng lên có vẻ lảo đảo, người giúp việc to khỏe phải qua đỡ lấy họ dìu về phòng, Lâm Phong biết giữ mình hơn họ nhưng cũng không tránh khỏi có chút choáng váng say rượu, anh tự mình bước vào một căn phòng dành cho khách như rất quen thuộc, chào mọi người rồi đóng cửa phòng. Qua căn phòng bên cạnh, đợi cho Tuấn Vũ được đặt ngay ngắn trên giường, cô liền quay ra hỏi Khánh Trung:

- Xin hỏi, phòng nào là dành cho tôi?

Khánh Trung ngạc nhiên nhìn cô như sinh vật lạ, sau đó ha hả cười:

- Không đùa chứ, đừng nói là hai người ăn chay nha, phòng của cậu ta cũng là phòng của em mà, ha ha.

Cô cũng không còn ít tuổi, cũng không phải kiểu người ngây thơ không hiểu biết, vì thế khi nghe anh ta nói vậy, trong lòng khẽ khấn trương, bên cạnh đó nhìn tới cái tên say xỉn, với điệu bộ tươi cười như chuyện hiển nhiên kia, cô thật muốn quần, mong sao có thể vùng lên bóp cổ anh ta, cắt đứt đi suy nghĩ xấu xa trong đầu anh ta.

25. Chương 25: Ôn Nhu

Ngay lúc này, anh chàng say xỉn Tuấn Vũ đáng ra đã nằm ngay ngắn trên giường thì nay không biết bằng cách nào anh ta có thể tỉnh táo hơn lết ra cửa phòng, từ phía sau, quàng tay lên eo kéo cô sát vào trong lòng, giọng khẳng định, chắc nịch:

- Cô ấy ngủ phòng này, ngủ ngon.

Nói rồi không chờ ai kịp phản ứng, anh ta với tay đóng sầm cửa lại. Dù thế cô vẫn nghe rõ tiếng cười đáng ghét của anh chàng Khánh Trung:

- Không cần phải nóng vội, đêm vẫn còn dài, ha ha.

Đợi giọng nói và tiếng bước chân xa dần, cô liền đẩy, tránh thoát khỏi tầm kiểm soát của anh, chất vấn:

- Anh điên rồi, tôi sao có thể ngủ cùng phòng với một người đàn ông chứ. Tôi sẽ tự bắt xe về.

Nói là làm, cô quay người định mở cửa phòng bước ra, nhưng lại bị anh nhanh hơn một bước, đưa tay ôm chặt lấy eo, khê gục đầu vào hõm vai cô, tuy có chênh choáng say nhưng vẫn cảm nhận được sự cứng đờ, căng thẳng của cô:

- Lẽ nào em sợ tôi sẽ ăn em, ha ha, em an tâm, tôi sẽ không đói bụng ăn quàng. – Dừng lại một chút, chỉnh lại tâm trạng, nghiêm túc nói với cô – Đã trễ rồi, em cũng thấy ở nơi này không dễ để gọi xe, tôi say thật rồi, có muốn làm gì em cũng lực bất tòng tâm, tối nay tôi ngủ trên sofa, ngày mai chắc chắn đưa em về nhà an toàn.

Tuy trong lời nói của anh có phần đả kích nhưng qua những gì anh đã làm đối với cô, cô tin tưởng vào nhân cách, cũng như lời hứa danh dự của anh. Người ta từng nói: “Lời hứa đàn ông mà tin tưởng được, thì heo nái cũng biết leo cây” huống hồ lại là lời buông ra lúc say rượu, nhưng cô đối với anh có một sự tín nhiệm kì lạ, hơn nữa, mệt mỏi từ sáng tới giờ, cô cũng không còn đủ sức mà mè nheo, hiện tại chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ sau đó lên giường ngủ một giấc thật say. Thấy cô cuối cùng cũng xuôi theo, anh mỉm cười hài lòng, lời điện thoại ra, gọi người mang bộ đồ cho hai người thay. Anh lảo đảo bước vào phòng tắm. Cô vừa đặt mông lên giường đệm êm chưa được bao lâu thì có tiếng gõ cửa phòng, là người giúp việc, theo sự phân phó của anh, mang cho họ bộ đồ ngủ để thay, cô nhận lấy, để riêng đồ của mình ra một bên, còn đặt ngay ngắn đồ của anh lên sofa.

Cửa phòng tắm mau chóng mở ra, Tuấn Vũ khoác lên mình chiếc áo tắm tơ tằm dán sát lên người, phô bày ra thân hình rắn rỏi cuốn hút của anh, mái tóc bình thường được chải chuốt gọn gàng cẩn thận, nay được để tùy tiện, những giọt nước còn đọng lại, anh đưa tay dùng khăn lông lau tóc. Đối mặt với tình cảnh này, cô chỉ biết xấu hổ cúi gằm mặt xuống, cầm lấy đồ của mình chạy lẹ vào phòng tắm vừa chạy vừa nhắc nhở anh:

- Bộ đồ của anh ở trên sofa đó.

Rồi cô đóng sầm cửa phòng tắm, cài chốt kĩ càng. Phì cười trước hành động của cô, anh lớn tiếng chọc ghẹo:

- Cô mà cứ bày ra bộ dáng cô dâu nhỏ như vậy, biết đâu tôi sẽ đổi ý, nể tình suy nghĩ lại mà ăn cô đó, ha ha.

Trong phòng tắm vọng ra giọng nói của cô đầy bức xúc:

- Lưu manh. . .

Ngâm mình trong bồn tắm của căn phòng đạt chuẩn 5 sao, hương hoa hồng dịu nhẹ phảng phất khiến cô thoải mái và thư thái, phải mất một lúc lâu cô mới miễn cưỡng bước ra khỏi phòng tắm. Bên ngoài yên ắng đến kì lạ, chỉ có tiếng hít thở đều đều bình ổn của người đàn ông đang nằm trên sofa, anh lúc này đã mặc bộ đồ nghiêm chỉnh, có lẽ đã chìm sâu vào giấc ngủ. Cô nhẹ bước tới bên giường lấy một chiếc chăn mỏng, đắp ngay ngắn lên người anh. Bộ dáng lúc ngủ của anh rất ôn nhu, lúc này anh không khác gì một thiên thần đang say giấc nồng. Đôi mắt mệt mỏi, khê dúi vào nhau, cô cũng trở lại giường nhắm mắt, mau chóng ngủ thiếp đi.

26. Chương 26: Anh Dám Lừa Tôi?

Sáng ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng động lớn: “Soạt, soạt”, sau đó ánh sáng chan hòa của buổi sớm tràn ngập khắp căn phòng. Khẽ nhú mắt hướng tới nơi phát ra tiếng động, là Tuấn Vũ, anh đã mặc đồ chỉnh chu, có điều khác lạ so với thường ngày đó là hôm nay anh khoác lên mình quần jeans, áo phông trắng khoác bên ngoài là chiếc áo sơ mi tím nhạt, phong cách trẻ trung lại rất nam tính, dường như bộ đồ nào một khi được khoác lên người anh cũng đều rất bắt mắt, tiếc rằng cái miệng của anh không khi nào nói được lời hay với cô, cũng như lúc này, anh nhìn cô chế giễu:

- Bộ dạng lúc mới thức dậy của cô cũng thật dọa người đi, nếu tôi mà tuyên truyền ra bên ngoài, chắc sẽ không ai dám lấy cô nữa, ha ha.

Khẽ liếc Tuấn Vũ một cái, từ tốn bước xuống giường, đi vào phòng tắm, chỉ quãng lại cho anh một câu:

- Nếu khi đó không ai lấy thật, tôi sẽ qua chỗ anh ăn vạ.

Anh đưa tay xoa cằm vờ dăm chiêu suy nghĩ rồi gật gù:

- Để xem, có lẽ lúc ấy lòng từ bi của tôi nổi lên, sẽ miễn cưỡng thu nhận cô chăng.

Kinh nghiệm được đúc rút qua quá trình tiếp xúc cùng với gã độc mồm độc miệng đó là nên biết câm, điếc có chọn lọc, sẽ bớt được số lần phiền phức bị hấn chọc tức. Sau khi chuẩn bị hoàn tất, họ ra phòng ăn, Lâm Phong đã ngồi yên tĩnh đọc báo tài chính, Khánh Trung và cô bạn gái cũng bước vào, sau bữa sáng đoàn người xuất phát. Khánh Trung cùng cô bạn gái Như Ý một xe, Tuấn Vũ kéo Lâm Phong đi chung xe của mình, cô luống cuống vẫn chưa quen với việc đối mặt cùng sếp tổng. Lúc anh ta vào xe thấy cô như vậy, cũng chỉ nhàn nhạt chào hỏi, kèm theo lời nhẩn nhủ:

- Không cần để ý tới tôi, hôm qua uống quá chén còn hơi mệt, khi nào tới nơi cậu hãy gọi tôi.

Nói rồi anh ta nhắm mắt tĩnh dưỡng. Tuấn Vũ nhìn cô giải thích:

- Kệ cậu ta đi, cậu ta vẫn kiêu lời như thế đó.

Trong xe lại rơi vào trầm mặc, Tuấn Vũ biết rõ cô không thoải mái, liền với tay bật nhạc, sau một lúc xác định Lâm Phong đã ngủ say, cô mới thắc mắc:

- Anh nói là ai cũng bắt buộc phải mang bạn gái theo, nhưng sao tôi không thấy bạn gái của sếp tổng?

Anh nhìn khuôn mặt tò mò, mong đợi câu trả lời của cô mà phì cười:

- Thật ra. . . Không nhất thiết phải mang theo.

Nghe anh ta nói vậy, cô thật muốn tức chết, đưa tay đánh lên người anh:

- Anh dám lừa tôi . . . Cái tên xấu xa này . . . Tôi đánh chết anh.

Tuấn Vũ cười khanh khách đưa tay đỡ đòn tấn công của cô:

- Tôi đang nắm giữ sinh mạng của cô trong tay đó, tôi mà chết đi rồi, thì cô biết làm sao đây, ha ha.

Cô giận dữ nhưng không thể làm gì anh ta được, liền không thèm để ý tới anh, đột nhiên, nhìn qua gương chiếu hậu, cô thấy sếp tổng của cô ở phía sau, gương mặt như say ngủ, nhưng khóe môi khẽ nhếch lên như hiển hiện ý cười. Cô khẽ giật mình, hi vọng anh ta là đang mơ ngủ chứ đừng có thức, nếu không cô không biết giấu mặt mũi đi đâu mất.

27. Chương 27: Khúc Ca Lay Động Lòng Người

Tới bến cảng, phía trước mặt là chiếc siêu du thuyền màu trắng dài 57m, đây là lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng một chiếc siêu du thuyền ngoài đời thực, nên có chút choáng ngợp và thích thú. Họ xuống xe, có nhân viên vận chuyển hành lý theo phía sau. Đợi mọi người lên đầy đủ, chiếc du thuyền nhẹ lướt sóng ra khơi, bỏ lại những vồn vã, náo nhiệt, thả mình phóng khoáng trong hương vị của biển và đất trời.

Khánh Trung không biết lời từ đâu ra một chiếc đàn ghi-ta, anh ta gảy rất hay, khúc nhạc sôi động góp vui. Lúc kết thúc bài nhạc, cô vỗ tay không ngớt, nhìn khuôn mặt hưởng ứng rạng rỡ của cô, Tuấn Vũ có vẻ cau mày, Khánh Trung thấy vậy liền lên tiếng:

- Em thấy anh đánh hay phải không Hà Phương.

Cô vui vẻ đồng tình, lại thấy anh ta tươi cười nói tiếp:

- Ở đây Tuấn Vũ là đánh đàn hay nhất, còn giọng hát của Lâm Phong là ngọt ngào nhất, để hai tên này trở tài cho em xem, em thích chứ em gái nhỏ?

Mặc dù kinh ngạc trước ý kiến đề sếp tổng của cô cùng Tuấn Vũ trình diễn, nhưng cô vẫn muốn giải thích rõ ràng quan điểm của mình với Khánh Trung:

- Anh có thể đừng gọi tôi là em gái nhỏ không? Dù gì tôi cũng đã 27 tuổi rồi.

Anh ta có vẻ bất ngờ trước thông tin đó:

- Đùa chứ, anh nhìn thế nào cũng nghĩ em chỉ tầm ngoài hai mươi thôi.

Cô bạn gái của anh ta cũng như tìm được chủ đề chen ngang vào:

- Ra là chị hơn em những 5 tuổi lận.

Đối với cô gái xa lạ này, cô vẫn luôn giữ thái độ xa cách, mặc dù khuôn mặt cô ta luôn bày ra dáng vẻ tươi cười nhưng ai biết cảm xúc thật sự sau lớp phấn dày cộm trên mặt cô ta là gì, dù sao cảm giác cho cô thấy rằng cô gái này cũng không ưa gì cô. Lâm Phong đang nằm nhàn nhã trên chiếc ghế dài sưởi nắng, liền ngồi dậy lên tiếng:

- Trung, tớ nghĩ cậu nên trưng cầu ý kiến tớ xem có đồng ý hay không chứ.

Khánh Trung đưa tay bá vai anh ta:

- Thăng nhóc này, tôi còn phải hỏi xin ý kiến của cậu sao? Mau thay bốn thiếu gia phục vụ chu đáo vị tiểu thư này đi.

Tuấn Vũ vẫn tự hào về khả năng đàn ghi-ta của mình, anh bèn đi tới cầm lấy cây đàn, gảy thử rồi chỉnh lại dây cho hoàn hảo, nhìn Lâm Phong trưng cầu ý kiến:

- Bài "Because I Love You" của Shakin' Stevens được chứ?

- Được.

Cô nàng Như Ý bị bỏ mặc này giờ, lại quần lấy bạn trai như muốn thu hút tới sự tồn tại của mình, Khánh Trung vẫn giữ thái độ cứng chiều cần phải có đối với phái nữ, dường như với anh cô gái này chỉ là gặp dịp thì chơi, coi cô nàng như thêm chút thi vị trong chuyện đi chơi này, kì thật anh ta để tâm đó là việc tìm hiểu rõ thêm về Hà Phương. Cô gái thoát nhìn xa cách, nhưng nếu tiếp xúc nhiều sẽ thấy cô có chút đáng yêu, hơn nữa cô không phô trương, vẻ đẹp tự nhiên thanh tao, không hề giống các cô nàng vây quanh anh ta lúc nào cũng trát lên mặt cả kí phấn, nước hoa sực nức, rất gay mũi.

Cứ nhìn thái độ cảm xúc Tuấn Vũ bộc lộ sắc thái rất phong phú, điều mà cậu ấy chỉ thoải mái phô bày trước tụi anh, thậm chí dài: "Khánh Linh nhà anh, biết tính sao đây", con bé vẫn là anh rất mực cứng chiều, vì là em gái duy nhất nên anh luôn muốn dành cho cô mọi điều tốt lành nhất, anh cũng muốn phần nào tác hợp Vũ với con bé, nhưng có lẽ vì được nuông chiều nên con bé sinh ra ý lại, ương bướng, nhất nhất cái gì cũng theo ý mình, mai này con bé biết chuyện, anh sẽ phải nhức đầu một trận. Suy cho cùng, Vũ đối với Khánh Linh không hề có tình cảm trai gái, cậu ấy tìm được cô gái mình thực sự quan tâm cũng tốt, có khi sẽ cắt đứt được hi vọng của Khánh Linh, có lẽ con bé sẽ quay đầu tìm kiếm được tình yêu đích thực của mình.

Hà Phương ngồi ngay ngắn hướng về phía hai người đàn ông, một người đàn, một người hát, lúc này đây họ như chìm đắm trong lời ca, giai điệu bởi thế mà âm thanh lan tỏa khắp biển trời mênh mông tràn đầy cảm xúc gửi gắm tình cảm chân thành.

"If I climbed the highest mountain just to hold you tight

If I said that I would love you every single night
Would you ever let me down?"

...

"If I swam the longest river just to call your name
If I said the way I feel for you would never change
Would you ever foll around?"

...

Ánh mặt trời chiếu lên mặt biển phản chiếu hai người họ những đốm sáng lấp lánh làm nền cho vẻ đẹp rạng ngời của họ. Suy nghĩ kì quái bỗng lóe lên trong đầu cô rằng nếu như hai người đàn ông đẹp này là một đôi sẽ khiến hủ nữ sáng mắt lên ngưỡng mộ, bởi vì tư tưởng bị ảnh hưởng đôi chút do đọc qua đam mỹ, nhưng đối mặt với vẻ đẹp lung linh và khung cảnh say đắm lòng người này thật khó để người ta không liên tưởng tới một số yếu tố có chút hoang đường, cô bất giác nở nụ cười xấu xa. Mà Tuấn Vũ trong lúc tập trung gây đàn, vẫn luôn dõi mắt theo cô, khi thấy cô cười như đón gió xuân, tim anh cũng khẽ xao động.

28. Chương 28: Là Quan Hệ Bạn Bè Hay Xã Giao?

Gần trưa, họ mở tiệc nướng, Khánh Trung bỗng đề cập tới việc lặn biển ngắm cảnh, Như Ý thì hào hứng, Lâm Phong và Tuấn Vũ thản nhiên như điều đó là lẽ tất nhiên, chỉ có cô là tròn mắt kinh ngạc, sau đó cười ngớ ngẩn:

- Mọi người chơi vui vẻ, tôi ở trên này đợi, nhân lúc đó có thể ngắm cảnh trên biển là được rồi.

Khánh Trung nghe vậy vội xen ngang thuyết phục:

- Không nên, cảnh vật dưới lòng biển có thể em được coi qua phương tiện truyền thông, nhưng được tận mắt chứng kiến nó sẽ là trải nghiệm cảm xúc khó tả. Được hòa mình trong đại dương mênh mông, thỏa sức ngắm nhìn các rạn san hô rộng lớn trên các mạch đá ngầm, ở đó em có thể khám phá chứng kiến hàng nghìn những sinh vật biển phong phú về chủng loại và màu sắc.

Tuấn Vũ có vẻ không kiên nhẫn nghe cậu ta nói nữa liền giơ chân đạp vào mông Khánh Trung cắt lời cậu ta:

- Ngừng, từ lúc nào cậu lại nhiều lời như đàn bà thế.

Bỏ mặc tiếng kêu ai oán của Khánh Trung anh quay ra nhìn cô, đối mặt với sự nhiệt tình của Khánh Trung và ánh nhìn “tha thiết” bức người của Tuấn Vũ, cô liền cười khổ:

- Thật ra tôi không biết bơi, hướng hồ là lặn biển.

Tuấn Vũ mỉm cười:

- Không sao, tôi sẽ hướng dẫn và theo sát em.

Đối mặt với sự cố chấp của anh cô cũng kiên trì nài nỉ:

- Xin anh đó, tuy ba mẹ tôi có hai cô con gái, nhưng tôi cũng không muốn họ phải mất công ra biển vớt xác con mình đâu.

- Ha ha, tôi đảm bảo em toàn mạng trở về. Cứ quyết thể đi.

Anh tự mình quyết định, làm cô không tài nào phản bác, nhìn bộ mặt hả hê tươi cười của anh thật chói mắt, và đáng ghét, thậm rửa anh: “Anh thích lặn biển thế thì sống luôn dưới lòng biển đi, còn cố chấp lôi tôi xuống hại tôi như thế, gã xấu xa”.

Sau buổi tiệc nướng, mọi người về phòng nghỉ ngơi. Lâm Phong sau khi thảo luận vị trí và phương hướng thích hợp cho việc lặn biển ngắm cảnh, anh ta từ phòng thuyền trưởng đi lên boong tàu với ý định sưởi nắng trên chiếc ghế nằm, nhưng phía trước đã có cô gái chiếm cứ không gian riêng của anh. Chiếc váy hoa xòe

tao nhả làm tôn lên dáng người thon đẹp của cô, mái tóc xoăn dài bồng bênh được buộc gọn gàng thành đuôi ngựa, lộ ra chiếc cổ cao trắng mịn, phong cách tuy giản dị nhưng lại có sức lôi cuốn đặc biệt. Cô đứng bên lan can tàu, gió biển thổi khiến mọi thứ lay động, quả đúng là bức tranh động đẹp tới hút hồn.

Có vẻ như nghe thấy tiếng động nên cô xoay người, nhìn thấy Lâm Phong liền cúi đầu chào theo bản năng:

- Tổng giám đốc.

Anh ta chậm rãi thả bộ tới đứng dựa vào lan can gần cô, giọng nhàn nhạt:

- Nơi này không phải công ty, cứ gọi tôi là Lâm Phong được rồi.

- Vâng ạ.

Cô như nhận được lệnh đặc xá, nên cũng cảm thấy thoải mái hơn. Trước đó, đối diện với anh ta cô vẫn luôn e dè. Nếu như trường phòng có thể tác động tới việc thưởng phạt trong công việc của cô, thì người đàn ông này, anh ta có toàn quyền quyết định sinh sát của toàn bộ nhân viên trong công ty. Cô vẫn chưa từng nghĩ có cơ hội tiếp xúc cùng anh ta gần như thế, có lẽ cũng là nhờ cơ duyên của Tuấn Vũ, nghĩ tới người đàn ông mới quen biết đó cô vẫn luôn mơ màng, phải chăng sự xuất hiện của anh ta quá đột ngột, những sự kiện sau khi quen anh có chút hoang đường, một trong số đó được chứng minh, đó là, cô đang đứng trên chiếc du thuyền lênh đênh trên biển lúc này đây. Đang lúc cô miên man suy nghĩ thì Lâm Phong lên tiếng:

- Tôi có thể hỏi? Cô với Vũ là quan hệ thế nào?

Dưới đôi mắt sâu như nước biển, tâm tư khó nắm bắt của sếp tổng và quyền uy của anh ta, cô tự nhủ tốt hơn hết không nên ba hoa mà thành thật khai báo:

- Tôi với anh ta mới quen biết trong thời gian gần đây, có thể coi là quan hệ bạn bè, xã giao. Điều này còn phải tùy người cảm nhận.

29. Chương 29

Lâm Phong biết rõ cô không phải bạn gái của Vũ, những gì hai người họ trao đổi trong xe trên đường tới cảng biển, anh đều nghe không bỏ sót, nhưng để có thể đối đáp thoải mái không hề kiêng dè với Vũ thì hẳn cô phải có một vị trí đặc biệt trong tâm tưởng của cậu ấy. Nay, lại thấy cô bình thản nói về quan hệ của họ, anh có thể khẳng định là tên gốc Vũ đã để ý tới con gái nhà người ta.

- Cô có biết? Từ trước tới giờ, cậu ấy không tiếp xúc thân mật với bất cứ cô gái nào?

Cô ngạc nhiên nhìn thẳng Lâm Phong như muốn xác nhận thông tin này, nếu đúng như những gì anh ta nói thì những hành động gần gũi thân thiết của Trần Tuấn Vũ đối với cô sẽ được lí giải ra sao? Phải chăng cô là trường hợp ngoại lệ? Phải chăng anh hứng thú với cô? Có khi nào anh thích cô? Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, đã bị cô phủ đi, dập tắt không thương tiếc, cô không còn ở cái tuổi thiếu nữ mơ mộng để tin vào cái gọi là tình yêu sét đánh, cô với anh chỉ mới quen biết, mà người có địa vị, có tài, có “sắc” như anh không khi nào có thể để mắt tới người bình thường như cô. Cô thà nghĩ rằng, anh là vợ đại lấy một cô gái vô danh tiểu tốt là cô để thêm thị vị cho chuyến du ngoạn của mấy người bọn họ, song lí giải như vậy có phần miễn cưỡng đi. Dù vậy, trong những năm qua cô đã đúc rút ra một điều: “Nghĩ đơn giản trước mọi vấn đề, sẽ không thấy nó phiền phức nữa”, cô không muốn tốn nhiều công sức để bận tâm tới vấn đề không đâu, vì thế cô mỉm cười với Lâm Phong:

- Tôi không biết điều này.

Lâm Phong thấy rõ sự băn khoăn trong đôi mắt cô, nhưng cô lại mau chóng bình tâm trở lại dường như coi nhẹ vấn đề anh ta đặt ra. Cả hai lại chìm vào trong trầm mặc. Anh ta lúi đăm thoai ra bấm bấm. Cô lúc này đứng trước áp lực khi phải đối mặt với người lạ lại là sếp tổng của cô, đang định xin phép rút lui thì thấy anh ta đang chơi caro trên điện thoại. Phải nói rằng cờ caro là thú vui tiêu khiển trong một khoảng thời gian dài của cô, mặc dù lâu rồi cô đã bỏ bằng nó nhưng cứ nhìn thấy là lại không giấu nổi hào hứng:

- Tổng giám đốc, anh cũng thích chơi trò này sao?

Lâm Phong rời mắt khỏi điện thoại nhìn cô với ánh mắt “Đúng thế, có vấn đề gì sao?”. Cô lại tươi cười nói tiếp:

- Cờ Caro đánh trên máy thường được lập trình sẵn, nên cách đánh thường lặp lại, rất dễ gây nhàm chán.

Lâm Phong nhìn vẻ mặt hứng thú ngập tràn hạnh phúc của cô, khuôn mặt anh cũng bắt giác giãn ra thoải mái hơn phần nào:

- Đúng là có chút nhàm chán, chỉ bằng chúng ta thử một ván đi.

Ngay khi anh ta đưa ra lời đề nghị, cô gật đầu đồng ý ngay tức khắc. Hai người chăm chú vào màn hình điện thoại, anh một nước, tôi một nước, bỗng chốc thu dần khoảng cách, không còn là cấp trên cấp dưới, những người mới gặp mặt, mà lúc này họ chỉ là hai người cùng chung sở thích.

Lâm Phong có đăng kí trò chơi trên một diễn đàn, thi thoảng muốn giải tỏa đầu óc anh lại tham gia đánh vài ván giải trí, đã từng đấu qua nhiều trận với nhiều người dĩ nhiên lần nào anh cũng giành chiến thắng một cách thuyết phục. Mà nay khi chơi cùng cô gái bên cạnh này, để ý từng bước đi của cô rất có thủ thuật và khá khôn khéo, thật khiến anh phải nhìn và đánh giá cô với con mắt khác, một đối thủ đáng gờm. Thi thoảng trong lúc anh đắm chiêu suy tính nước đi sao cho hiệu quả nhất, lại thấy giọng nói tinh nghịch vui tươi của cô vừa như khích lệ vừa như chọc cười anh: “Anh cứ nhẩn nha suy nghĩ, không đi đâu mà vội”.

Bởi vì trước giờ anh làm bất cứ điều gì cũng đều rất nghiêm túc cho dù đó là việc nhỏ nhặt nhất, nhưng đối diện với sự thoải mái vô tư của cô gái này anh cũng muốn mình sáng khoái chơi một cách vui vẻ, mà không còn những gò bó, áp lực.

30. Chương 30: Tai Nạn Trên Biển

Trong khi đó, từ trong khoang thuyền có cặp mắt sắc lạnh đầy ghen tỵ hướng phía hai người Lâm Phong và Hà Phương mà bắn tới. Như Ý từ lúc gặp Hà Phương đi cùng Trần Tuấn Vũ, trong lòng đã nảy sinh đố kỵ, rõ ràng xét bề ngoài cô ta nổi bật hơn hẳn, bên cạnh đó cũng trẻ tuổi hơn rất nhiều, vậy mà từ lúc cô gái tên Hà Phương xuất hiện, không chỉ quyến rũ Trần Tuấn Vũ. Bạn trai Khánh Trung của cô ta cũng không ngừng nhắc tới cô, hơn thế nữa nhiều lúc cười đùa vui vẻ với cô mà dường như quên mất cô ta. Bây giờ cả tổng giám đốc Lâm Phong bằng giá cũng bị cô thu hút. Càng nhìn cô, cô càng lại thấy thêm nhức mắt. Lòng đố kỵ của phụ nữ thật ghê gớm, một khi đã ghét người nào đó thì cho dù người đó có cử chỉ hành động lời nói gì thì cũng không vừa mắt.

Hai người Lâm Phong và Hà Phương giằng co một hồi lâu, số ván thắng, thua đều ngang nhau, tới lúc mấy người Tuấn Vũ đi lên boong tàu thấy cảnh hai người “kề vai sát cánh” có phần thân thân thiết. Tuấn Vũ đi nhanh tới nắm cổ tay cô kéo sát lại rồi ôm lấy eo cô, giọng đầy quan tâm:

- Em không nghĩ đi một chút dưỡng sức lát nữa lặn biển chơi?

Cô vẫn không thể thích nghi được với sự thân cận cùng anh, huống hồ sếp tổng của cô đã biết rõ quan hệ giữa hai người, cô có chút ngượng ngùng đưa tay đẩy, tính cách xa anh. Nhận thấy sự phản kháng của cô, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khó chịu, anh càng đưa tay ôm cô thật chặt như khẳng định chủ quyền của anh với cô, bản thân anh cũng không nhận ra ý muốn chiếm hữu của anh với cô lại mãnh liệt như vậy. Bị gò bó bên người Tuấn Vũ, cô cũng không thể cương quyết thoát ra, vì thế để mặc anh, khẽ ngước lên nhìn anh, năn nỉ mặc dù biết là sẽ không được câu trả lời như ý:

- Tôi có thể không lặn biển được không?

Anh nhìn đôi mắt long lanh và thái độ khấn khoản năn nỉ của cô, thật đáng yêu, khiến người ta càng thêm hứng thú bất nạt, vì thế anh cười rất tươi với cô, rồi thốt ra hai từ: “Không thể”, sau đó kéo cô ra chỗ nhóm nhân viên nhận bộ đồ lặn và nghe hướng dẫn cơ bản khi lặn xuống dưới lòng đại dương.

Trong lúc mọi người loay hoay trang bị bộ đồ lặn, cô cầm trên tay bộ đồ nghe hướng dẫn giới thiệu làm từ 100% là Ultraspan chất lượng cao, dẻo dai và mềm mại, có khả năng chống nén tuyệt đối có thể giảm sự xâm nhập của nước vào cơ thể, cô thiếu não tự nhủ: “Thà rằng cứ xuống biển rồi cho cô chiếc phao cứu sinh để cô nổi trên mặt biển, chứ để cô lặn sâu xuống biển, thật quá kinh người rồi”. Nhưng Trần

Tuấn Vũ khẳng khái sẽ theo sát dẫn dắt và bảo vệ cô, cô cũng thử liều một lần, dù gì cũng hiếm có dịp được ngắm trực tiếp sinh vật dưới lòng đại dương. Dù đã lấy hết can đảm hạ quyết tâm nhưng khi nhòai người nhìn xuống mặt biển những con sóng nhỏ đang xô vào chiếc du thuyền khiến cô lại chùn bước.

Đang lưỡng lự, thì bỗng từ phía sau có một lực huých mạnh vào, khiến cô mất thăng bằng chấp chới, sau một tiếng hét to là tiếng “bùm”, cô rơi xuống biển. Không kịp nhìn xem ai đó là vô ý hay cố tình đẩy cô xuống biển, lúc này trong cô chỉ có hoảng loạn, tay chân gát loạn trong nước, nước biển mặn chát tràn đầy vào trong mũi khiến cô bị sặc, tiếng kêu cứu cũng vì thế mà ngắt quãng. Tinh thần dần mất đi tỉnh táo, cô thật không muốn làm ma trên biển, rồi cô lơ mơ nghe thấy vật nặng rơi trên mặt biển, có người đã nhảy xuống dòn, ra sức bơi áp sát cô, kéo cô vào gần bờ, chiếc phao cứu sinh cũng được ném xuống để họ vịn vào, trước lúc đôi mắt cô sụp xuống, bên mũi cô phảng phất hương bạc hà có chút quen thuộc, kể đó cô lịm đi không biết trời đất gì nữa.

31. Chương 31

Tuấn Vũ đang mãi miết thuần thực mặc bộ đồ lặn nên không chú ý tới cô ở phía sau, bất ngờ nghe tiếng hét của cô, thấy cô bị rơi xuống nước, khổ sở chấp chới trên mặt biển, trước đó cô đã từng nói cô không biết bơi nhưng anh cố chấp nghĩ mình có thể bảo vệ được cô, nhưng lúc này nhìn cô khổ sở gắng sức trong làn nước mênh mông, mặc cho bên tai tiếng la hét, ồn ào, anh buông mình lao xuống gắng sức lao tới cứu lấy cô kéo lại gần thuyền, có chút bất ngờ khi Lâm Phong cũng ở gần một bên đỡ lấy Hà Phương, sau đó hai người buộc chặt cô vào phao cứu sinh để người ở phía trên kéo lên. Lên tới nơi, cô vẫn đang bất tỉnh, che giấu đi con tim hoảng loạn, anh ra sức thực hiện động tác hô hấp nhân tạo, phải mất một lúc sau một ngụm nước trong miệng cô trào ra, sau đó cô dần mở mắt, đôi mắt yếu ớt và tinh thần mệt mỏi. Lúc này tinh thần căng thẳng của anh mới được thả lỏng, không che giấu cảm xúc mà vội nâng cô lên ôm cô thật chặt như ra sức nắm giữ thứ quý báu, sợ rằng chỉ cần anh lơ là, nó sẽ tan biến rời xa anh.

Hà Phương dường như chìm vào tầm tối trong chốc lát, nhưng văng vẳng bên tai vẫn nghe được tiếng ồn ào, tiếng gọi đầy lo lắng, vật nặng nào đó ép chặt trên ngực cô, sau đó ánh sáng dần hiện hữu trước mắt cô, lúc đôi mắt nặng nề mở ra, hình ảnh Tuấn Vũ toàn thân ướt nhẹp, vẻ mặt lo lắng bỗng chốc chuyển sang vui mừng, tại sao lúc nào cô quan sát kĩ anh cũng thấy anh rực rỡ và tỏa sáng tới nhường ấy, cảm giác lồng ngực bị ép mạnh, có chút khó thở, gã đáng chết này, tính ám sát cô hay sao mà lại ôm cô chặt tới thế, hàng mi cô lại sụp xuống, dần ngất lịm đi. Khánh Trung vội vã nắm lấy vai Tuấn Vũ bảo cậu buông cô ra để nhân viên xem xét tình trạng của cô. Thật may chỉ là do cô bị kích động và mệt mỏi nên ngất đi, ngoài ra không có gì nghiêm trọng, cô được đưa vào gian phòng bên trong thuyền nghỉ ngơi.

Trên boong tàu chỉ còn lại Khánh Trung và cô nàng Như Ý đang khóc thảm thiết, cố níu tay Khánh Trung, nhưng anh ta lạnh lùng gạt ra như tránh thứ dịch bệnh ghê tởm.

- Anh Trung, anh phải tin em. Em không có đẩy chị Hà Phương.

Khánh Trung nghe vậy liền trừng mắt với cô ta:

- Ý cô là Phong đặt điều cho cô?

Trong đầu Như Ý chợt hiện lên ánh mắt lạnh băng đầy khinh miệt của Lâm Phong, lúc anh ta từ phía sau chạy lại bên lan can tàu, anh ta nghiêng răng mà nói:

- Nếu Hà Phương có mệnh hệ gì thì cô cũng xuống làm mồi cho cá đi.

Nói rồi anh ta nhảy theo Trần Tuấn Vũ, khi đó cô ta cảm thấy thực sự bất an, rõ ràng anh ta là đang rất tức giận, và không giữ được bình tĩnh như thái độ hờ hững lạnh lùng thường ngày, thậm chí lo lắng: “Lẽ nào anh ta thấy mình đẩy chị ta?”. Những người quyền thế như Lâm Phong, một khi đã cất lời cảnh cáo thì sẽ khó lòng mà cứu vãn. Hiện tại, người cô có thể nương tựa, để tránh gió chỉ có thể là Khánh Trung, hạ quyết tâm bám víu lấy anh ta. Nhưng anh ta lại buông lời, khiến hi vọng trong lòng cô ta sụp đổ:

- Trước giờ Phong không nói những điều mà cậu ấy không chắc chắn.

Nhìn thái độ cương quyết của Khánh Trung, Như Ý bắt đầu hoảng sợ, có khi nào hi vọng cuối cùng của cô ta cũng tan thành bọt biển, vì thể linh hoạt chuyển sang thái độ làm nũng, đầy hối lỗi:

- Anh Trung, em biết lần này em sai rồi, em chỉ định đùa chị ấy, thật không ngờ chị ấy lại bị rơi xuống biển mà lại không biết bơi. Em không có ác ý, anh phải tin em.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ta ngập trong nước mắt, nhưng Khánh Trung chỉ thấy ghê tởm sự giả tạo đó, anh ta chỉ cười nhạt giọng đầy vô cảm khác hẳn với điệu bộ ngả ngớn anh ta vẫn luôn bày ra:

- Cô có biết hai loại người mà tôi ghét nhất là gì không? – Anh ta dừng lại một chút rồi chậm rãi nói tiếp – Thứ nhất là loại người tâm địa rắn rết, thứ hai là kẻ dám dối trá trước mặt tôi. Rất đáng tiếc, cô lại phạm phải hai điều tối kị của tôi.

Để mặc cô ta thất thần, sau đó rũ người ngã ngồi xuống đất gào khóc lời kéo chân anh ta, Khánh Trung chỉ cứng rắn gạt tay cô ta tức tối bước vào khoang thuyền, đóng sầm cửa lại.

Lâm Phong đứng dựa lưng vào cửa phòng nơi Hà Phương nằm, anh ta lo lắng muốn biết tình trạng của cô nhưng Vũ đang ở bên cô. Lâm Phong không thể tùy tiện xông vào. Khi này anh ta về phòng có chút việc riêng, lúc lên boong tàu vừa hay chứng kiến cảnh Như Ý đưa tay đẩy mạnh khiến Hà Phương ngã khỏi du thuyền rơi xuống biển. Thật hiếm khi có sự việc, có người khiến tâm tình của Lâm Phong rối loạn như vậy, lạnh lùng cảnh cáo Như Ý rồi nhảy xuống biển, nhưng Tuấn Vũ đã mau chóng cứu được cô, nhìn cô yếu ớt lịm đi trong vòng tay cậu ấy, một cảm giác hụt hẫng khê dâng lên trong lòng. Anh ta trước giờ chưa từng hối hận vì bất cứ điều gì, nhưng lúc này một suy nghĩ kì lạ chiếm lĩnh tâm trí: Giá như anh ta gặp được cô sớm hơn Vũ, vô thức thở dài tiếc nuối.

32. Chương 32: Xe Của Tôi Chưa Khi Nào Chở Người Lạ

Vì tai nạn đột ngột xảy ra nên chuyến lặn biển ngắm cảnh bị hoãn lại, chuyến du lịch cũng kết thúc từ đây, chiếc du thuyền quay đầu lướt sóng về bờ. Lúc du thuyền gần cập cảng cũng là lúc cô tỉnh lại. Tuấn Vũ một mực ngồi trông nom cô trong lúc cô mê man, anh thật không ngờ chuyến đi lần này là anh cố chấp kéo cô đi cùng, để rồi cô bị người ta hãm hại, suýt nữa thì mất mạng. Lúc biết được tình hình thông qua Khánh Trung, anh đã không kiềm chế được cảm xúc mà vung tay đập mạnh vào vách tường trong phòng, anh đã quyết trừng phạt thích đáng người phụ nữ xấu xa dám ra tay hãm hại cô. Một khoảng thời gian yên lặng bên cô, nhìn cô bình an chìm vào giấc ngủ, khóe môi Tuấn Vũ bắt giắc nở nụ cười, anh hi vọng giờ phút này kéo dài mãi mãi, để được bên cô như thế này.

Hà Phương mơ màng mở mắt, trong đầu còn chút choáng váng, xuất hiện đầu tiên trước tầm mắt cô là khuôn mặt vui mừng hiển hiện rõ của Trần Tuấn Vũ. Cô tính gắng sức ngồi dậy nhưng anh lại đưa tay ngăn hành động của cô lại, đầy quan tâm:

- Em vừa tỉnh lại, cơ thể còn suy nhược, vẫn là nên nằm xuống nghỉ ngơi.

Cô cố chấp ngồi dậy, anh cũng đành đưa tay nâng người cô xếp gối ngay ngắn để cô dựa vào. Hà Phương nhả nhận:

- Cảm ơn anh, tôi thấy đỡ hơn rất nhiều rồi.

Tuấn Vũ đầy thâm tình nhìn cô rồi lên tiếng:

- Em khi đó dọa chết tôi.

Hà Phương không quen với cảm giác được người ngoài quan tâm tới vậy, mặc dù anh không ít lần trêu chọc đả kích cô, nhưng đôi lúc những hành động và lời nói của anh lại rung động tới nơi yếu đuối nhất trong tâm can cô. Sau đó, Tuấn Vũ sơ lược qua tình hình từ lúc cô gặp tai nạn và trong suốt quá trình cô ngất đi. Cô rất bất ngờ khi biết Như Ý cố ý hại cô, mặc dù biết cô ta không ưa gì cô nhưng cô cũng rất rõ ràng rằng mình không có cử chỉ hành động hay lời nói gì động chạm khiến cô ta phải ra tay với cô. Ngấm đi ngấm lại, cũng chỉ có khả năng đó là vì cô đi cùng Trần Tuấn Vũ, mới đầu trò chuyện cùng cô nàng cô cũng nhận ra sự ái mộ không nhỏ của Như Ý dành cho anh, có lẽ bởi thế mà cô nàng nảy sinh ghen ghét. Khẽ thở dài,

nếu đúng theo những gì Hà Phương suy nghĩ thì quả đúng là bất đắc dĩ, “hồng nhan họa thủy, sắc đẹp hại người”, liệu rằng sau này cô có nên cách xa anh để tránh những cuộc công kích cố ý của những người yêu thích anh?

Du thuyền cập cảng, Tuấn Vũ một mực đòi bế cô ra xe, cô xấu hổ cương quyết khẳng định mình đã khỏe lên nhiều và có thể tự đi được. Cả hai giằng co một hồi, rốt cuộc anh cũng chịu nhượng bộ theo ý cô. Khánh Trung vừa đặt chân lên cảng đã bực bội một mình lên xe phóng vút đi, Lâm Phong lại ngồi chung xe với hai người bạn cô, có điều lúc này người ngồi hàng ghế phía sau là cô để cô tiện nghỉ ngơi, chỉ có mình Như Ý bị bỏ lại bơ vơ trên cảng biển không một ai đoái hoài tới. Quay người lại trông bộ dáng chật vật của cô ta, Hà Phương có chút không đành lòng nói:

- Bỏ mặc cô ấy như thế hình như có chút không nên.

Hai cặp mắt của hai người đàn ông ngồi hàng ghế trên thông qua gương chiếu hậu đều hướng về cô, khiến cô bối rối, không tự nhiên. Tuấn Vũ khẽ cong khóe môi, láu cá nói:

- Kể ra nếu để cô ta ngồi bên cạnh em thì vẫn có thể.

Hà Phương trầm mặc một lúc, dù sao cô cũng không phải thánh nữ, con người cô yêu ghét rõ ràng, cô không phạm tới người mà người khác cũng không nên gây sự với cô, nhưng nghĩ tới từ cảng ra tới đường cái để bắt xe là cả một quãng đường không hề ngắn, cô ta lại làm mấy người đàn ông này tức giận vì thế sẽ không có ai tình nguyện giúp cô ta, suy cho cùng cô vẫn thở dài rồi khẽ cất giọng:

- Miễn cưỡng thì vẫn có thể.

Ánh mắt Tuấn Vũ khẽ lóe lên một tia thưởng thức, anh như muốn nhìn xuyên thấu con người cô, lời nói của anh có vẻ cười đùa tiếu nuôi nhưng lại là lời khẳng định chắc nịch:

- Rất tiếc, xe của tôi chưa khi nào chở người lạ.

Đối mặt với ánh mắt hút hồn khó nắm bắt của anh, Hà Phương lúng túng đưa tay vuốt tóc, quay đi tránh né, trong lòng khẽ lặn tẩn gọn sóng: “anh ta nói thế là có ý gì?”

33. Chương 33

Vào trung tâm thành phố, sau khi đưa Lâm Phong về nhà, Tuấn Vũ đưa cô vào bệnh viện kiểm tra. Bởi vì trước đó anh đã chịu nhượng bộ theo ý cô, còn lần này anh tự mình làm chủ, cô không dọ lại được với sự cố chấp của anh, nên đành theo anh vào khám. Kết quả nhận được là không có bất cứ dấu hiệu bệnh tật gì cả và lúc trở ra họ nhận được ánh mắt miệt thị của vị bác sĩ lớn tuổi phụ trách khám bệnh, hơn thế nữa còn nghe rõ ông lẩm bẩm: “Các người yêu đương thì qua chỗ khác, có bao nhiêu bệnh nhân bệnh nặng xếp hàng chờ khám, đằng này không bệnh tật mà lại vào đây vùng tiền, lãng phí thời gian của người khác”.

Nghe thấy vậy, cô xấu hổ, rảo bước chỉ mong đi thật nhanh ra khỏi chỗ này, nhưng lúc nhìn lại Tuấn Vũ, cô còn ngỡ rằng người tự phụ như anh sẽ tỏ ra khó chịu khi bị người mắng nhiếc, nhưng thật kì lạ anh lại thông dong bước từng bước ưu nhã, trên khóe môi khẽ cong lên đầy thích thú. Hà Phương nhú mồm, tự hỏi lòng: “Phải chăng đầu óc anh ta bị chấn động lúc lao xuống biển, nhân lúc đang trong bệnh viện liệu có tiện thể để anh ta vào khám luôn khoa thần kinh không đây?”.

Thật ra lúc này Tuấn Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ, theo như lời của vị bác sĩ kia thì người ngoài trông vào sẽ thấy quan hệ giữa anh và cô rất giống một đôi tình nhân, điều đó khiến anh thấy thích thú, tâm trạng như nở hoa mà không bận tâm tới những lời cằn nhằn khó chịu kia.

Siêu thị vào ngày chủ nhật tấp nập người đi mua sắm. Trong khu vực hàng hóa thực phẩm, rau quả tươi, người đàn ông đầy khí chất đang đẩy xe hàng hào hứng chọn một loạt các mặt hàng thực phẩm, cô gái thiếu nữ lết từng bước theo phía sau. Hai người họ không phải ai khác mà chính là Tuấn Vũ và Hà Phương. Đáng ra lúc này, cô phải được về căn phòng ấm cúng của mình để nghỉ ngơi sau một chuyến đi xa mệt nhọc, nhưng Tuấn Vũ một mực kêu đói, đòi cô làm bữa, nhìn dáng vẻ khấn khoản của anh khi nói bấy lâu nay nếu không phải ăn tiệc thì cũng là gọi đồ ăn nhà hàng, đã rất lâu rồi chưa được ăn bữa cơm gia đình đúng nghĩa của nó. Qua đó cô cũng biết được, anh không sống cùng gia đình, công việc lại bận rộn nên không có

nhiều thời gian quan tâm tới cuộc sống riêng vì thế mà nảy sinh lòng trắc ẩn đồng ý lết cả thân mệt mỏi theo anh đi mua nguyên liệu về nấu nướng.

Nhưng khi nhìn bộ dáng thích thú, nhắm mắt chọn bừa của anh, chả mấy chốc chiếc xe hàng sẽ bị lấp đầy, vì thế khi anh vừa vung tay vơ đại lấy vài túi thực phẩm cô lại chạy vội lại, chọn những thứ thiết yếu, đặt những thứ không cần tới trả về vị trí cũ, cô cũng không quên hướng dẫn anh cách chọn những thực phẩm rau quả tươi ngon. Và không quên nghiêm khắc chỉ trích anh:

- Anh định chuẩn bị đồ ăn cho cả thành phố này sao?

Tuấn Vũ thành thật mà nói:

- Tôi nghĩ mỗi thứ một ít, em sẽ có đầy đủ nguyên liệu và có nhiều sự lựa chọn để làm các món.

Không tài nào đồng tình với tư tưởng của anh được, cô cố kìm nén cơn giận trước sự ngây ngô của anh trong lĩnh vực này, làm bộ tươi cười nói với anh:

- Có điều này phải nói trước với anh. Trước nay đồ ăn tôi nấu thành thạo nhất đó là món gạo luộc, và mì ăn liền.

Biết rõ là cô đang không vui, nhưng anh vẫn điềm đạm đưa tay với túi xúc xích rồi thông thả đặt vào xe hàng, sau đó nhìn cô, ý hỏi nhưng lại là lời khẳng định:

- Nếu em không nấu được chúng, chúng ta có thể thuê tới đầu bếp của nhà hàng 5 sao qua chế biến.

Hà Phương quẫn, thật muốn đưa tay bứt tóc để thể hiện sự bất lực trước người đàn ông này, anh ta rất có biệt tài bức điên người đối diện. Cô tiến lên giành xe đẩy, trước khi anh chất thêm một đồng đồ khác vào, mau chóng đi ta khu vực quầy thu ngân để thanh toán. Tuấn Vũ cũng không ngăn lại hành động của cô, tâm trạng vui vẻ ung dung bước theo cô.

34. Chương 34: Trai Đẹp Nếu Không Phải Trai Bao Thì Cũng Là Gay.

Hà Phương có chút khiêm tốn về trình độ nấu ăn của mình, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trên bàn ăn được bày biện các món thịnh soạn bốc khói nghi ngút và hương thơm “rung động lòng người”, bởi vì cái dạ dày bị bỏ đói của Tuấn Vũ không kiêng nể gì mà réo lên từng hồi. Dù vậy anh vẫn cố kiên trì bày ra tư thế không quan tâm, chỉ chuyên tâm chăm chú coi bản tin tài chính trên truyền hình. Lúc cô bày xong món cuối cùng, ra gọi anh, Tuấn Vũ ngay lập tức tắt ti vi, tuy vẫn rất tao nhã, nhưng nếu để ý sẽ thấy bước đi của anh lớn hơn rất nhiều so với ngày thường. Cả một bàn đồ ăn đa dạng thơm phức bày ra trước mắt, Tuấn Vũ rất mau chóng cầm bát dưa và thưởng thức, mùi vị rất được, tâm đắc trong lòng, thật không ngờ cô lại khéo tay tới vậy. Đã từng thưởng thức qua những món ăn do đầu bếp nổi tiếng chế biến nhưng không hiểu sao khi gặp những món ăn do cô làm, trong không gian là căn bếp nhỏ, anh lại thấy hài lòng tới vậy, phải chăng bởi vì bên cạnh anh lúc này là cô.

Bởi vì thân thể mệt mỏi nên Hà Phương ăn rất ít, cô rất mau buông bát đĩa, nhưng bởi vì anh vẫn đang dùng bữa nên không tiện đứng lên, cứ thế im lặng ngồi đối diện anh. Tuấn Vũ cũng nhận ra cô có chút suy nhược nhưng không kiểm được mình mà trêu đùa cô:

- Tôi biết khuôn mặt này của tôi rất đắt giá nhưng thay vì ngồi ngắm như thế, em có thể tận tình tiếp thức ăn phục vụ trai đẹp là tôi.

Không xa lạ với những câu nói có phần tự kỷ của anh, cô bình thản nở nụ cười đối đáp lại:

- Anh có biết, với tôi, khái niệm trai đẹp chỉ gói gọn trong hai loại người, nếu không phải trai bao thì cũng là gay.

Tuấn Vũ nghe cô nói vậy, lẳng lặng đặt ngay ngắn bát đĩa lên bàn, sau đó đứng lên chậm rãi bước tới bên cô. Hà Phương hơi giật mình trước hành động đó của anh, liền cảnh giác:

- Anh muốn làm gì?

Anh đến gần sát, đứng đối diện nhìn xuống cô, khoanh tay trước ngực, dáng vẻ đầy nghiêm túc:

- Có phải vì tư tưởng này nên em bỏ lỡ những chàng trai đẹp, cũng bởi thế mà cho tới bây giờ vẫn ế?

Mặc dù đã dần thích ứng với cuộc sống đơn côi, nhưng có một số khái niệm khiến cô không thoải mái và rất dễ dàng bị kích động, ví như điều anh vừa mới đề cập tới. Ánh mắt cương quyết hướng nhìn anh:

- Tôi ế hay không cũng đâu liên quan tới anh.

Thấy thái độ chống đối của cô rất giống con mèo nhỏ xù lông phản kháng, anh khẽ bật cười, để mặc cô đang ngây ngốc không hiểu anh đây là có ý gì. Anh cúi người, đưa tay đặt lên thành ghế cô ngồi, bao gọn lấy cô trong vòng kiểm soát của mình.

- Tôi muốn nói. Em làm tốt lắm. Ha ha, tôi tình nguyện làm trai bao với điều kiện là em bao nuôi tôi.

Mọi hành động của cô bị đình chỉ trong giây lát, cố gắng tiêu hóa những gì anh vừa nói, lúc định thần lại bỗng phát hiện khoảng cách giữa hai người có chút mờ ám. Hai gò má cô dần ửng hồng, né tránh đôi mắt thâm sâu khó nắm bắt của anh, cô đẩy anh ra, hấp tấp đứng dậy giữ khoảng cách với anh, dần bình ổn lại tâm trạng rồi lạnh giọng:

- Nếu anh đã dùng bữa xong rồi thì mời anh về cho. Tôi muốn nghỉ ngơi, mai còn bắt đầu tuần làm việc.

Tuấn Vũ cũng không cố chọc ghẹo cô vấn đề đó nữa, nhưng quả thật anh không muốn về nhà lúc này, không biết từ lúc nào anh luôn muốn ở bên cô, cảm nhận được sự bình yên trong tâm tưởng cũng như trong giấc ngủ, đã từ rất lâu rồi anh mới có thể an giấc chìm sâu vào giấc ngủ như tối qua. Rất muốn ngủ lại nơi nào có cô, mặc dù quan hệ của họ chưa thân thiết tới mức độ đó được. Nhưng anh nhìn ra được sự lúng túng và quan điểm có phần bảo thủ trong mối quan hệ giữa nam và nữ của cô, anh không muốn dọa cô sợ chạy mất. Đối với cô gái này, anh sẽ từ từ tiếp cận để cô có thể dần tiếp nhận anh đi vào cuộc sống của cô.

35. Chương 35: Em Có Thấy Người Giúp Việc Nào Được Chủ Nhân Đưa Xe Tới Đón Tận Tình Như VẬY Không?

Trước lúc ra về, anh còn cố chấp nói rằng thời gian tới sẽ đưa cô đi làm và đón cô tan sở, với lí do để đảm bảo sức khỏe cho cô sau tai nạn trên biển. Hà Phương một mực từ chối, hai người cố chấp cương quyết bảo vệ chủ kiến của mình, cô không biết kiếp trước mình làm gì sai trái để kiếp này lại gặp phải người đàn ông phiền phức như anh, cuối cùng vì thời gian cũng đã muộn và cô cũng không đủ sức để đôi co, đành xuống nước thỏa thuận cùng anh, để anh qua đón cô tan làm.

Đêm hôm đó, mặc dù rất mệt mỏi, toàn thân đau nhức nhưng Hà Phương trần trọc trở mình nhiều lần trên giường, cô không ngừng tưởng tượng lại trong đầu những chuyện trong khoảng thời gian ngắn này, mà vẫn khó để tin đó là sự thật. Sự xuất hiện đột ngột như vũ bão của Trần Tuấn Vũ làm xáo trộn cuộc sống bình lặng của cô. Đây không phải lần đầu cô có ý nghĩ rằng anh có hứng thú với cô, rồi lại chối bỏ ngay tức khắc, nhưng nếu quả thật anh có ý gì với cô, cô sẽ giữ khoảng cách cùng anh và không để anh có cơ hội tiếp cận. Bởi vì những người như anh không phải là đối tượng kết hôn an toàn, mà cô thì không còn nhỏ tuổi để trải nghiệm những mối tình nông nổi nữa. Dù sao thì cô vẫn ôm hi vọng những suy nghĩ lo lắng của cô chỉ là viễn vông, là tự mình dọa mình. Trong lòng ngổn ngang rối rắm, tới tận lúc gần sáng cô mới chợp mắt được một lúc thì cũng đã tới giờ đi làm, và thế là ngày hôm đó cô vác nguyên si bộ mặt bánh bao gấu trúc tới công ty, mà thậm chí oán thán Tuấn Vũ, nếu không phải anh thì cô cũng không thể thảm thế này.

Giờ tan sở, Hà Phương thấp thỏm đi ra cổng công ty, dáo dác ngó quanh, khi xác định không có chiếc xe thể thao Maserati quen thuộc của anh mà chỉ thấy một chiếc Rolls Royce màu đen đỗ bên ven đường, khẽ thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đi về nhà. Lúc đi ngang qua chiếc Rolls Royce, bỗng tiếng còi xe vang lên làm cô giật mình quay lại. Tuấn Vũ mở cửa bước xuống xe, hai tay khoanh trước ngực, dáng người anh cao ráo, bộ vest lịch lãm ôm lấy cơ thể làm tôn lên khí chất quý phái của anh, phải thừa nhận cho dù có đứng nơi đâu thì anh cũng nổi bật, khiến không ít ánh mắt ngưỡng mộ dòm ngó. Anh cất lời nhắc nhở kèm theo khiển trách cô:

- Tôi nhớ là có hẹn em tan sở cùng về thì phải.

Thật không ngờ ngày hôm qua cô hứa bậy, chỉ nghĩ rằng làm sao để mau chóng đẩy anh đi về, vậy mà anh vẫn đến như đã hẹn. Cô biết không thể đòi co cùng người đàn ông cố chấp này, liền gơ tay đầu hàng, bước lên xe yên vị để anh đưa về. Lúc dừng lại chờ đèn đỏ, anh khẽ tùm tùm lên tiếng:

- Hôm nay tôi muốn ăn cơm rang hải sản.

Hà Phương nhìn anh một lúc xác định những lời vừa rồi là của anh nói với mình, sự kìm nén của cô có dấu hiệu đạt mức tới hạn, gần như bùng phát, cô nghiêng rằng:

- Tôi đâu phải người giúp việc của anh.

Tuấn Vũ giả bộ ngỡ ngàng như không hiểu ý của cô, trào phúng nói:

- Em có thấy người giúp việc nào lại được chủ nhân đưa xe tới đón tận tình như vậy không?

36. Chương 36: Em Nổi Điên Gì Chứ?

Hà Phương giận run người, anh nghĩ cô không chấp nhận cùng anh nên được đà bắt nạt cô sao? Không có cửa. Cô vội gắt lên:

- Dừng xe.

Anh biết mình đã thực sự chọc giận cô nên đành tấp xe vào bên đường, nhưng lúc cô định mở cửa xuống xe thì anh đã nhanh tay bấm chốt cửa, kéo lấy cánh tay của cô giữ lại. Hà Phương cố vùng thoát nhưng rõ ràng anh cũng rất cương quyết không chịu buông tay, giọng trầm ngân cao trong không gian chật hẹp của chiếc xe hơi:

- Em nổi điên gì chứ?

Đã tới nước này cô cũng không muốn úp mở cùng anh, cô phải tỏ rõ quan điểm của mình:

- Không cần biết là anh có hứng thú hay có cảm giác lạ với cô gái bình thường như tôi, nhưng xin lỗi, tôi không có thời gian chơi đùa cùng anh. Người như anh có rất nhiều sự lựa chọn tốt, phù hợp với địa vị cũng như sở thích của anh. Về phần tôi, tuyệt đối không phải.

Nghe những lời cự tuyệt cương quyết của cô, trong lòng anh khẽ dấy lên sự thất vọng, cảm giác thật khó chịu, cô là cô gái đầu tiên cho anh cảm giác yêu thích gần gũi, anh cũng rất tự tin về điều kiện của bản thân thừa sức thuyết phục cô, nhưng vì cố gì, anh chưa kịp bày tỏ đã bị cô gái độc ác này chối bỏ không thương tiếc, bàn tay anh không tự chủ mà xiết chặt cánh tay cô. Hà Phương khẽ nhíu mày, anh tình ý phát giác ra mình luống cuống, vội buông tay cô ra. Đèn xanh đã nhảy từ lâu, để mặc dòng xe phía sau vượt lên trước, cả hai giằng co trong xe. Tuấn Vũ muốn hiểu rõ quan điểm của cô vì thể nghiêm túc hỏi cô:

- Tại sao em lại nói chúng ta không thích hợp?

Không nghĩ là anh sẽ hỏi thẳng như vậy, nhưng lúc này cô đã ở trên thế cười hỏ, đâm lao đành phải theo lao, cứng rắn đáp lại:

- Người như anh không thích hợp để yêu đương, anh có tiền, tài, và địa vị là niềm mơ ước của nhiều cô gái, sẽ luôn tạo cảm giác không an toàn

Tuấn Vũ tự giễu, thì ra tất cả những điều anh tự hào là đạt chuẩn của anh lại chính là lí do để cô kiên dè, nhưng hẳn là nguyên do chính là do cô không chịu mở lòng mình để đón nhận tình yêu. Rốt cuộc, điều gì đã khiến cô thu mình lại tự tạo ỉnh bức tường ngăn cách không để người khác có cơ hội bước vào như vậy, anh cũng tự biết, nếu cứ làm tới, sẽ chỉ đẩy cô ra xa mình hơn. Vì thế liền lấy lại tinh thần, làm bộ mặt bi thương mà thở dài:

- Em tức giận nói những lời đó, có phải là do không muốn làm cơm rang hải sản cho tôi không?

- Tôi. . .

Ngỡ ngàng trước sự xoay chuyển đề tài một cách chóng vánh của anh, sợ anh hiểu sai ý mình, liền vội cắt lời giải thích, nhưng anh đương nhiên không cho cô cơ hội đó mà cắt ngang:

- Tôi muốn em làm món cơm rang hải sản là bởi vì chú chó con mà tôi mới được tặng cũng rất thích ăn món đó.

37. Chương 37

Lời nói vừa thốt ra, khiến cả hai người đều muốn bóp cổ mình trong tư tưởng. Tuấn Vũ cười khổ thâm nhủ: “Từ khi nào mày lại có thể viện cớ vô sỉ như thế?”, còn Hà Phương thì chột dạ, xấu hổ vì những lời nói bông bột nóng vội có phần tự mình đa tình của bản thân. Cố che giấu sự lúng túng bằng cách thay đổi đề tài nói chuyện, cô tươi cười thật rạng rỡ:

- Anh có nuôi chó sao? Đặt tên gì vậy? Là giống gì? Cậu nhóc lớn từng nào rồi?

Nhìn sự vồn vập của cô, anh chỉ biết ậm ừ chống chế, bởi vì căn bản nhà anh không có bất cứ một giống vật nuôi nào hết:

- Cũng không lớn lắm, nó tên là Bob

Nghe tên, cô hứng thú hỏi:

- Bóp trong bóp chất hay B.O.B

- Tùy em nghĩ sao thì nó là thế đó.

Nghĩ tới cái tên Bóp trong bóp chất cô bỗng cất tiếng cười giòn tan trên anh:

- Ha ha, thế cứ gọi nó là Bóp đi, cái kiểu bóp chất xấu tính, ai da rất hợp với bản tính của anh nha.

Tuấn Vũ không so đo cùng cô, mà cố gắng thuyết phục:

- Em biết đó, tôi không rành về chăm sóc vật nuôi, thấy em có vẻ yêu thích, hẳn là có kinh nghiệm nên tôi muốn em có thể giúp tôi phần nào chăm sóc nó, bởi vì không phải lúc nào tôi cũng về nhà sớm.

Cô vẫn biết công việc của những người ở trên cao như anh nặng nề gấp nhiều lần so với bình thường, huống hồ cô cũng rất yêu thích chó, vì thế trong lúc nông nổi cô vô tình đồng ý lời đề nghị đó để rồi cứ thế dây dưa không dứt cùng anh.

Tới siêu thị, để Hà Phương đứng đợi một chỗ, Tuấn Vũ một mình đi đồ xe. Trong lúc đó, anh gọi cho Khánh Trung, rất mau điện thoại được kết nối, không đợi cậu ta lan man chuyện ngoài lề, anh liền đưa ra ngay yêu cầu của mình:

- Trong vòng một tiếng đồng hồ, cậu kiểm một con chó nhỏ, dễ nuôi, tốt hơn hết là thích ăn cơm rang hải sản, đưa tới căn hộ của tớ, thì hợp đồng vận chuyển dầu bằng đường thủy lần gia hạn đợt này vẫn là của cậu.

Khánh Trung vừa thấy liên quan tới vấn đề hợp đồng liền nhanh nhẩu, cười đùa:

- Tớ tưởng rằng nó vẫn là của tớ.

- Lần này có điều kiện.

Trước giờ thỏa thuận hợp đồng giữa họ vẫn rất thoải mái, nếu thấy phù hợp thì sự kí kết hợp tác sẽ dễ dàng và mau chóng, dĩ nhiên, hai người họ cũng không khi nào tính toán chi li mà mua tặng nhau những vật phẩm xa xỉ yêu thích. Nhưng yêu cầu lần này của Tuấn Vũ lần này, khiến Khánh Trung giật mình, khó tin mà hỏi lại:

- Điều kiện là một con chó cảnh? Vũ, cậu không đùa chứ? Trước giờ chỉ cần là thú nuôi, cậu luôn hạn không thể cách xa cả chục mét.

Đưa tay nhìn đồng hồ anh lạnh lùng, không muốn giải thích nhiều:

- Cậu còn 55 phút, nếu lát nữa, về nhà mà không có thứ tớ yêu cầu thì cậu cũng đừng mong kí bản hợp đồng này.

Để mặc Khánh Trung cao giọng ở đầu dây bên kia, anh mau chóng ngắt liên lạc, xuống xe ra chỗ Hà Phương, cùng cô đi mua sắm nguyên liệu cho bữa tối.

38. Chương 38: Cậu, Thật Không Có Tiền Đồ

Tuy lần trước có gặp anh ở khu chung cư cao cấp này, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến căn hộ của anh. Rõ ràng bài trí nội thất trong nhà anh ở đẳng cấp cao hơn hẳn, lúc mới đặt chân vào nhà cô có chút choáng ngợp. Tiếng động ngoài ban công thu hút sự chú ý của Hà Phương, cô dõi mắt theo liền ngạc nhiên khi thấy Khánh Trung mở cửa bước vào. Nhận ra cô, anh ta có chút sững sốt, sau đó nở nụ cười quyến rũ, niềm nở bước tới toan ôm cô rất thân mật:

- Em gái nhỏ, em chuyển về sống ở nơi này từ khi nào mà tên Vũ xấu xa không thèm khai báo với anh một tiếng.

Tránh khỏi cái ôm của anh chàng đào hoa này, không được tự nhiên khi thấy anh ta hiểu lầm sự xuất hiện của cô ở đây, cô vội vàng giải thích:

- Không phải như anh nghĩ đâu. Tôi tới là để thăm chó con Bóp.

- Bob?

Khánh Trung nghi ngờ hướng Tuấn Vũ muốn tìm câu trả lời thì nhận được cái nháy mắt đầy ẩn ý của anh, liền hiểu rõ vấn đề, rất mau tươi cười chỉ tay về phía ban công:

- Ah, nó ở ngoài đó.

Hà Phương hí hửng tiến bước về phía anh ta chỉ. Đợi cô đi khuất, Khánh Trung cười rất sỗ khanh trêu chọc Tuấn Vũ:

- Không ngờ nha, Trần Tuấn Vũ cậu cũng có ngày phải đi lấy lòng phụ nữ, thật là không có tiền đồ.

Không thèm để ý tới thái độ cười cợt phá rối của anh ta, Tuấn Vũ vắt chiếc vest lên thành ghế salon, nhàn nhả ngồi xuống bật ti vi coi tin tức, rồi mới chậm rãi đá kích cậu bạn:

- Tiền đồ của cậu cũng tan theo bọt biển từ rất lâu rồi.

Hà Phương mở cánh cửa ra ngoài ban công, làn gió thu mát lành khẽ lướt qua làm bay bay mái tóc cô. Mặc dù đó chỉ là một khuôn viên rộng vừa phải nhưng lại có tầm nhìn đẹp, hướng ra phía xa những tòa nhà cao tầng và phố xá lung linh dưới ánh điện. Trong góc ban công, một hộp nhựa có bày rất nhiều những đồ chơi dành cho thú cưng, đầy đủ chủng loại và màu sắc. Cô mau chóng bị thu hút bởi căn nhà gỗ nhỏ nhỏ. Bên trong là một chú chó con bộ lông xù trắng muốt dày mượt chỉ khoảng 5 tháng tuổi, giống Samoyed, đang nằm ngoan ngoãn, ngược đôi mắt màu sẫm long lanh lên nhìn cô, thi thoảng chiếc đuôi lông xù, dài như bông lau lại ngoe nguẩy rất đáng yêu. Cô kim lòng không dặng mà vươn tay khẽ bế cậu nhóc lên cưng chiều.

39. Chương 39

Khánh Trung ngồi trò chuyện cùng Tuấn Vũ một hồi vẫn không thấy Hà Phương trở ra thì đứng lên đi về phía ban công liền thấy một người một chó đang thích chí chơi đùa. Cô hết vồ vập bộ lông mượt của chú chó con, rồi lại lẩn nó ra mà chọc chọc một cách thích thú. Còn tên nhóc kia cũng tận lực phối hợp, liếm láp, quần lấy cô làm nũng. Trong đời anh chưa từng thấy qua cảnh tượng nào đẹp mắt tới vậy, bỏ qua những vụ lợi toan tính, lúc này chỉ có sự thoải mái vô tư chơi đùa, tình cảm yêu thương, thái độ rất mực cưng chiều của cô dành ột con chó nhỏ. Một tâm hồn thiện lương như thế, bảo sao Vũ lại coi trọng cô tới vậy. Anh khẽ mỉm cười dựa người vào tường nói:

- Chơi vui lắm sao, em gái nhỏ

Khẽ ngược nhìn lên, nụ cười tươi tắn vẫn chưa dứt trên môi, cô gật đầu. Giờ phút này, Khánh Trung như bị vật gì đó cốc nhẹ vào đầu khiến tinh thần choáng váng. Mặc dù là người từng trải trong tình trường, anh ta luôn biết cách khống chế làm chủ lý trí, nhưng cô gái này lại khiến cho đầu óc anh mụ mị trong giây lát, Khánh Trung cố gắng trấn tĩnh lấy lại phong độ:

- Có thể thấy là em thích nó, nhưng nếu như em cứ lẩn lộn cùng nó mãi thế này thì tối nay chúng ta và cả nó sẽ bị bỏ đói mất.

Anh ta còn khuyến mãi kèm theo bộ mặt tội nghiệp, cùng biểu tình đau khổ ôm bụng. Hà Phương phì cười trước hành động trẻ con của người đàn ông 30 tuổi này, quay ra nhìn sắc trời cũng không còn sớm, không quên cưng nựng cục bông kia thêm lần nữa, rồi cẩn thận đặt cậu nhóc vào ngôi nhà gỗ, sau đó lách qua người Khánh Trung đi vào lấy đồ ăn và làm bữa tối.

Chả mấy chốc trên bàn ăn được bày ra 3 phần ăn bao gồm cơm rang hải sản kèm theo một bát súp thập cẩm, nóng hổi và thơm phức. Khánh Trung không kiềm chế được mà lao nhanh tới đưa tay ăn vụng, gương mặt tràn đầy thỏa mãn, anh ta cũng không quên ngưỡng mộ và tấm tắc ca ngợi trình độ nấu nướng của cô. Tuấn Vũ vào tới nơi thản nhiên ăn như đã quen với đồ ăn cô làm rất hợp khẩu vị.

Hà Phương nhìn 2 người họ ăn một cách ngon lành, trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ, giống như thành quả của mình được người khác công nhận sẽ có tư vị lâng lâng hạnh phúc, cô bớt lại một phần ăn nhỏ mang ra cho Bóp, cậu nhóc này cũng rất nhiệt tình hưởng ứng. Lúc đứng lên chuẩn bị đi vào, bụng cô bỗng nhói đau ở phần bụng dưới, có chút khẩn trương chột nhận ra hình như thời gian này sắp tới chu kì hàng tháng của cô, hiện tại cô chỉ biết cầu mong điều đó không thành sự thật, ít nhất là vào lúc này.

Khi cô quay lại phòng bếp liền thấy bát đĩa của 2 người đàn ông đã được vét nhẵn nhụi. không phải chứ, cô chỉ mới đi khỏi có ít phút, tốc độ cũng quá kinh người đi, cô cất lời trêu đùa nhưng cũng là lời thật tâm suy nghĩ của cô:

- Các anh có thể ăn nốt phần của tôi, tôi sẽ làm thêm một ít nữa.

Khánh Trung gật đầu cái rụp, cảm động nhìn cô với ánh mắt mong chờ:

- Em gái nhỏ, thật tốt quá, em là cô gái tâm lý nhất thấu tình đạt lý nhất mà anh từng quen biết. Tài nấu nướng của em ăn đứt mấy gã đầu bếp của nhà hàng 5 sao. Em có dự định lướt qua lĩnh vực này? Anh sẵn sàng bỏ vốn đầu tư ủng hộ em.

Vừa nói, tay anh ta vươn tới phần cơm của cô, toan lấy đi nhưng lại bị Tuấn Vũ ngồi gần đó dùng thìa cốc một cái rồ đau vào tay. Có chút bất ngờ, sau đó ai oán nhìn anh cướp đi phần cơm rồi chậm rãi ăn một cách ngon lành. Tuấn Vũ cũng không quên chế giễu:

- Cậu về nhà mình mà ăn, ở đâu ra cái thói ăn trực xấu tính như thế.

40. Chương 40: Không Những Người Mà Ngay Cả Chó Cũng Tranh Giành Cô Với Anh

Khánh Trung thấy anh nói vậy thì bất bình, đập bàn gào thét, rồi lại bất lực nhìn đĩa cơm ngày một vơi dần:

- Cái đồ vong ơn bội nghĩa nhà cậu, tên nhóc nào trước kia cứ dăm bữa nửa tháng lại mò qua nhà tớ, tấm tắc nịnh hót tài nấu nướng ma chê quỷ hờn của mẹ tớ, báo hại phòng bếp nhà tớ bị hun khói không dưới chục lần.

Nhắc tới chuyện này, anh bất giác mỉm cười, nụ cười của hồi ức có chút vui vẻ có pha một chút quẩn quại. Quả đúng là trình độ nấu nướng của mẹ Khánh Trung rất tệ hại nhưng bà luôn yêu quý và coi anh như con trai, chỉ bởi vì anh nói thích một món nào đó, bà sẽ dốc lòng dốc sức làm cho kì được, điều mà mẹ anh lúc còn sống cũng chưa từng một lần làm cho anh.

Hà Phương bắt đắ dĩ khi thấy 2 người họ tranh chấp chỉ vì một phần ăn, khẽ mỉm cười bắt tay vào nấu thêm rồi đặt trước mặt Khánh Trung một đĩa cơm bốc khói nghi ngút. Anh ta thiếu điều rưng rưng nước mắt chân thành cảm ơn cô. Tuấn Vũ đã dùng xong bữa đứng lên đi ra phòng khách. Bấy giờ cô mới rảnh rang ngồi xuống chậm rãi ăn tối. Anh chàng Khánh Trung không thôi léo nhéo bên tai cô ý định hợp tác mở nhà hàng 5 sao, cô chỉ mỉm cười nhả nhận tỏ ý có lắng nghe.

Sau khi dọn dẹp xong phòng bếp, cô ý định muốn ra về. Tuấn Vũ đưa tay với áo khoác và chìa khóa xe toan đưa cô về thì Khánh Trung lên tiếng phá hoại ý tốt của anh, ý cười dạt dào như muốn nói: “đáng đời, ai bảo cậu tranh phần cơm của tớ”:

- Để tớ đưa Hà Phương về, dù sao cũng tiện đường, cậu cũng đỡ mất công đi lại nhiều lần.

Đáp lại anh ta là cái nhìn khủng bố bức người của Tuấn Vũ. Bởi vì phản ứng của cô lúc chiều nên anh cũng không dám hành động sơ suất, đành buồn bực oán hận Khánh Trung trong im lặng. Trước lúc về cô còn vuốt ve chào từ biệt cậu nhóc Bóp, nó chỉ cần trông thấy cô liền quẩn quýt không thôi, Tuấn Vũ thấy vậy càng thêm căm hận, giờ thì anh đã hiểu cảm giác tự bẽ đã đập chân là thế nào rồi, không những người toan cướp lấy cô mà ngay cả chó cũng tranh giành cô với anh.

Cánh cửa khép lại chỉ còn mình anh đối mặt với một sinh vật xa lạ, cái đuôi ngoe nguẩy ngược đôi mắt to tròn lên chờ đợi sự quan tâm của anh, không hiểu sao anh lại bắt giác liên tưởng tới người nào đó mà khóe môi mỉm cười. Từ bỏ ý định xua đuổi nó, anh rụt rè đưa tay vuốt ve đầu nó, có vẻ như cu cậu rất biết điều, ngoan ngoãn phối hợp để anh chạm vào. Tuấn Vũ lúc này tự nhủ: “cũng không đáng ghét hư tưởng tượng”. Hơn thế nữa, cậu nhóc dần quen với sự tiếp xúc của anh, liền ra sức liếm láp tay anh mà nũng nịu. Trông bộ dáng xun xoe của nó, anh bỗng cười thành tiếng sảng khoái: “Bảo sao mà cô ấy lại yêu loài động vật này tới như vậy, thì ra cũng rất đáng yêu”

41. Chương 41: Phụ Nữ Là Nửa Thế Giới Tươi Đẹp, Vì Thế Cần Được Nâng Niu Và Yêu Chiều

Hà Phương đi cùng Khánh Trung xuống gara lấy xe, anh ta rất lịch thiệp mở cửa xe, chờ cô yên vị trên ghế lái phụ rồi cúi người cài dây an toàn cho cô. Cô có chút ngượng ngùng trước cử chỉ săn sóc tận tình của anh ta, vội lùi người về phía sau toan từ chối nhưng anh ta lại nhìn cô, cùng với nụ cười yêu nghiệt:

- Phụ nữ là nửa thế giới tươi đẹp, vì thế cần được nâng niu và yêu chiều.

Sự lôi cuốn của anh chàng đào hoa này quả xứng danh hại nước hại dân, có thể khuấy đảo trái tim không ít bóng hồng, nhưng vì tư tưởng của cô vốn luôn tôn thờ chủ nghĩa thủy chung, nghe anh ta nói vậy bỗng buột miệng:

- Nửa thế giới này rất bao la rộng lớn, anh thật tài giỏi nếu có thể chiếu cố tất cả.

Khánh Trung quan sát cô một lúc, đầy nghiền ngẫm, khiến cô không thoải mái đang định hỏi anh ta nhìn cái gì thì anh ta đã hướng về phía trước quay tay lái, chiếc xe lao vút đi. Lúc bấy giờ anh ta mới cười nhẹ, cất lời đầy nghiêm túc, thật hiếm khi bắt gặp ở anh ta:

- Tới một ngày nào đó, khi đã tìm được nửa thế giới thực sự của mình, tôi sẽ rất mực nâng niu và trân trọng.

Hà Phương ngồi ngay ngắn lặng yên nhưng trong lòng lại không yên, tại sao mỗi lúc đối đáp với mấy người đàn ông này, cô đều có cảm giác mình không theo kịp với suy nghĩ của họ, là do đầu óc cô ngu dại hay do họ quá cao siêu đây? Khẽ thở dài thiếu não. Khánh Trung tình ý nhận thấy sự không thoải mái của cô, liền quay về với bộ dáng cười đùa thường ngày, bắt chuyện:

- Tôi thấy trình độ nấu nướng của em rất giỏi, nhà em có ai là đầu bếp nổi tiếng không?

Cô có chút ngượng ngùng trước lời khen hơi thái quá của anh ta, đưa tay vuốt tóc rồi mỉm cười đáp lại:

- Tôi chỉ biết làm một vài món đơn giản thôi, ở nhà tôi cũng không có ai theo nghiệp đầu bếp cả, chỉ có mẹ tôi là hay thích nấu ăn nên tôi có học được một ít.

- Nói vậy, chắc bác gái nấu ăn rất ngon, hi vọng một ngày không xa sẽ được thưởng thức tài nghệ của mẹ em.

Nghe vậy cô cười vui vẻ mà nói:

- Nhà tôi ở thành phố N, để có thể ăn được đồ mẹ tôi nấu, chắc là anh phải đi một quãng đường khá dài.

Khánh Trung nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô cũng thấy vui lây. Thật ra nếu có cô đi cùng, cho dù có xa hơn thế nữa, anh ta cũng rất sẵn lòng. Sau đó câu chuyện của họ xoay quanh chủ đề ẩm thực, cả hai rất hào hứng, liền hẹn một dịp nào đó sẽ cùng đi thưởng thức. Chả mấy chốc đã tới nhà cô. Tạm biệt anh ta, cô quay người đi lên nhà.

42. Chương 42

Vào tới nhà, việc đầu tiên cô làm đó là vào phòng tắm, liền được xác thực chu kì hàng tháng của cô được lặp lại, chả trách lúc ở nhà Trần Tuấn Vũ bụng cô râm ran đau. Dù sao cô cũng thở phào nhẹ nhõm bởi vì không phát sinh bất kì tình huống xấu hổ nào. Sau khi tắm rửa xong, cô nhận được điện thoại từ ba mẹ, vẫn là những lời hỏi han sinh hoạt thường ngày nhưng cô lại luôn cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Rồi lại trò chuyện cùng em gái một lúc lâu. Kết thúc cuộc điện thoại, đang định lên mạng tìm mấy cuốn tiểu thuyết để đọc, bỗng bụng dưới đau quặn lại.

Cô nhăn nhó, ôm lấy bụng. Mặc dù đã quen với cơn đau mỗi tháng nhưng mỗi lần như thế lại hành hạ cô một cách khổ sở chật vật. Bước xuống giường, định đi ra phòng khách để lấy túi xách, trong đó có để thuốc đặc trị cơn đau này, nhưng khi chân vừa đặt lên sàn nhà, đã mềm nhũn, bủn rủn không còn chút sức lực mà ngã khụy xuống ôm bụng nhăn nhó. Bụng dưới co thắt đau quặn lên từng hồi, không đủ sức để lê mình ra phòng khách để lấy thuốc. Những lúc thế này cô chỉ mong muốn được ở bên gia đình, có ba mẹ và em gái quan tâm chăm sóc, cảm giác bất lực, không kìm nén được mà bật lên thành tiếng khóc nức nở vừa vì đau vừa vì tủi thân.

Trong sự cô quạnh đau đớn và tủi thân đó, bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại, giống như chết đuối vớ được cọc gỗ, mặc kệ người gọi tới là ai, cô cũng sẽ cố gắng xin sự trợ giúp bởi hiện tại cô không tài nào chống chọi với cơn đau này thêm nữa. Cố gắng lết lại gần giường, dồn hết sức vào 2 tay chống lên mé giường, lúc lấy được chiếc di động cũng là lúc cô kiệt sức thả mình trên giường, cả người co quắp. Là Trần Tuấn Vũ, điện thoại kết nối, không để anh kịp nói, cô cắn chặt răng kìm nén cơn đau quặn phía bụng dưới, thều thào nói:

- Giúp. . . giúp. . .tôi

Tuấn Vũ ở đầu dây bên kia đang tựa lưng thư giãn trên ghế tựa trong thư phòng, lúc nghe thấy giọng của cô yếu ớt và đau đớn, mày anh khẽ cau lại, vội đứng bật dậy khẩn trương:

- Em bị sao vậy? Em đang ở đâu?

Lại nghe thấy cô muốn nói nhưng dường như không tài nào thốt lên lời, anh nhanh trí thông qua hệ thống định vị xác định được cô đang ở nhà, quả quyết:

- Em cố gắng chờ một chút, tôi tới ngay bây giờ.

Vợ vội chìa khóa xe, áo khoác cũng không kịp mặc, anh phóng xe một mạch tới nhà cô. Nếu như ngày thường, quãng đường từ nhà anh tới nhà cô phải đi mất 15 phút thì này chỉ với 5 phút anh đã có mặt trước cửa nhà cô. Sau một hồi chuông mà không thấy ai ra mở cửa, anh không kiên nhẫn dùng sức phá cửa. Theo tiếng khóc nức nở, đi vào phòng ngủ, liền thấy cô đang nằm co quắp trên giường, mái tóc tán loạn

- Tại sao lại thế này? Tôi đưa em đến bệnh viện.

Anh chạy lại toan bế bổng cô lên nhưng cô lúc đó cả người nhể nhại mồ hôi, mặt tái nhợt, tay run run khẽ ngăn anh lại:

- Không, không cần, tôi có thuốc. . . trong túi xách. . . ở ngoài phòng khách

Rất mau anh quay trở lại với vĩ thuốc và cốc nước ấm, gắng sức lấy một viên rồi uống, sau đó nằm lại trên giường, cắn răng đợi cơn đau qua đi.

43. Chương 43: Chương 43

Tuấn Vũ mặc dù lo lắng không yên nhưng vẫn tin tưởng cô, anh dịu dàng đắp chăn nhẹ phủ kín người cô, lấy chiếc khăn ướt lau bớt mồ hôi trên mặt cô. Hà Phương yên lặng nhắm mắt, sau một hồi vật lộn với cơn đau, cô giờ đây mệt mỏi, liền thiếp đi, thỉnh thoảng khẽ nhíu mày vì đau. Mỗi lần thấy cô như vậy, anh lại nắm chặt tay cô, như muốn động viên cô an lòng, có anh ở bên cô.

Giật mình tỉnh giấc, cơn đau đã biến mất, giống như chưa từng xảy ra, định chống tay ngồi dậy nhưng lại phát hiện ra bàn tay của mình bị giữ chặt, lúc bấy giờ cô mới nhớ ra trong phòng mình còn có sự xuất hiện của một người đàn ông nữa. Tuấn Vũ ngủ gục bên giường của cô, mặc dù vậy vẫn không chịu buông tay cô. Nhìn đôi mày anh nhíu lại, Hà Phương bỗng cảm thấy không đành lòng, nhẹ nhàng bàn tay còn lại không bị anh khống chế lên xoa dịu. Người đàn ông này, rốt cuộc con người anh là như thế nào? Tại sao những lúc cô gặp chuyện không may, anh lại đột ngột xuất hiện như super hero giải nguy và quan tâm săn sóc cô. Dường như cô đã dần quen thuộc với sự hiện diện của anh trong cuộc sống. Con tim lạnh giá như được một luồng khí ấm áp sưởi ấm. Khẽ giật mình thoáng thốt, phải chăng cô đã rung động trước anh, nhưng rồi lại ỉu xiu thờ dãi, bởi vì điều kiện của anh quá tốt, cho dù cô có đặt tình cảm nơi anh thì cũng không thể có kết cục tốt đẹp cho nàng lọ lem và hoàng tử ở xã hội thực tại rồi ren này. Trước nay, mong ước giản đơn của cô chỉ là kiếm được một người đàn ông tốt, không cần phải nổi bật, biết lo toan cho gia đình, sau đó kết hôn, và có cuộc sống ổn định. Chính vì thế mà cô đã quyết tâm che giấu cảm xúc đối với anh, không có ý định sẽ để bất kỳ ai biết tới.

Nhìn đồng hồ, cũng đã nửa đêm, nhưng cũng không thể để anh ngồi gục mãi bên giường thế này được, cô đành miễn cưỡng đưa tay lay lay vai đánh thức anh. Tuấn Vũ mơ màng mở mắt, liền thấy Hà Phương đã tỉnh đang ngồi ngay ngắn trên giường, anh có chút khấn trương vội hỏi:

- Sao em không nằm xuống nghỉ ngơi? Có còn đau nữa không?

Cô nhẹ cười, lắc đầu:

- Không còn đau nữa rồi, khi này rất cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

- Em mắc bệnh gì mà lại đau đến thế?

Nghe anh hỏi thế, cô không khỏi xấu hổ, hai gò má ửng hồng, e thẹn cúi đầu xuống nhỏ giọng nói:

- Tôi. . . tới tháng.

Tới lúc này thì cả Tuấn Vũ cũng có chút ngượng, đầu tiên là ngệt mặt ra, sau đó lúng túng quay đi giả bộ húng hắng giọng, thôi không hỏi thêm nữa. Thu hết biểu tình đáng yêu hiếm có ở anh, cô mỉm cười thật tươi, sau đó lại trở về chủ đề chính:

- Đã khuya rồi, đi đường buổi đêm cũng không an toàn, nếu anh không chê, có thể ngủ tạm trên sofa tại phòng khách nhà tôi, sáng ngày mai hãy về. Rất xin lỗi vì là nhà tôi thuê nên không có nhiều phòng.

Tuấn Vũ như mở cờ trong bụng, phải biết là anh đã chờ đợi câu nói này của cô từ lần đầu tới nhà cô. Anh vội vàng gật đầu đồng ý. Hà Phương từ chối sự dúi dờ của anh, xuống giường đi tới tủ đựng đồ lôi ra chiếc gối và chiếc chăn mỏng cho anh. Đêm hôm đó, cả hai người đều chìm vào giấc ngủ an lành.

44. Chương 44

Sáng sớm hôm sau, Tuấn Vũ tỉnh giấc bởi hương thơm nức mũi từ trong phòng bếp. Mặc dù cả đêm nằm trên ghế sofa nhỏ hẹp, toàn thân đau mỏi nhưng khi nhận ra đây là nhà của cô, và cô đã dậy từ sớm chuẩn bị bữa sáng, cảm giác hạnh phúc nhỏ nhoi nhẹ dâng lên trong lòng anh. Cát bước đi vào phòng bếp, khoanh tay, đứng dựa lưng vào tường ngắm cô bận rộn làm bữa. Khẽ trầm trồ khen ngợi: “Rất ra dáng người phụ

nữ đảm đang”, anh rất muốn tiến lại gần bên cô, âu yếm ôm lấy cô từ phía sau, cảm nhận hương thơm thuần khiết nơi cô, rồi đặt lên làn môi mềm mại kia một nụ hôn ngọt ngào chào buổi sáng, nghĩ tới đây trên khóe môi anh khẽ cong lên mãn nguyện.

Hà Phương đang loay hoay nấu món canh, lúc quay ra đã thấy Tuấn Vũ, khẽ mỉm cười với anh:

- Anh đã dậy rồi ah? Bàn chải đánh răng và khăn mặt mới tôi để trong phòng tắm, anh đi chuẩn bị rồi ăn sáng, bữa sáng cũng sắp hoàn thành rồi.

Sau hôm đó, anh gửi rất nhiều thuốc bổ chữa trị và phòng tránh cơn đau cho cô, bên cạnh đó, ngoại trừ mỗi chiều tan làm anh tới công ty đón cô tan làm, tới nhà anh nấu cơm tối và chơi cùng Bóp thì mỗi tối Tuấn Vũ đều gọi điện hỏi thăm cô trước lúc đi ngủ. Ban đầu Hà Phương còn phản đối nhưng rồi cũng mặc theo ý của anh.

Một buổi chiều chủ nhật, bầu trời trong xanh, không khí mát lành, rất thích hợp cho các hoạt động dã ngoại hay tản mát, Hà Phương cùng Tuấn Vũ dắt chó con Bóp đi dạo. Cu cậu đã cứng cáp hơn trông thấy, và đặc biệt hiếu động, vì thế nhân ngày nghỉ, cả 2 người cho nó ra ngoài dạo chơi.

Lúc đi ngang qua tòa nhà trung tâm thương mại bên cạnh tòa nhà nơi anh ở, ngay trước quảng trường, đang có hoạt động lễ hội kỷ niệm 20 năm thành lập của trung tâm thương mại. Có rất nhiều hoạt động rầm rộ, thu hút nhiều người tham gia và cổ vũ.

Hà Phương bị ấn tượng bởi tập người đang lắc vòng ở trung tâm quảng trường. Thể lệ của trò chơi đó là người chơi tham gia lắc vòng cố gắng gây được ấn tượng nhất bằng cách thu hút được số người xem, và cổ vũ nhiều nhất trong một khoảng thời gian nhất định sẽ giành được chiến thắng, giải thưởng là một bộ dây chuyền đôi có mặt là cỏ may mắn. Nhìn ánh mắt thích thú, dán chặt lên sợi dây chuyền của cô, Tuấn Vũ cũng hướng nhìn, tự thấy không có gì đặc biệt, nhưng bởi vì cô có vẻ yêu thích nên anh cũng để tâm, cất giọng nói với cô:

- Em thích nó?

Hà Phương vui vẻ quay sang nhìn anh, gật đầu. Anh lại nói, giọng đầy quả quyết:

- Nếu em muốn, tôi có thể mua tặng em thứ đẹp và giá trị hơn thế gấp bội.

Nghe anh nói thế, cô khẽ nhún mày tỏ ý không hài lòng với suy nghĩ đó của anh, khẽ lắc đầu:

- Anh không hiểu đâu. Thứ do chính tay mình đạt được, sẽ luôn có ý nghĩa hơn hết thảy.

Tuấn Vũ ra vẻ đăm chiêu:

- Nói vậy, em dự định tham gia trò chơi này? Nhưng em lấy gì để chiến thắng bọn họ?

Anh chỉ tay về phía những người tham gia tranh giải, có nhiều người vừa lắc vòng, vừa làm trò hài hước, còn có không ít người thử tài với rất nhiều chiếc vòng cùng một lúc, điệu nghệ không khác gì nghệ sĩ xiếc chuyên nghiệp. Quả thật, trong bất cứ lĩnh vực nào cũng đều có người tài giỏi, để có thể nổi bật, đúng là một bài toán nan giải. Nhưng Hà Phương không tỏ ra nhụt chí, cô nhìn anh, nụ cười tinh nghịch kèm theo sự tự tin ngập tràn, đưa tay vuốt ve đầu Bóp lên tiếng:

- Anh cứ chờ coi kết quả sẽ rõ.

45. Chương 45

Hà Phương đi ra bàn đăng ký, nhận ình một chiếc vòng, bắt đầu đứng lắc, không quên nháy mắt tinh nghịch với Tuấn Vũ. Bởi vì trước đó cả hai đã thỏa thuận khi mà cô ra hiệu anh liền lập tức thả Bóp ra. Anh tò mò không rõ cô muốn bày trò gì, rất trông đợi mà thả đai dây trên cổ Bóp.

Vừa được tự do cậu nhóc hí hửng chạy quanh chân anh, sau đó như phát hiện ra vị trí của Hà Phương, lon ton với thân hình mũm mĩm tròn vo như cục bông di động tới bên cô, mừng rỡ cọ đầu vào chân cô. Rồi lại bị thu hút bởi chiếc vòng đang quay tròn mà cô đang lắc. Cậu nhóc tinh nghịch cố rướn người, bật nhảy toan với lấy đồ chơi mới.

Hà Phương cũng lấu cá, không chịu đứng yên một chỗ, cô khéo léo nhích người, vừa lắc vòng vừa di chuyển, Bốp vẫn bị thu hút bởi chiếc vòng quay tròn nên vẫn bật nhảy quanh cô.

Tuấn Vũ chứng kiến cô gái nhỏ chơi đùa cùng chú chó móp míp, sự nghiêm nghị của anh luôn tan rã khi có cô ở bên, tới lúc này thì anh cũng đã hiểu rõ ý định của cô, không khỏi bật cười thành tiếng.

Số đông người xem dần bị thu hút về phía họ, có người là do sức lôi cuốn khó cưỡng của Trần Tuấn Vũ, cũng không ít người tỏ ra hưởng ứng và cổ vũ nhiệt tình àn trình diễn của Hà Phương và chú chó Bốp. Rốt cuộc phần thưởng dành cho người chiến thắng cũng thuộc về cô, không thể phủ nhận sự góp sức không nhỏ của cậu nhóc Bốp và Tuấn Vũ. Cô mân mê sợi dây chuyền mặt cỏ may mắn, trên đó có đính những hạt đá nhỏ dưới ánh nắng lại càng lấp lánh lung linh. Cô đang đi phía trước bỗng dừng lại, quay người đối diện với anh, chìa ra nắm tay, nụ cười xinh xắn nở trên môi lộ ra hàm răng trắng đều như hạt bắp:

- Cái này. . . cho anh.

Anh lặng nhìn cô một lúc, rồi đưa tay nhận lấy, đó là một sợi dây chuyền trong phần thưởng của cô. Nhìn ra được sự thắc mắc của anh, cô lúng túng giải thích:

- Thứ này cũng có phần công sức không nhỏ của Bốp, với lại tôi cũng không thể dùng hai cái giống nhau.

Nghe thế anh liền cau mày khoanh tay nhìn chiếu tướng cô:

- Theo như em nói, thì nên nhận món quà này . . . là nó?

Anh không vui chỉ tay vào cậu nhóc Bốp đang hớn hờ bày ra bộ dáng đáng yêu với hai người. Cố nén cười trước thái độ đó của anh, cô giả bộ dăm chiêu:

-Ồ ha, có lẽ đeo nó lên cổ Bốp sẽ rất đẹp.

Cô định lấy lại dây chuyền từ tay anh, nhưng anh đã mau nắm chặt lấy cổ tay cô, mặc dù giận dỗi và ầm ỨC nhưng vẫn nhìn sợi dây chuyền và nói:

- Em đeo nó lên cho tôi.

46. Chương 46

Tuấn Vũ cúi thấp người xuống chờ đợi. Hà Phương vẫn còn sững sờ ngây người nhìn cổ tay bị anh nắm chặt lấy, vẫn phảng phất hương bạc hà ngây ngây lòng người quen thuộc, khuôn mặt hoàn mỹ, nhưng không rõ từ khi nào con tim cô đập lồi nhịp mỗi khi tiếp xúc thân mật cùng anh. Bất gặp cái rướn mày, ra hiệu của anh, cô bừng tỉnh, thấy rõ hình ảnh ngốc nghếch lúng túng của mình trong đôi mắt anh. Cố gắng áp chế cảm xúc lạ lẫm dội sóng trong lòng, cô từ từ tiến lại gần anh, khẽ rướn người vươn tay đeo sợi dây chuyền lên cổ anh.

Ngay lúc cô định buông tay rời khỏi người anh, bàn tay nhỏ nhắn lại bị anh nắm giữ lại. Cả bàn tay to rộng ầm ập bao trọn lấy tay cô, thật không rõ ý định của anh, cô ngược lên đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh như muốn tìm lời giải thích. Tuấn Vũ cũng không để cô đợi lâu, nhẹ nhàng lấy sợi dây chuyền còn lại trong tay cô, giơ ra trước mặt, ánh mắt đầy ý cười:

- Tôi giúp em đeo nó.

Hiểu rõ ý định của anh, Hà Phương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ vuốt nhẹ mái tóc xoăn dài bồng bênh sang một bên vai, cô không hay biết rằng dáng điệu cô lúc này rất yếu điệu thướt tha làm say đắm lòng người. Không rõ có phải ảo giác? Nhưng lúc anh gần rời đi, cô cảm giác như có một nụ hôn phớt nhẹ trên đỉnh đầu. Mặc dù rất muốn làm rõ nghi vấn trong lòng, nhưng rồi đối mặt với anh, cô lại không đủ can đảm để thốt lên lời. Dưới ánh nắng mùa thu ấm áp, bỏ mặc không gian rộng lớn với dòng người dòng xe tấp nập và hồi hã, hai người họ dựa sát vào nhau muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật, đồng thời cũng không hay biết có rất nhiều cặp mắt tò mò ngưỡng mộ họ. Nhóc Bốp bị bơ nãy giờ, quấy đuôi cọ sát đầu vào chân hai người, dường như muốn thu hút sự chú ý. Rõ ràng là nó đã thành công. Thật ra, cậu nhóc đúng là cứu cánh lúc này cho tình thế lúng túng xấu hổ của cô, do đó cô tận lực vuốt ve, cưng nựng cậu nhóc.

Mấy ngày nay, Tuấn Vũ đi công tác ở Mỹ, mỗi ngày sau giờ tan làm cô lại qua nhà anh để chăm nom Bốp. Mặc dù anh cho cô biết mật khẩu căn hộ và bảo cô nhân tiện chuyển tới nhà anh trong mấy hôm anh vắng nhà, đỡ mất công đi lại phiền phức, nhưng Hà Phương không đồng ý. Nói gì thì nói dù sao đây cũng là nhà của Tuấn Vũ cho dù có quen thân thế nào thì vẫn có nhiều điều bất tiện, huống chi cô đã quen thuộc với căn hộ nhỏ của cô. Vì thế ban ngày, người giúp việc theo giờ mà anh thuê sẽ tới dọn dẹp nhà cửa và chăm sóc cho Bốp, tới tối tan làm cô sẽ ghé qua chơi với cu cậu một lúc rồi về nhà.

Khoảng thời gian này, cô hay thần thờ, ngẩn ngơ suy nghĩ không biết anh đang làm gì? Liệu anh có ăn cơm đúng bữa? Trước đây anh có thể tùy tiện gọi cơm nhà hàng, nhưng tiếp xúc cùng anh, cô biết được anh là người rất dễ thỏa mãn, nếu như đó là những món ăn mang đậm không khí gia đình, và hợp khẩu vị của anh. Công việc của anh có lẽ bận rộn lắm bởi vì trước giờ tối nào trước lúc đi ngủ cô cũng nhận được điện thoại của anh, đã trở thành thói quen mà nay có thể vì chênh lệch về thời gian, không gian, từ lúc anh đi tới giờ cô chưa từng nhận được liên lạc từ anh, bỗng cảm thấy trống trải và hụt hẫng.

47. Chương 47

Đang ngây người trước bàn làm việc thì một bàn tay vỗ nhẹ lên vai khiến cô không khỏi giật mình:

- Đang tương tư anh chàng đẹp trai nào thế, người đẹp?

Là cô bạn đồng nghiệp Ái Vy, Hà Phương chột dạ, hai má dần ửng hồng, lúng túng, nhưng rất mau bình tĩnh đối đáp lại:

- Cậu đó, vu khống cho người khác cũng bị cấu thành tội danh bị nghiêm trị trước pháp luật đó nha.

Cô ấy cũng hùa theo giả bộ sợ hãi, gơ hai tay đầu hàng:

- Tớ không dám nữa, hì hì. Có điều mấy nay thấy cậu như để linh hồn vì vụ tận bên nửa bán cầu nên mới tỏ mò.

Tròn mắt nhìn vẻ mặt tí tởn của cô ấy, Hà Phương cười khở tự nhủ: “Cậu không đi làm nhà ngoại cảm, thật là lãng phí nhân tài quốc gia”. Lúc này Ái Vy mới đi vào mục đích chính khiến cô ấy muốn tìm tới cô:

- Cậu đã có trang phục cho buổi kỉ niệm 50 năm thành lập công ty được tổ chức vào cuối tháng này chưa?

Cô khẽ lắc đầu:

- Hôm đó, không đi không được sao?

Lời vừa dứt, cô liền nhận ngay cái cốc trán rõ đau của Ái Vy, cô ấy nhân tiện khai sáng đầu óc cho cô:

- Đồ ngốc nhà cậu, bởi vì kỉ niệm 50 năm nên lần tổ chức này sẽ rất hoành tráng, không thể thiếu sự xuất hiện của người đàn ông trong mơ của không ít thiếu nữ, phụ nữ, và một số thành phần khác. . . đó là tổng giám đốc Lâm Phong, ngoài ra còn có rất nhiều nhà doanh nhân nổi tiếng, rồi cánh nhà báo, truyền hình, . . . nói chung đều là anh tài, đáng để mắt tới. Đến lúc đó cậu vận trang phục quý phái thướt tha, biết đâu được lại có thể kiếm được chàng bạch mã hoàng tử nào đó. Ai da, giá như tớ còn là quý cô độc thân, cũng sẽ rất mong chờ và hưởng ứng cùng cậu.

Ngay lúc nghe nhắc tới tổng giám đốc Lâm Phong, cô rất muốn nói với cô ấy rằng, những cô nàng mơ mộng tới anh ta tốt hơn hết nên từ bỏ ý định, bởi vì trong suy nghĩ của cô, anh ta có cái gì đó tạo cho người ta cảm giác trầm lặng, thanh tao, thoát tục, chỉ có thể ngắm nhìn và thương thức từ phía xa. Nhưng lại nhớ tới lần chơi trò chơi cùng anh ta khi ở trên du thuyền, đúng là lại có cái nhìn khác về người đàn ông này. Cô lại thất thần trong suy nghĩ một lúc, ngay sau đó nhận ra được ánh mắt bất bẻ, tinh nghịch của Ái Vy, biết rằng cô nàng lại suy nghĩ không tốt liền lên tiếng:

- Cậu nghĩ ở cái tuổi này của tớ, còn có chàng bạch mã hoàng tử để mà chọn lựa sao? Chỉ sợ là bạc lão hoàng tử còn chả thèm để mắt tới tớ nữa là. . . Mà, cậu đó, ông xã của cậu, cần tài có tài, muốn sắc có sắc, cậu vẫn còn chưa hài lòng sao?

Ái Vy nghe nhắc tới ông xã, đôi mắt lại mơ màng như thiếu nữ mới chập chững trên con đường tình yêu, đôi gò má ửng hồng, đôi môi nhỏ xinh chúm chím, nụ cười hạnh phúc rạng ngời:

- Ngày 20 tháng 10 này, ông xã tớ đặt bàn ở Valentine Restaurant (nhà hàng năm sao dành cho các cặp tình nhân)

Cô khẽ giơ tay búng mũi, kéo cô ấy trở về với thực tại, nhưng dù sao cũng không thôi ngưỡng mộ:

- Cậu là cô nàng hạnh phúc nhất đó, có biết không cô ngốc.

Ái Vy tươi cười khoác tay cô, dựa đầu vào vai cô thân thiết:

- Tớ muốn kiếm vài bộ váy mới, chiều nay được nghỉ, đi cùng tớ nha, nhân tiện cậu cũng kiếm luôn trang phục dạ hội cho buổi lễ cuối tháng luôn một thể, ok?

Ban đầu cô còn chần chừ, nhưng dưới ánh mắt khẩn khoản năn nỉ của cô ấy, liền không nỡ từ chối mà khẽ gật đầu đồng ý.

Giật mình tỉnh giấc trong đêm khuya, đã lâu rồi anh mới lại triền miên trong ác mộng. Hơi thở dồn dập đất quăng, mồ hôi túa ra ướt đầm bộ đồ ngủ. Tuấn Vũ nặng nề cất mình xuống giường, đi ra quầy bar ngoài phòng khách rót ừng ừng một ly Chivas 62 năm để định thần. Thời gian vừa qua đã quen với sự có mặt của Hà Phương, mà nay chỉ mình anh đơn độc giữa căn hộ trống trải. Dòng chảy ký ức như ào ạt tái hiện trong đầu anh một cách rõ nét.

Từ lúc lọt lòng mẹ, anh đã không được hưởng tình yêu thương của mẹ, người gần gũi quan tâm săn sóc cho anh lại là thím Lê, nhưng khi anh lên 10, bà ấy mắc bệnh nan y mà qua đời. Từ quãng thời gian đó, anh đơn độc mà trưởng thành. Đối với người mẹ vô tâm của mình, anh vẫn luôn khao khát, đón nhận tình thương, sự âu yếm dù chỉ là một lần, tuy nhiên điều đó có lẽ là thứ xa xỉ đối với anh.

Thi thoảng trong màn đêm tĩnh lặng, anh khẽ giật mình, dụi dụi đôi mắt mơ màng, nhận thấy hơi thở nhẹ nhàng và ánh nhìn chăm chăm phía đối diện của một người khác ở trong phòng ngủ. Kinh hãi mà la lên, có lẽ phản ứng của anh cũng làm kinh động tới người kia. Người nọ luống cuống lao vội ra khỏi phòng anh. Đó là mẹ anh. Tuấn Vũ rất muốn chạy theo giữ chặt lấy tay bà nhưng cửa phòng đã nhanh chóng đóng sầm lại, tất cả lại chìm vào trong tăm tối.

Mai này khi lớn hơn chút nữa, nhận thức có phần chín chắn hơn, anh ra sức tìm hiểu và biết được một số chuyện trong quá khứ. Nhiều năm trước, khi mẹ anh đang mang thai, nhưng lại bị đối thủ của công ty ba anh thuê người bắt cóc uy hiếp và đánh đập tàn bạo, tới khi được cứu ra, bà không may bị chấn thương vùng đầu và bị động thai. Các bác sĩ đã dốc sức cứu chữa nhưng chỉ có thể bảo toàn tính mạng cho bà và anh, khi đó người anh song sinh của anh kém may mắn hơn đã không thể có cơ hội hít thở dưới ánh dương. Sau tai nạn đó, mẹ anh bị chấn động mạnh, sinh bệnh trầm cảm, cũng vì thế mà trong nhà anh luôn có một y tá túc trực thường xuyên bên bà. Có những lúc, ngỡ rằng bà đã bình tâm, đối mặt cách nhau ba bước chân, bà chăm chú nhìn anh, đôi mắt có chút mờ lung, một chút hiền dịu, anh trong lòng khẽ vui mừng toan tiến lại gần bà, thì ngay tức khắc bà hoảng loạn, ôm đầu la hét, đầy đau đớn. Anh đau lòng chạy lại đỡ lấy bà, nhưng lại bị bà như kỳ thị mà hất mạnh, khiến anh ngã sòng soài trên mặt đất. Chết lặng chứng kiến những người giúp việc và y tá đang kìm chặt lấy bà, tiêm thuốc an thần, hơi thở của bà dần bình ổn, khẽ chìm vào giấc ngủ. Một dòng ấm nóng khẽ lăn dài bên má trái của anh, trái tim non nớt của anh dường như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

48. Chương 48

Buổi mua sắm ngày hôm đó, hai cô gái đi tới rất nhiều cửa hàng thời trang, thử qua không ít trang phục, thật ra là chỉ có mình Ái Vy là hào hứng kéo tay cô đi khắp chốn, còn cô chân tay rã rời rất muốn về nghỉ ngơi nhưng lại sợ làm mất hứng cô bạn đồng nghiệp nên đành miễn cưỡng đi theo. Lúc này cô mới thực sự thấm thía câu nói: “Phụ nữ thích mua sắm khiến người ta đáng kinh ngạc, còn người phụ nữ cuồng mua sắm khiến người ta kinh hãi”.

Cuối cùng, Ái Vy đã tạm hài lòng với hai tay xách đầy những túi đồ hàng hiệu, đó là chưa kể tới một vài túi mà Hà Phương cầm hộ. Lúc đi ngang qua một cửa tiệm trang trí nội thất phần đa là từ gỗ, một sự khác biệt thu hút sự tò mò của mỗi người ở giữa dãy phố hiện đại sầm uất. Nổi bật phía sau cánh cửa kính là bộ váy cưới thướt tha, được thiết kế rất tinh xảo trên từng sợi vải. Được khoác lên mình chiếc váy cưới lộng

lấy, là cô dâu xinh đẹp trong ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời là mong ước của mỗi cô gái. Hà Phương mỗi lần chứng kiến bạn bè, đồng nghiệp rạng rỡ trong ngày cưới, tâm trạng của cô mới đầu là ngưỡng mộ rồi chuyển qua một chút ghen tỵ và cuối cùng là có chút tủi thân.

Ngây người, bị hút hồn bởi chiếc váy cưới, cô không hề hay biết, một chậu hoa trang trí trên tầng bốn của cửa hàng bị người vô ý đụng phải, rớt ra khỏi lan can rơi thẳng xuống vị trí mà cô đang đứng. Một số người phát hiện ra tình huống nguy cấp nhưng có lẽ bởi do quá bất ngờ và hoảng loạn chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, người thì la hét. Hà Phương ngơ ngác quay ra tìm hiểu nguyên do của những tiếng kêu thất thanh, thì bỗng nhiên bị một bóng người nhanh nhẹn lao tới ôm lấy đầu cô, kéo cả người cô vùi sát vào trong lòng, tránh qua một bên. Một tiếng “xoảng” dính tai nhức óc vang lên, Hà Phương chết lặng phát hiện ra tình huống vừa mới xảy ra, từ khuôn ngực rắn rỏi của người nọ hướng mắt nhìn đồng hồ vỡ trên mặt đất ngay đúng nơi cô vừa dừng chân. Lúc bấy giờ hai chân cô bỗng mềm nhũn, toàn thân run lẩy bẩy, tinh thần có chút hoảng loạn với ý nghĩ thiếu chút nữa thôi là cô toi đời rồi. Người nọ nhận thấy phản ứng của cô, rất tâm lý đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô mà trấn an.

- Hà Phương cậu không bị thương chứ?

Ái Vy đã tới bên, ôm chầm lấy cô mà nức nở. Cô ấy trước đó mãi miết vừa sải bước vừa thao thao bất tuyệt, không hề hay biết Hà Phương dừng lại, tới khi quay ra mới giật mình không thấy cô đâu, lại thấy phía xa xa trước mặt cảnh tượng khủng khiếp đột ngột xảy ra, kích động quăng những túi đồ xuống đất lao vội tới chỗ cô, không quên kêu to:

- Hà Phương cẩn thận.

Cô đã dần bình tâm trở lại, dịu dàng vỗ nhẹ lưng Ái Vy:

- Tổ không sao rồi

Ái Vy đôi mắt đỏ hoe, lạc giọng:

- Cậu khiến tớ sợ chết khiếp.

Hà Phương nhẹ giọng nói với cô bạn:

- Thật may vì có anh ấy – Sau đó hướng về phía vị ân nhân mỉm cười chân thành – Cảm ơn anh rất nhiều.

Anh ta mỉm cười, nụ cười hiền lành trên khuôn mặt ưa nhìn khiến người ta có cảm giác dễ gần. Ái Vy đi từ bất ngờ này tới ngạc nhiên khác, cô ấy nheo mắt, đưa tay lên dụi dụi, chứng thực là mình không có nhìn lầm, rồi hướng người đàn ông nọ ngân giọng đầy phấn khích:

- Anh họ, thật không ngờ lại gặp anh ở đây.

49. Chương 49

Duyên phận là một khái niệm trừu tượng, có thể dùng cho đôi tình nhân, cũng có thể dùng trong mối quan hệ bạn bè, và ngay cả quan hệ xã giao, suy cho cùng cũng chỉ là tượng trưng ột cuộc hội ngộ, có chăng chỉ là vô tình, còn lại tất cả những sự việc xảy ra sau đó đều là do mỗi người mà tiến triển hay không mà thôi. Thật hiếm khi có dịp cô hòa đồng cùng bạn đồng nghiệp cùng đi mua sắm, lại bất ngờ xảy ra sự cố, may thay được một người đàn ông tốt bụng cứu thoát khỏi nguy hiểm, thật tình cờ người đó lại là anh họ của cô bạn đồng nghiệp đó. Hiện tại, cả ba người đang ngồi trong một quán café ở gần đó.

Anh họ của Ái Vy tên là Lê Minh, là trưởng phòng IT của công ty phần mềm Y, năm nay 28 tuổi. Dáng người anh dong dỏng cao, hơi gầy, mang đậm chất thư sinh nhưng theo cảm nhận của Hà Phương khi tiếp xúc khuôn ngực của anh ta rõ ràng rất rắn chắc. Anh chàng này có chút hiền lành nhút nhát bởi vì rất hay bị Ái Vy tinh ranh trêu chọc tới á khẩu. Hà Phương ngồi chăm chú nghe cuộc trò chuyện của họ mà cũng thấy vui lây, khẽ nở nụ cười. Cô không biết được là nụ cười đó đã thành công đón gục trái tim của Lê Minh, anh ta thỉnh thoảng lại liếc trộm cô một cách rụt rè. Hà Phương có thể vô tâm không nhận thấy, nhưng hành động đó của Lê Minh không qua được mắt của người ngoài cuộc sáng suốt như Ái Vy. Cô ấy chắc chắn trong bụng, anh họ cô đã bị Hà Phương thu phục, cô tự nhủ sẽ cố gắng làm bà mai se tơ ối nhân duyên này, dù sao cả hai người cũng đều là những người cô ấy yêu quý.

Ra khỏi quán cafe, chia tay Lê Minh, hai cô gái thông dong bước bộ trên vỉa hè, Ái Vy cười tủm tỉm dò:

- Hà Phương, cậu thấy anh họ tớ thế nào?

Cô không nghĩ ngợi gì vô tư nêu ra ấn tượng của mình về anh ta:

- Anh ấy có lẽ là người hiền lành tốt bụng nên mới hay bị cậu bắt nạt như vậy.

Ái Vy cười thành tiếng thích thú:

- Như vậy đâu tính là bắt nạt đâu, cậu nói thế mang tiếng cho tớ rồi. Thật ra trong tất cả các anh chị em, Lê Minh là người anh mà tớ yêu quý nhất, anh ấy rất tâm lý và quan tâm chăm sóc chu đáo cho người khác. Điều quan trọng là anh tớ vẫn còn đang độc thân, tớ thấy hai người rất có duyên đó nha. Nếu được, biết đâu mai này tớ còn phải gọi cậu một tiếng chị dâu đó chứ.

Biết là cô ấy đang trêu chọc, cô cũng không suy nghĩ nhiều chỉ cười trừ, để mặc Ái Vy thao thao bất tuyệt mãi không thôi. Mà lúc này, trong suy nghĩ của Hà Phương bắt gặp hiện lên hình ảnh của Trần Tuấn Vũ, cái người đã bật tin được hai hôm nay rồi. Có chút giật mình, hình như cô có chút nhớ anh.

50. Chương 50

Đến tối, cô ngồi trên sofa ôm Bóp xem Iron Man 3 trên HBO. Cậu nhóc Bóp vừa ăn no nên ngoan ngoãn nằm lim dim trên đùi cô, để mặc cô vuốt ve bộ lông mềm mượt. Điện thoại đổ chuông, cô phản xạ có điều kiện nhanh tay với lấy điện thoại ở trên bàn, Bóp cũng bị tác động, ngẩng cổ lên ngóng cô. Cô rất mau bắt máy:

- Alo

Đầu dây bên kia có lẽ bắt người khi đường dây được kết nối nhanh tới vậy, người đó cất giọng có vẻ dè dặt:

- Hà Phương, tôi là Lê Minh.

Trong lòng cô có chút mất mát, không phải là anh. Nhận ra giọng của Lê Minh, cô khẽ cười:

- Chào anh, Lê Minh.

- Tôi. . . chỉ là. . . tôi nghĩ, chuyện lúc chiều đã khiến em kinh hãi, tôi chỉ muốn chắc chắn là em vẫn ổn chứ?

- Tôi không sao, hôm nay nếu như không có anh có lẽ tôi đã thành cô hồn vất vưởng chốn nào rồi, cảm ơn anh rất nhiều, nếu được anh có thể bớt chút thời gian dùng bữa cùng tôi có được không?

Lê Minh nghe vậy sốt sắng mà thốt thành lời:

- Thật sao? – Sau đó luống cuống – Thật ra không phải cầu kì như thế, đó là việc nên làm thôi mà. – Dừng lại một lúc, anh ta nói tiếp – Vậy, trưa mai tôi rảnh, khoảng 11h tôi qua đón em, được chứ?

Hà Phương vui vẻ cho anh ta địa chỉ nhà rồi kết thúc liên lạc. Cô khẽ thở dài, Bóp như hiểu chuyện ngược mắt nhìn cô rồi cọ cọ đầu vào tay cô. Đưa tay vuốt ve cậu nhóc, cô than nhẹ:

- Có khi nào anh ấy quên mất hai chúng ta rồi?

Nhưng rất nhanh sau đó, dường như có gì đó lóe sáng trong suy nghĩ, cô khẽ cười láu cá tinh nghịch, bấm số của anh mà gọi:

- Nếu như anh ấy không liên lạc, thì mình sẽ chủ động liên lạc.

Trong thời gian chờ đợi kết nối, cô nghĩ ra một số lí do để ứng đáp nếu như anh hỏi, nhưng làm cô thất vọng đó là đáp lại cô chỉ có tiếng thông báo chán ngắt từ tổng đài. Chán nản tùy tiện vất điện thoại sang một bên, hành động này của cô chẳng khác gì cô nàng cố chấp giận dỗi người yêu, nhưng xét mối quan hệ hiện tại của hai người họ, thì liên tưởng như vậy có chút hơi kì cục đi.

51. Chương 51

Hôm sau là chủ nhật, như đã hẹn trước cùng Lê Minh, cô dùng bữa trưa cùng anh ta. Trước đó, cô có liên lạc với Ái Vy rủ cô ấy đi cùng, dù sao hai người họ cũng là người quen thân và lại có cô ấy đi cùng cô cũng thấy thoải mái hơn, song cô bạn lại khéo léo từ chối với lý do cá nhân. Nghe giọng nói có chút mơ màng, đầy hạnh phúc của cô ấy, cô chắc hẳn cô nàng có lẽ lại chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc của đôi vợ chồng son. Qua đôi lần tiếp xúc và trò chuyện cùng Lê Minh, cô thấy được con người anh ta rất đơn giản và hòa đồng, luôn luôn tạo cho đối phương cảm giác thân thiện, dễ gần. Anh ta có lẽ là một người bạn tốt.

Những ngày sau đó, thỉnh thoảng cô nhận điện thoại từ gia đình, rồi Lê Minh đôi lúc nhắn tin hỏi thăm, chỉ riêng mình anh là bất vô âm tín. Thói quen thật đáng sợ, sự xuất hiện đường đột của anh vào cuộc sống của cô, cô thực sự đã quen thuộc với sự hiện diện của anh.

Ngày phụ nữ Việt nam 20-10, các nữ đồng nghiệp người nào người nấy đều trông rạng rỡ hơn hẳn so với thường ngày. Hà Phương không mấy bận tâm về mấy dịp lễ đó trong năm, vì vậy cô khá bất ngờ khi thấy Tuấn Kiệt chặn đường cô với bó hồng nhung trên tay, với lời lẽ sến sẩm:

- Hoa đẹp phải xứng với người đẹp, trong mắt anh em là người phụ nữ đẹp nhất, Hà Phương, hãy nhận tấm chân tình của anh nha em.

Không muốn đôi co mất thời gian cùng anh ta, cô chỉ giữ thái độ lạnh nhạt:

- Xin lỗi, tấm chân tình đó, anh nên giữ lại, tôi thật không dám nhận.

Nói rồi cô tránh qua người anh ta, bước tới văn phòng làm việc. Tuấn Kiệt vẫn ngây người đứng chôn chân tại chỗ. Cô nàng Mai Ly không rõ là từ đâu đi tới khẽ lay vai bừng tỉnh anh ta. Tuấn Kiệt chán nản đặt bó hoa vào tay cô ta, nhàn nhạt nói:

- Cho cô này.

Rồi anh ta xoay người bỏ đi. Mai Ly bơ vơ đứng đó, cau mày khó chịu, trong lòng cô ta không thoải mái. Tuấn Kiệt có phải coi cô ta là thùng rác để thải ra những đồ mà người khác không cần, dù vậy cô nàng cũng không nỡ quăng đi bó hoa, để rồi lại quay ra kết thêm hận ý với Hà Phương.

Gần tới giờ tan tầm, Ái Vy bộ dáng thất thểu vừa từ văn phòng của trưởng phòng “đại sát thủ” đi ra, Hà Phương quan tâm hỏi ra thì được biết bản báo cáo kinh doanh của cô ấy bị lỗi, và nay bị trưởng phòng quát mắng một trận, bắt cô ấy phải hoàn thiện để nộp vào ngày sáng ngày mai. Ái Vy chán nản vò tóc:

- Tối nay tớ với ông xã có đặt bàn tại Valentine Restaurant, hu hu, tớ đi chết đây.

Nhìn dáng vẻ chật vật của cô ấy, Hà Phương không đành lòng, lên tiếng nhận làm giúp cô ấy. Ái Vy nghe vậy đôi mắt rực sáng nhưng có chút e dè:

- Như thế có được không, Hà Phương?

Cô khẽ mỉm cười đáp lại:

- Được.

Ái Vy nhảy lên vui sướng, ôm quàng lấy cổ cô mà cảm ơn rối rít. Bởi thế mà khi các đồng nghiệp khác kết thúc công việc trong ngày dần ra về thì Hà Phương vẫn cặm cụi bên bàn làm việc. Ái Vy có vẻ áy náy, ngượng ngùng, nán lại, song cô mỉm cười để cô ấy yên lòng mà ra về. Hà Phương không quên liên lạc với người giúp việc theo giờ của Tuấn Vũ để cô ấy tới cho Bốp ăn đúng giờ, bởi vì có lẽ tối nay cô sẽ phải về muộn.

52. Chương 52

Hà Phương mãi miết chăm chú vào công việc, dường như quên mất thời gian, tới khi hoàn thành bỗng giật mình nhận ra giữa khoảng không gian rộng lớn tĩnh lặng dường như chỉ còn lại mình cô. Đồng hồ trên màn hình máy tính đã chỉ 21 giờ 55 phút. Toàn thân đau nhức, đôi mắt có chút mệt mỏi do hoạt động quá lâu

trước máy vi tính. Cô in tài liệu rồi cắt cẩn thận trong ngăn kéo, ý định sáng ngày mai sẽ giao sớm cho Ái Vy để cô ấy nộp lên trưởng phòng. Dọn dẹp lại ngay ngăn mọi thứ, sau đó ra về.

Dường như mọi người đã ra về hết, dãy hành lang dài hun hút vang lên những tiếng lộp cộp của giày cao gót của cô nện lên nền gạch hoa, cô khẽ run rẩy. Ở cái tuổi của cô cũng có thể được coi là trưởng thành, cũng đã qua cái tuổi bị nhát ma và sợ ma, song thỉnh thoảng ở một số thời điểm không tránh khỏi có chút liên tưởng viển vông tác động tới tinh thần như lúc này đây, cô rảo bước vội tới bên thang máy. Đang lúc đó, cô bỗng khựng bước, dỏng tai lên nghe, rõ ràng là có tiếng bước chân đang đều đều tiến lại gần phía cô. Đầu óc cô chợt hoang mang, thực sự 27 năm có mặt trong cuộc đời này, cô không sợ trộm, không sợ cướp, căn bản là cô may mắn chưa có dịp hội ngộ, mà cô chỉ sợ ma, mặc dù biết rõ điều đó là phi lý, vô căn cứ, nhưng thâm tâm của cô vẫn có nỗi sợ vô hình đè ép. Cô bước như chạy, chỉ thiếu nước mếu máo co giò, chạy lao về phía thang máy. Mỗi lúc tiếng bước chân càng tiến gần, trái tim cô như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực, thang máy ở ngay phía trước chỉ cách vài bước chân, mà cô dường như thấy nó cách xa vô tận. Cảm giác được một bàn tay đặt lên vai, cô không kịp suy nghĩ la lớn, ngồi thụp xuống ôm lấy đầu:

- Aaaaaaaaaaaaaa. . . Mẹ ơi, cứu con

- Cô kêu cái gì chứ ?

Là tiếng người nói, giọng nam trầm trầm, anh ta cũng có phần sửng sốt trước hành động của cô. Hà Phương mắt nhắm nghiền lệ rớt rề ngược lên, dưới ánh đèn, từ góc độ này của cô mà đánh giá thì người đàn ông này đúng là khiến cô thở phào nhẹ nhõm, là tổng giám đốc Lâm Phong. Cô xấu hổ quay người qua lau vội nước mắt rồi mới gượng cười chào anh ta. Lâm Phong ấn tượng mãi không thôi với hình ảnh của cô mới vừa rồi, hiếm khi nổi hứng trêu chọc:

- Tôi đâu phải ma mà dọa cô sợ tới thế - Ngay sau đó, chợt vỡ lẽ, anh không khỏi cất tiếng cười thành tiếng
- Cô vừa rồi là sợ ma sao?

Hà Phương xấu hổ chỉ muốn đào hố chui xuống, mặc dù vậy vẫn mạnh miệng không chịu thua kém khí thế:

- Ai bảo anh lẳng lặng đi mà không lên tiếng, tôi thấy anh có thể đóng ma đi nhát người được rồi đó.

Trong lúc xúc động không kìm nén được cảm xúc, ngay sau đó liền hối hận, cô là vừa mới lớn tiếng với sếp tổng của mình, cô thật đúng là bị dọa ma tới chán sống rồi, khẽ đập đầu vô tường tự ngược trong tư tưởng.

- Tổng giám đốc, tôi không có ý đó.

Lâm Phong không hề tỏ ra bất mãn mà nhìn cô rất thương thức:

- Không sao, nhờ ý tưởng của cô mà tôi có gợi ý cho công việc tương lai nếu chẳng may tập đoàn này sụp đổ.

Hà Phương chỉ biết khóc ròng, vị tổng giám đốc trẻ tuổi này thật quá kinh người đi, thật không ngờ anh ta nói đùa mà cũng khiến người ta lạnh sống lưng, quả đúng không hổ danh bạn thân của Trần Tuấn Vũ.

53. Chương 53

Lâm Phong vui đầu vào giải quyết công việc tới tận tối muộn, dường như đó đã là thông lệ không lấy làm lạ ở anh ta. Thu dọn ra về, lúc ngang qua phòng bảo vệ anh ta bỗng nghe thấy cuộc trò chuyện của hai nhân viên bảo vệ rằng vào thời điểm này vẫn còn có nhân viên làm tăng ca, không hiểu sao anh ta bỗng nhiên tò mò, chậm rãi bước vào nhìn lên màn hình và nhận ra Hà Phương. Thật không ngờ cô cũng tăng ca tới tận thời lúc này, anh ta chuyển hướng lên văn phòng của cô. Lâm Phong vốn định tới khuyên cô tạm dừng công việc, về nhà kéo muộn, song khi lên tới nơi đã thấy cô rảo bước ra về, anh cũng đành bước theo cô đi xuống. Ngay lúc cô dừng lại, trong lòng có chút tò mò, lại thấy cô đương nhiên rảo bước nhanh, liền tiến lại gần cô để hỏi thăm sự tình, thật không ngờ lại được chứng kiến phản ứng bất ngờ của cô khiến anh ta sửng sốt trong phút chốc. Điều gì tác động khiến cô hoảng sợ như thế? Tối khi biết được lý do anh không khỏi cất tiếng cười giòn tan. Thật khó có thể ngờ rằng, cô gái 27 tuổi sợ ma với bộ dạng thâm thương như vậy. Còn thú vị hơn khi thấy cô gái mỗi lần thận trọng giữ chừng mực khoảng cách với anh cũng có lúc “xù lông” đối đáp lại anh.

Thấy Lâm Phong không có ý định rời khỏi, Hà Phương chân đứng không yên tại chỗ, đành lên tiếng hỏi:

- Tổng giám đốc, giờ này anh vẫn chưa về sao?

Lâm Phong điềm đạm đáp lại:

- Tôi có một số văn kiện cần phải xử lý – Lướt nhẹ quan sát cô, anh nói tiếp – Phần việc của công ty quá tải?

Nhận ra anh ta là đang hỏi mình, cô mỉm cười giải trình:

- Tôi hoàn thành nốt phần việc giùm đồng nghiệp. Cô ấy có chút việc bận.

- Ừm. Cô ăn tối chưa?

Hà Phương đang định lên tiếng từ chối thì cái dạ dày không biết xấu hổ của cô bỗng réo lên làm cô không biết giấu mặt mũi vào đâu nữa. Thấy vậy, không đợi cô lên tiếng, Lâm Phong tự quyết:

- Đi ăn cùng tôi.

Nói rồi anh ta phong thái anh tuấn sải bước hướng thang máy đi tới, chợt nhớ ra điều gì đó, liền bất ngờ quay lại đôi mắt sâu thẳm, tinh anh đối mặt với ánh mắt tò mò của cô mà nói:

- Còn nữa, gọi tôi là Lâm Phong.

Hà Phương thở phào, cô sợ rằng Lâm Phong còn đưa ra chủ kiến gì nữa, thật không ngờ anh ta chỉ nói như vậy, liền mỉm cười đáp lại:

- Được.

Họ tới một nhà hàng sang trọng, mặc dù thời gian đã khuya song khách hàng lại đông hơn so với thường ngày. Cô thiếu chút nữa thì quên mất hôm nay là ngày phụ nữ Việt Nam, trên môi khẽ nở nụ cười chua xót, từ rất lâu rồi cô đã quên khái niệm về những ngày lễ đặc biệt. Lúc món bít tết được bày lên trước mặt, hai người bọn họ vẫn giữ thái độ im lặng, chăm chú xắt nhỏ phần thịt của mình. Trong khi cô còn loay hoay thì Lâm Phong đã chia ra đĩa bít tết được xắt thành những miếng nhỏ dễ ăn đặt trước mặt cô. Hà Phương rất cảm kích trước hành động lịch thiệp của anh, không khách sáo mà nhận lấy. Thật ra con người Lâm Phong qua cảm nhận sau vài lần tiếp xúc của cô rất tốt, đó là người đàn ông lạnh lùng ít nói, nhưng dường như anh ta rất biết quan tâm tới suy nghĩ của người khác, người phụ nữ nào nếu có thể nắm bắt được trái tim anh ta sẽ rất may mắn. Sau bữa ăn trầm lặng, Lâm Phong đưa cô trở về nhà.

Nhìn theo chiếc xe khuất dần phía cổng khu chung cư, cô mới nhẹ nhàng xoay người lên nhà, bỗng có tiếng gọi giật lại:

- Hà Phương.

54. Chương 54

Âm thanh trầm ấm quen thuộc này, đã mấy hôm nay cô trông ngóng, là anh ấy, tâm trạng khẽ bị kích động, cô vui mừng quay lại. Ngay lúc đó, một dáng người anh tuấn lao tới bên cô mang theo gió lạnh và sương đêm của tiết trời thu, hương bạc hà quanh quẩn phảng phất trong không khí. Cái ôm ghì xiết chặt và nụ hôn cuồng dã của nhớ nhung, thương yêu và ý muốn độc chiếm, có chút đau, có chút tê tái nhưng cô dần nhắm mắt hưởng thụ, cùng chìm đắm trong nụ hôn đầy sóng của anh, nhẹ nhàng đáp lại anh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cả hai người họ vẫn triền miên trong nụ hôn không dứt, tới khi Hà Phương cảm giác hít thở không xong, bắt giác đưa tay đẩy nhẹ Tuấn Vũ, anh như bừng tỉnh phát hiện ra tình huống, luyến tiếc đặt lên môi cô những nụ hôn nhẹ nhàng ngắt quãng. Một tay ôm gọn eo thon của cô, một tay lùa vào vuốt nhẹ mái tóc bồng bềnh suôn mượt của cô, ánh mắt anh vẫn còn mang một chút kích động nhưng lời nói vang lên, âm thanh đầy chắc nịch:

- Anh yêu em, Hà Phương.

Hà Phương sững sốt trước những gì vừa nghe được, người đàn ông bấy lâu nay cô nhớ nhưng, người mà cô ra sức chôn chặt tình cảm trong lòng nhưng lại không thôi nghĩ về anh. Anh nói, anh yêu cô, không phải thích mà là yêu, con tim bỗng đập rộn ràng, không hiểu sao mắt cô nhòe dần đi, giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên đôi gò má. Tuấn Vũ bối rối, không hiểu tại sao cô lại khóc, anh luống cuống gạt đi nước mắt cho cô, lo lắng hỏi:

- Hà Phương, tại sao em lại khóc?

Cảm xúc như vỡ òa trong cô, cô bất ngờ ôm chặt lấy anh, đưa tay đánh anh, giọng khê lạc đi:

- Em rất nhớ anh, mấy ngày nay anh đi mà không có lấy một tin tức, em đã rất lo lắng, đồ đáng ghét. Anh có biết không? Em rất nhớ anh.

Nghe cô nói vậy, mặc dù vẫn bị cô đánh nhưng chẳng khác nào đang massage cho anh cả, mỉm cười mãn nguyện hưởng thụ cảm giác lâng lâng đó. Vỗ về xoa dịu tâm trạng của cô, anh khê giải thích:

- Mấy ngày này anh đi công tác ở Mỹ, để hoàn tất công việc sao cho về kịp cùng em nhân ngày, mà anh phải đẩy nhanh tiến độ làm việc không ngừng nghỉ. – Anh ngưng lại một lúc, rồi làm bộ cau mày bắt bẻ cô – Em có biết, lúc anh qua nhà em không thấy em, điện thoại cũng không liên lạc được, anh đã rất lo lắng, chạy khắp nơi để tìm em, cuối cùng đành ở dưới chung cư chờ em, để mà chứng kiến em đi cùng người đàn ông khác. Em có nghĩ là anh nên được nghe lời giải thích chứ?

Hà Phương vội lôi điện thoại ra xem, mới biết điện thoại của cô hết pin lúc nào mà cô không hay, tới hôm sau khi pin được sạc đầy khởi động nguồn, liền thấy vô số cuộc gọi nhỡ của anh và tin nhắn chúc mừng của Lê Minh.

Tuấn Vũ nói về người đàn ông khác, nhưng thực chất anh đã sớm nhận ra đó là xe của Lâm Phong, nếu đó là người khác anh còn e ngại nhưng lại là cậu bạn chí cốt của mình nên anh tin tưởng tuyệt đối, cô sẽ an toàn. Dù vậy anh bỗng thấy đôi lúc bắt bẻ cô cũng là một thú vui tao nhã, nhìn cô luống cuống tường trình rất đáng yêu. Anh không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đôi môi ngọt ngào của cô, liền nhẹ nhàng hôn lên đầy nhu tình. Một lúc sau, mới thỏa mãn buông tha cho cô, khuôn mặt anh tuấn khê nhăn nhó, làm nũng với cô:

- Anh đói.

Hà Phương phì cười, liền kéo anh lên nhà chuẩn bị đồ ăn cho anh. Tối hôm đó, anh ngủ lại trên sofa nhà cô; tối hôm đó, hai trái tim cô đơn xích lại gần nhau; tối hôm đó, họ xác lập mối quan hệ tình cảm rõ ràng.

55. Chương 55

Buổi sáng mùa thu, tiết trời trong lành, tia nắng ấm áp le lói qua những tán lá, những chú chim ríu rít chuyển cành, cùng hòa ca bản nhạc vui nhộn chào đón một ngày mới. Tuấn Vũ tỉnh giấc trong trạng thái tinh thần khoan khoái, trong lòng lâng lâng hạnh phúc. Anh đi như bay tới bên cô gái của anh, khê ôm gọn eo thon của cô từ phía sau. Rốt cuộc anh cũng đã thỏa lòng mong ước, cảm giác ấm áp, êm ái, hương thơm thanh mát quanh quẩn bên chóp mũi mãi không thôi. Hà Phương dùng tay làm bữa, thẹn thùng quay lại đối mặt với anh, rồi khê nở nụ cười hiền hòa. Tuấn Vũ đặt lên đôi môi cô nụ hôn điểm tâm buổi sáng, thật ngọt ngào.

Những ngày sau đó là cuộc sống hai người ngập tràn trong bong bóng màu hồng hạnh phúc. Ban ngày, anh sẽ đưa cô tới nơi làm việc, chiều tối lại đón cô tan sở, mặc dù trước đó anh vẫn thực hiện điều đó, nhưng hoàn cảnh lúc này đã đổi khác. Từ ngày cả hai xác định quan hệ yêu đương, Hà Phương cũng không e dè mà bổ sung cho anh một số thói quen sở thích của bản thân mình để cùng anh tận hưởng, ví như, đĩa nhạc trong xe anh không còn chỉ là những bản nhạc không lời êm ái mà còn có thêm không ít những bài nhạc pop ballad, nhạc trẻ và một số thể loại cô thường nghe. Nhưng không hẳn là Tuấn Vũ sẽ đồng tình cùng cô. Ngay khi cô vừa bật lên bài “Mùa xa nhau” của Emily, anh khê nhíu mày:

- Tại sao em có thể nghe loại nhạc thị trường này. Nghe mà cứ tưởng đang đọc chứ đâu phải hát. Cô ca sĩ này chắc chắn không được qua trường lớp, tiếng việt nói không sôi mà cũng bày đặt làm ca sĩ sao?

Hà Phương tròn mắt nghe anh tuôn ra một tràng nhận xét, thật không nghĩ được là anh sẽ đánh giá gay gắt như vậy, nhưng dường như cô lại bị mê mẩn bộ dáng cứng rắn nêu ra nhận định của bản thân của anh, hẳn là người yêu trong lòng liền hóa tây thi. Cô lí lắc hỏi anh:

- Chỗ nào anh nghe không rõ, em sẽ nói lại cho anh, em thấy bài này cũng hay mà.
- Em hát.
- Được.
- Vậy cả bài đi.

Biết là anh đang trêu chọc mình, cô khẽ đưa tay đánh anh, nhưng rồi vẫn ngân nga hát cả bài cho anh nghe.

Hà Phương cũng phát huy tốt vai trò người phụ nữ đảm đang, bổ sung trong bữa ăn, phong phú những món ăn đầy dinh dưỡng. Kèm theo đó là trong nhà Tuấn Vũ luôn có sự xuất hiện của kẻ ăn trộm không biết xấu hổ đó là Khánh Trung, đôi lúc Lâm phong cũng tham gia cùng.

Nói về vấn đề nơi ở, lại gây ra tranh cãi giữa hai người. Tuấn Vũ một mực muốn cô dọn tới nhà anh, nhưng Hà Phương nhất quyết không đồng ý. Cô là người phụ nữ truyền thống, có thể nói là hơi cố chấp bảo thủ trong mối quan hệ nam nữ, cho dù cả hai có tiến triển trong tình cảm song cô vẫn muốn giữa họ có một khoảng không gian riêng, ít nhất cũng để tránh trước những chuyện đi quá giới hạn.

Tuấn Vũ không lay chuyển được cô, đành cố chấp ngủ lại trên sofa phòng khách nhà cô. Người anh cao như vậy mà phải bó mình trong chiếc sofa nhỏ chật hẹp, hậu quả dẫn tới, sáng nào khi tỉnh giấc cả người anh đều ê ẩm khắp mình mẩy. Hà Phương không đành lòng khi thấy anh như vậy, cuối cùng cũng giơ cờ trắng đầu hàng, đồng ý dọn tới nhà anh. Quyết định của cô khiến Tuấn Vũ vui mừng khôn xiết, bên cạnh đó còn cậu nhóc Bốp chào đón nhiệt tình. Dĩ nhiên khi tới, Tuấn Vũ được đà lần tới, ôm gối tới gõ cửa phòng Hà Phương, liền bị cô đóng sầm cửa nhốt ở bên ngoài, không làm gì được đành lủi thủi về phòng mình. Anh biết, cô chưa sẵn sàng, cũng có thể cô chưa hoàn toàn chấp nhận giao bản thân mình cho anh, đối với cô anh có thừa sự kiên nhẫn và tôn trọng bởi vì cô đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của anh.

56. Chương 56

Ngày 30-10, ngày đại lễ của công ty cô, bởi vì những nhân vật có tên tuổi trong giới doanh nhân đều được mời tham dự, hiển nhiên Tuấn Vũ cũng góp mặt. Ở thời điểm hai người dùng bữa sáng, anh đã hẹn cô tan làm cùng nhau đi chọn lễ phục. Còn có điều khiến cô lẩn tẩn đó là một khi cô cùng sống bước với Tuấn Vũ tới bữa tiệc thì tất cả đồng nghiệp sẽ biết đến mối quan hệ của hai người. Cô có người yêu không đáng để kể tới, nhưng đây người yêu của cô lại là anh, có chút thở dài. Tuấn Vũ thấy vậy liền nói:

- Em thử dài gì chứ? Hay là. . . em sợ bạn trai của em quá tuần tú sẽ bị cô gái khác bắt đi mất, ha ha.

Biết rõ ý trêu chọc trong câu nói của anh nên cô cũng mỉm cười hùa theo:

- Đúng đó, em chỉ muốn đem anh giấu kĩ trong nhà để không cô gái nào dám tơ tưởng tới.

Tuấn Vũ liền cười khoái chí đáp lại:

- Em an tâm, anh thủ thân như ngọc 30 năm nay, rốt cuộc cũng chỉ bị cô gái ngốc là em nắm gọn trái tim anh.

Anh nói, kèm theo đó là ánh mắt chân thành chan chứa yêu thương nhìn cô triu mến, rồi khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô. Hà Phương lẳng lặng hưởng thụ cảm giác ấm áp đó, dù vậy trong lòng vẫn có chút vướng bận, cô không thể nói với anh, là do anh quá xuất chúng, cô là sợ mình không xứng để sánh bước bên anh.

Quả đúng như dự đoán, từ lúc cô cùng Tuấn Vũ bước xuống xe đã thu hút không ít ánh nhìn và ánh đèn flash. Bữa tiệc được trang hoàng lộng lẫy, với những băng đô màu tím hoa cà rủ trên tường, những lẵng hoa cẩm tú cầu sắc xanh pha hồng, mỏng manh và mềm mại tô điểm quanh gian phòng rộng lớn. Tiệc đứng buffet với bàn tiệc dài với vô số đồ ăn ngon và phục vụ đồ uống chu đáo. Tuấn Vũ và Hà Phương đi tới đâu cũng đều có những nhân vật phong thái đỉnh đặc tới chào hỏi, phần đa bọn họ lớn tuổi hơn Tuấn Vũ nhưng

thái độ với anh lại luôn e dè nể trọng. Cô có thể thấy được khí chất và phong độ xuất chúng, chứng chạc trong anh, và còn dường như thấy được con người xa cách khó tiếp cận của anh ở lần gặp mặt đầu tiên.

Một số đồng nghiệp cùng công ty nhận ra cô liền bên lên tiến tới sau đó là vồn vã chào hỏi, thường ngày cô đối với họ không nóng không lạnh, hẳn như lúc này họ chỉ là muốn thỏa chí tò mò chứng thực rằng người đi cùng cô là một vị đại nhân vật. Không muốn bóc mẽ bọn họ, Hà Phương cũng chỉ cười mỉm lịch sự đáp lại. Về phần Tuấn Vũ, anh đối với họ chỉ lạnh lùng gật đầu xem như đã biết.

Mãi sau mới có một phút thanh thoi, Tuấn Vũ nhẹ nhàng vuốt khê lọn tóc trên má của cô, vừa hay nhân viên phục vụ đi qua anh với lấy một ly rượu vang cho anh, và một ly nước chanh đưa cô, anh nói giọng đầy quan tâm:

- Mệt không em?

Cô khê gật đầu cái rụp:

- Mấy vị đại nhân vật như anh, chỉ riêng sự tiệc xã giao thôi cũng đã tốn sức rồi.

Tuấn Vũ khoke môi khê cong lên:

- Rất mệt đó, vì thế em hãy cố gắng dốc hết sức chăm sóc chu đáo cho anh đi.

Nghe anh nói vậy, cô liền phụng phịu:

- Em như vậy còn chưa tính là chu đáo sao?

Anh làm bộ sầu khổ than thở, sau đó cười tinh ranh:

- Về phương diện kia. . . anh không được thỏa mãn.

Hà Phương chớp mắt nhìn anh một lúc, mãi sau mới chợt hiểu ra ý anh, hai gò má khê ửng hồng cúi đầu xấu hổ, đồng thời vung tay đánh anh:

- Đồ đáng ghét. Lần sau anh còn dám nhắc tới chuyện này, em sẽ không thêm để ý tới anh nữa.

Tuấn Vũ hả hê đưa tay nắm gọn lấy bàn tay thon dài mềm mại của cô. Ngay lúc đó lại có người tới bắt chuyện cùng anh, lo lắng cô mệt mỏi, anh liền bảo cô ngồi đó đợi anh, còn mình tiến ra phía xa, hòa mình vào trong đám đông.

57. Chương 57

Hà Phương ngồi tại một góc phòng nhấm nháp ly nước chanh thì Ái Vy khuôn mặt hớn hở chạy tới trước mặt cô:

- Hà Phương, nghe chị Lan nói, cậu đi cùng với tổng giám đốc Trần Tuấn Vũ của tập đoàn Uy Vũ, có thật thế không? Hai người là thế nào? Cậu làm sao mà quen được anh ta?

Âm vực của cô ấy không kiềm chế được xúc động có hiện tượng ngày càng ngân cao, Hà Phương vội đưa tay bịt miệng Ái Vy để tránh cô ấy hỏi thêm và gây sự chú ý với những người xung quanh. Cô thổ thổ nói:

- Anh ấy là bạn trai mình, tụi mình mới quen nhau một thời gian.

Ái Vy như nghe được chuyện rất thú vị, thích thú, dù vậy vẫn còn chút lẩn tránh:

- Oa oa, hóa ra đúng là sự thật. Cậu có bạn trai rồi, anh Lê Minh nhà mình phải làm sao đây?

Nghe nhắc tới Lê Minh cô mới bỗng giật mình, hình như đã lâu lâu rồi không có liên lạc cùng anh ta, kể từ lần anh ta nhắn tin chúc mừng ngày phụ nữ Việt Nam, cô vẫn quên chưa hồi âm lại:

- Cậu đừng nói bậy, anh ấy là ân nhân của tớ, cũng là một người bạn tốt, đừng gán ghép linh tinh khiến mọi người không được thoải mái.

- Ai da, tớ biết rồi, biết rồi mà, cậu đó nha, bây giờ đã trở thành nhân vật V.I.P rồi nha, tới trường phòng “đại sát thủ” cũng đang sốt sắng tìm kiếm. Mau ra chỗ đám người phòng mình đi, đồng thời ngoan ngoan

trình báo làm thế nào mà cậu quen được Trần Tuấn Vũ – người đàn ông trong mộng của vô số trái tim phụ nữ.

Hà Phương bị Ái Vy lôi lôi kéo kéo, bất đắc dĩ nhấn tin thông báo cho Tuấn Vũ một tiếng, sau đó đi cùng cô ấy qua chỗ đồng nghiệp. Vừa tới nơi, đã bị mọi người túm tụm vây quanh hỏi han quan tâm hết lời, ngay tờ cả trưởng phòng thường ngày hầm hầm sát khí cũng vồn vãn ân cần hỏi thăm cô. Kế đó là màn chúc rượu nhau, Hà Phương đã khéo léo từ chối hi vọng có thể dùng nước chanh thay rượu song lại bị đồng nghiệp một mực phản bác, không làm sao được cô đành đánh liều chiều theo số đông. Có lẽ cô đã uống tới ba hay bốn ly rượu vang gì đó, lúc này trong người có chút không thoải mái, đầu khê ong ong, cô loạng choạng đi hướng về phía toilet. Ngay lúc rẽ qua dãy hành lang bỗng một lực lớn kéo cô lại, áp sát cô vào tường. Qua một phút choáng váng cô cố định thần ngược nhìn lên, nhận ra Tuấn Kiệt, anh ta đang áp sát lấy người cô, hơi rượu nồng nặc tỏa ra không khí xung quanh, hẳn là anh ta đã uống không ít rượu.

- Anh định làm gì?

Anh ta cất giọng ngà ngà say, có chút chua xót, lại có chút mỉa mai:

- Bảo sao, em không chịu tiếp nhận tình cảm của anh, ra là em đã sớm câu được đại gia.

Bực mình khi bị anh ta xúc phạm, cô vẫn không ngừng dùng sức yếu ớt đẩy anh ta lùi về phía sau, nhưng đều vô ích, bất lực mà lớn tiếng:

- Tôi còn phải nói bao nhiêu lần anh mới chịu hiểu ra, tôi không thích anh, vì thế tôi có thích ai đi chăng nữa cũng đều không liên quan.

Anh ta cũng gào lên đau đớn, ánh mắt dâng lên sự kích động:

- Tại sao em không chịu cho anh một cơ hội, anh theo đuổi em lâu tới vậy, thích em lâu như vậy.

Hà Phương ra sức lắc đầu:

- Anh không thích tôi, anh chỉ là không phục khi có người từ chối mình, mà cố chấp theo đuổi.

Nghe cô nói vậy, cảm xúc trong anh ta có chút hỗn loạn, tâm trạng đầy kích động:

- Mặc kệ lí do là gì, anh chỉ muốn em là của anh, là người phụ nữ của anh.

Nói rồi anh ta cúi người cố tìm kiếm đôi môi của cô, Hà Phương hoảng sợ vội né tránh khiến nụ hôn của anh ta rơi trên cằm cổ của cô. Anh ta không từ bỏ mà giữ chặt người cô, đầu cô, áp chế sự phản kháng yếu ớt của cô, ghì chặt cô vào phía sau tường đá lạnh băng, điên cuồng mà cắn nuốt lấy môi cô, cướp đi không khí khiến cô hít thở không thông. Lúc này chất cồn ngấm dần vào cơ thể, cô yếu ớt mất dần đi ý thức. Ngay trước lúc ngất đi, dường như cô cảm nhận được sức nặng đang áp chế lấy cô bị đánh bật ra. Sau đó cô mê man lịm dần đi.

58. Chương 58

Lâm Phong vừa đi ra khỏi toilet khi tới gần ngã rẽ hành lang bỗng nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, dường như người con gái đó đang gặp phải phiền phức. Anh vội rảo bước tiến tới liền thấy một gã đàn ông đang áp sát và có hành vi thất thiển với cô.

Không kịp suy nghĩ, anh nhanh như cắt tiến tới túm lấy áo hắn lôi ra, gã đó bất ngờ khi bị phá đám, ngay sau đó liền nhận lấy một cú đấm như trời giáng khiến sảy sầm mặt mũi, liên loạng đổ rạp người xuống đất. Lại nghe tiếng tiếp đất không lớn lắm từ phía sau, quay ra thì thấy Hà Phương đang ngã gục bất tỉnh trên mặt đất. Anh vội tiến tới ôm lấy cô nâng lên. Tuấn Kiệt bị người phá hư chuyện tốt, lồm cồm bò dậy, đang định văng tiếng chửi thề, bỗng nhận ra người tới là tổng giám đốc Lâm Phong, chân anh ta như mềm nhũn cả ra, những lời chưa nói hết không tài nào thốt ra được, vội vàng ấp úng cất lời:

- Tổng . . . tổng . . . giám đốc.

Liên đới mặt với đôi mắt sắc nhọn lạnh lẽo đầy nguy hiểm của Lâm Phong, chỉ một từ được buông ra mà khiến Tuấn Kiệt bủn rủn chân tay, anh nói:

- Cút.

Tuấn Kiệt như con chuột hèn hạ, lóc cóc sợ hãi bỏ chạy, xoay người chạy mất tăm. Lâm Phong nhận thấy cô bất tỉnh, vội liên lạc với trợ lý gọi bác sĩ, còn mình mau chóng bế cô lên đưa vào một gian phòng nghỉ. Không lâu sau bác sĩ đã có mặt, sau một hồi kiểm tra tổng thể liền đưa ra nhận định rằng cô không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ để cô truyền nước biển để mau hồi phục.

Bác sĩ và trợ lý đi ra ngoài, Lâm Phong đang đứng quay mặt nhìn ra cửa sổ liền khẽ xoay người tiến lại bên giường nơi cô đang nằm mê man. Cô yên lặng nằm đó, yếu ớt và nhỏ bé biết chừng nào. Cô gái khiến anh ấn tượng mãi không thôi, những lúc cô bên Tuấn Vũ, trong lòng anh có chút ghen tỵ, anh thêm được cô đối xử hòa đồng đối đáp không kiêng nể như với cậu ấy. Bộ dáng nhăng nhít rất đáng yêu, hẳn là trong anh nảy sinh cảm tình không đúng với cô, dù biết cô là người Tuấn Vũ thích nhưng dường như anh không ngăn được lòng mình vương vấn cô. Ngay khi thấy cô chập vạt bị kẻ xấu bắt nạt, anh đã thực sự nổi giận, là người công tư nghiêm minh nhưng lần này anh đã dằn dò trợ lý thẳng tay trừng trị gã kia. Bỏ mặc buổi lễ kỉ niệm quan trọng của công ty, anh lẳng lặng ngồi bên cô. Từng giọt nước biển nhỏ giọt rơi xuống cũng như con người tịch mịch của anh lúc này, đối với anh, cô cho dù ở ngay trước mắt nhưng lại dường như xa tới vô tận.

Mãi sau anh mới dứt khoát đứng lên liên lạc với Tuấn Vũ về tình hình của cô. Chỉ trong chớp lát Tuấn Vũ đã sốt sắng đạp cửa lao vào vội vã tới bên cô. Lâm Phong thuật lại sơ qua mọi chuyện và nói anh sẽ xử lý gã đàn ông kia, nhưng Tuấn Vũ lại một mực hỏi bằng được lí lịch của gã đã hãm hại cô. Lâm Phong đành hứa sẽ mau chóng chuyển cho anh hồ sơ của kẻ đó ngay sau khi trợ lý của anh ta điều tra ra. Sau đó Lâm Phong đi ra khỏi phòng trả lại không gian riêng tư cho hai người họ.

59. Chương 59

Hà Phương cảm giác có thứ gì đó mềm mềm, ấm nóng mơn trớn lên bàn tay, cô chậm rãi mở mắt. Cảnh vật xung quanh có chút quen thuộc, tới khi hoàn toàn định thần liền nhận ra đây là phòng của cô mấy ngày nay tại nhà Tuấn Vũ. Bốp đang nằm trên giường, liếm láp tay cô, thấy cô tỉnh giấc liền hớn hờ quấy đuôi sủa lên vài tiếng mừng rên. Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, Tuấn Vũ rảo bước tới bên cô giọng nói đầy quan tâm pha lẫn vui mừng:

- Em tỉnh rồi ah?

Cô khẽ gật đầu theo phản xạ, sau đó nhú mồm cố gắng hồi tưởng lại những chuyện xảy ra tới qua, bỗng giật mình thoáng thốt, ngược nhìn anh với ánh mắt sợ hãi, run run cất lời:

- Tới qua em có uống một ít rượu, lúc gần tới toilet thì gặp Tuấn Kiệt, anh ta. . . anh ta. . .

Nước mắt trong đôi mắt long lanh của cô trực trào ra, anh đau lòng vội ôm lấy cô thật chặt, vỗ nhẹ lưng trấn an cô:

- Không sao rồi. . . mọi chuyện ổn rồi. - Khẽ hôn nhẹ lên trán cô, anh lại nói- Anh đi kiểm chút đồ ăn để em lót dạ rồi uống thuốc.

Nghe vậy cô lại càng ra sức ôm chặt lấy anh mãi không chịu rời, như sợ rằng anh sẽ buông cô mà đi:

- Anh đừng đi, em không đói, anh đừng đi.

Tuấn Vũ đau lòng, không nỡ buông tay, liền vỗ về ôm lấy cô cho tới khi cô mệt mỏi lại thiếp đi, anh cẩn thận nhẹ nhàng đặt cô ngay ngắn trên giường, rồi cũng nằm xuống bên cạnh, ôm gọn lấy người con gái anh rất mực yêu thương. Cậu nhóc Bốp cũng ngoan ngoãn cuộn tròn thân mình phía/ cuối giường, đôi mắt lim dim.

Hà Phương tỉnh lại lần nữa, trời đã về chiều, nhận thấy có sự hiện diện của một người nữa trong phòng. Lúc này, đầu cô đang gác vào khuôn ngực rắn chắc của người nọ, hương bạc hà thân thuộc quấn quanh, cánh tay anh ôm gọn, bao bọc lấy cô. Dường như cô không bài xích mà thắm lặng hưởng thụ sự xâm nhập của anh len lỏi trong cuộc sống của cô. Khi anh ngủ say, mọi thứ xung quanh cũng khoác lên mình những gam màu ấm áp, lặng lẽ, chìm vào trong sự yên tĩnh và bình lặng.

Cô đưa tay chậm rãi phác họa từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt anh, từ cặp mày, đôi mắt, sống mũi, cho tới đôi môi ấm nóng của anh. Ngay khi đó, cô giật mình giống như chột dạ khi lén lút làm điều gì đó không đúng. Không những thế, còn có một dòng tê dại khẽ truyền qua ngón tay lan tới tận con tim đang đập loạn nhịp. Đồng thời, Tuấn Vũ bất ngờ trở mình áp đảo cô với tư thế nam trên nữ dưới, . . . rất mờ ám.

60. Chương 60

Anh đối mặt với cô rất gần, gần tới nỗi cô lo sợ trái tim đập loạn liên hồi của mình có thể khiến anh nghe rõ mồn một. Tuấn Vũ cố gắng kiềm chế ý nghĩ chiếm hữu cô, lấu cá chọc cô, thật không ngờ tới giọng của anh lạc đi, có chút khàn khàn:

- Hành động của em, là muốn khiêu khích khả năng tự kiềm chế của anh, hay là. . . tính dụ dỗ anh. . . phạm tội?

Nghe anh nói vậy, cô xấu hổ, vội nhắm chặt mắt không dám đối diện với đôi mắt hút hồn của anh mà phủ nhận:

- Không phải. . . Em không có ý đó.

Bộ dáng này của cô lại thành công công phá phòng tuyến tự chủ cuối cùng trong anh, anh chậm chậm tiến sát cô, áp môi lên môi cô. Chiếc lưỡi linh hoạt thành công trêu chọc, vẽ từng đường trên môi mềm, anh hôn cô từ nhẹ nhàng nâng niu tới gấp gáp cuồng nhiệt. Một tay anh luồn vào những lọn tóc suôn mượt của cô, tay kia cách một lớp vải sờ loạn thân hình non mềm của cô. Hà Phương run rẩy tiếp nhận sự dẫn dắt của anh, dần chìm vào trong ý loạn tình mê. Bàn tay không an phận của anh khẽ luồn qua lớp áo hưởng thụ làn da mịn màng, rồi dần dịch chuyển lên vòng một căng đầy của cô khẽ vuốt ve xoa nắn. Hô hấp có chút rối loạn. Cả người anh bao phủ lấy cô, như muốn nuốt gọn lấy cô, khiến cô là của anh mãi không rời. Dục vọng trong anh thoáng chốc lớn dần lên.

Hà Phương đang mê loạn bỗng giật mình cảm nhận thứ cứng rắn cách lớp quần áo, dán chặt lên đôi chân nuột nà của cô. Cô biết nó biểu trưng cho điều gì, tâm trí mau chóng thanh tỉnh, vội xoay đầu khiến nụ hôn của anh rơi trên hõm vai, cổ đặt tay lên ngực anh kéo dài khoảng cách, bắt giác hỗn hển kêu lên:

- Không. . . mẹ ời.

Tuấn Vũ không khác gì bị lôi dậy từ giấc mộng đẹp đẽ, thấy cô hỗn hển run rẩy, anh biết vừa rồi mình đã có những hành động đường đột, lại nghe cô thốt lời, dục vọng trong anh chậm rãi tiêu tan. Anh cúi xuống hôn lên trán cô một cách yêu chiều:

- Anh xin lỗi.

Sau đó anh nâng mình, tách khỏi cô, rồi vội xuống giường, đi nhanh ra khỏi phòng cô. Anh sợ rằng nếu còn nấn lại đó thêm anh sẽ lại không kiềm chế được mình mà làm ra điều gì đó xấu xa.

61. Chương 61

Hà Phương xấu hổ rúc mình trong chăn, trái tim cô lúc này vẫn đập liên hồi. Dường như hơi ấm của anh, hương bạc hà đặc trưng vẫn phảng phất quanh mình. Những gì vừa xảy ra rất giống với thước phim quay chậm được tái diễn lại trong tâm trí, sự thân cận của anh, tiếp xúc của anh, cô miên man chìm đắm trong yêu thương của anh. Anh muốn cô, và thực sự sâu thẳm trong cô cũng muốn anh. Mặc dù vậy, một phần lí trí chớp nhoáng bừng tỉnh nơi cô đã ngăn lại ý loạn tình mê. Cô yêu anh, rất mực yêu, vì thế cô muốn tại một thời điểm thích hợp, có thể sẵn sàng toàn tâm toàn ý trao cho anh thứ quý giá nhất, đáng trân trọng nhất của người con gái.

Thời gian còn lại của buổi chiều Tuấn Vũ nhốt mình trong thư phòng. Hà Phương đã hoàn toàn bình phục nên dậy chuẩn bị bữa tối cho cả hai. Lúc gõ cửa thư phòng, phải mất một lúc lâu sau anh mới mở cửa mặt lạnh đi ra, cũng không thêm đoái hoài tới cô. Cô thầm than chắc chắn chuyện khi chiều đã khiến anh tức

giận rồi. Nhưng nếu đúng ra, cô có được coi là người bị hại? Cho tới bây giờ cô vẫn còn hồi hộp, e thẹn và xấu hổ, song lại cố gắng làm mặt dày gọi anh ra ăn cơm, để tới bây giờ cảm giác tội lỗi ngập tràn trong lòng, cô thật không biết phải làm sao với anh cho đúng, đành thất thểu đi theo anh tới bàn ăn. Không ai nói với ai một tiếng, đây là bữa cơm nặng nề nhất trong suốt quá trình gặp gỡ và quen biết tới nay của họ. Anh ăn ít hơn thường ngày rất nhiều. Mau chóng kết thúc bữa tối của mình, ngay lúc anh định đứng lên rời đi, Hà Phương cũng vội đứng lên cúi gằm mặt như đứa trẻ đang nhận lỗi:

- Anh là đang giận em? Chuyện. . .chuyện lúc chiều. . .em. . .em. . .

Hai má của cô nóng ran lên. Tuấn Vũ thực chất là vừa tức vừa xấu hổ nên không biết phải đối mặt thế nào với cô, nhưng lại nhìn cô lúc này, thật không thể kiềm mình mà muốn bắt nạt. Anh dứt khoát đứng lên đi về phía phòng cô, Hà Phương rối rắm trước hành động đó của anh vội vã đi theo. Khi vào tới nơi, đã thấy anh cầm trên tay chiếc gối của cô.

- Anh định làm gì?

Bây giờ Tuấn Vũ mới lớn tiếng với cô:

- Anh nói cho em biết, từ bây giờ, em chuyển qua phòng ngủ của anh.

Hà Phương bị đơ toàn tập với những gì anh vừa nói, hình như không có một chút liên quan tới vấn đề hiện tại của hai người họ, cô cất giọng run rẩy:

- Tại. . .tại sao?

- Sớm hay muộn thì cũng vậy. Anh muốn em tập làm quen, để tới khi đó – Anh dừng lại một lúc, điều hòa hô hấp, trấn áp kích động trong lòng mà nói tiếp – Tới khi đó, người mà em gọi tên là anh chứ không phải một người phụ nữ khác.

Cảm xúc trong cô như những nốt nhạc đang trong đoạn nhạc cao trào bỗng nhiên bị đổi tông trầm lắng xuống. Đầu óc ngu ngơ của cô mãi sau mới hoạt động lại, anh vừa nói cô gọi tên người người phụ nữ khác? Hình như trong lúc bối rối, có chút run sợ đó, cô có gọi mẹ. Chợt vỡ lẽ, thì ra anh tức giận bởi vì thế, cô đang định giải thích cho anh thì đã bị bao bọc trong cái ôm ấm áp của anh, anh nói:

- Em an tâm, anh sẽ giữ chừng mực, chờ tới lúc em hoàn toàn tiếp nhận anh, tin tưởng anh. Em biết không, em giống như liều thuốc an thần mà mỗi khi bên em, anh đều chìm trong giấc ngủ an lành.

Hà Phương nép mình vào anh, cảm nhận con tim đang đập rạo rục của anh, tình cảm chân thành của anh, cô hoàn toàn tin tưởng con người anh, khẽ gật đầu:

- Vâng.

62. Chương 62

Sáng hôm sau, khi vừa bước chân tới văn phòng làm việc, Ái Vy đã tới ngồi bên cô vồn vã hỏi thăm lí do ngày hôm qua cô nghỉ làm, đồng thời cũng thông báo với cô một tin giật gân, đó là Tuấn Kiệt của phòng nhân sự bị sa thải. Ngày hôm qua anh ta tới công ty dọn đồ với khuôn mặt bầm dập rất thảm hại. Còn có, cô nàng Mai Ly bật khóc nức nở khi biết tin. Suy nghĩ lúc bấy giờ của cô chỉ là, đáng đời anh ta, khi nhớ lại những gì anh ta đã làm với cô, cô khê rùng mình ghê tởm. Lại nhớ mang máng, dường như trước lúc cô ngắt đi có ai đó đã tới kịp thời giải thoát cho cô khỏi Tuấn Kiệt. Phải chăng là Tuấn Vũ. Khuôn mặt đắm chiêu suy ngẫm, có lẽ khi nào đó cô phải hỏi rõ anh.

Giữa giờ làm cô nhận được điện thoại hẹn đi ăn trưa cùng Lê Minh, Ái Vy cũng được mời cùng đi nên cô thoải mái mà đồng ý. Ngày hôm nay, Lê Minh mặc áo phông trắng, chiếc quần jeans, phong thái trẻ trung, khuôn mặt anh rất sáng, nụ cười hiền thường trực trên khóe môi. Đặc biệt những lúc đối mặt với Hà Phương, anh lại tỏ ra lúng túng trông đến là buồn cười. Anh đi xe Mercedes đen tới đón cô và Ái Vy tới nhà hàng gần tòa nhà công ty cô, cùng dùng bữa.

Lúc ba người tươi cười đi vào cửa nhà hàng, bỗng Ái Vy đưa tay giật giật tay áo cô, Hà Phương ngạc nhiên quay ra tính hỏi cô ấy có chuyện gì thì thấy cô ấy đưa mắt ra hiệu nhìn về phía trước. Cô thắc mắc nhìn

theo liền trông thấy Tuấn Vũ đang mỉm cười câu hồn tiến lại phía họ. Điều khiến cô phải nhú mày đó là bên cạnh anh là một nữ giai nhân tuyệt sắc, ngay tới cô là con gái mà còn bị choáng ngợp mà trầm trồ khen ngợi, và ngắm nhìn cô nàng không rời mắt. Tay của cô gái khoắc lấy tay anh rất thân thiết, cả người cô ta dán sát vào anh, nụ cười hạnh phúc rạng rỡ trên khuôn mặt, cô nhớ là anh dường như không có thói quen gần gũi với người khác, điều này thật đáng để tâm. Hai người họ sánh bước bên nhau thật nổi bật, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người quanh đó. Chả mấy chốc cả hai đã đứng trước mặt ba người bọn cô. Ái Vy có chút kích động khi được đối mặt trực diện với người đàn ông cô ấy hằng ngưỡng mộ từ lâu:

- Tổng giám đốc Trần Tuấn Vũ. . . chào anh

Tuấn Vũ gật đầu xem như chào hỏi. Người đẹp bên cạnh anh thấy thế liền quay sang anh hỏi, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào mê đắm lòng người:

- Vũ, người quen của anh sao?

Anh lại gật đầu, ánh mắt vẫn dừng trên người Hà Phương lúc này khẽ lóe lên chút tinh ranh, anh nói:

- Em giới thiệu bạn của em đi.

Hà Phương cũng không thôi dán mắt vào cánh tay kết hợp của hai người họ, lúc nghe anh nói vậy mới thanh tỉnh, nhẹ giọng giới thiệu:

- Cô ấy là Ái Vy, đồng nghiệp của em.

Anh đưa tay ra lịch thiệp bắt tay chào hỏi cô ấy, cô lại hướng Lê Minh nói tiếp:

- Anh ấy là Lê Minh – ân nhân của em, nếu không có anh ấy, em đã bị chậu hoa rơi vào người gây thương tích.

Trong mắt anh chợt lóe lên tia dao động trước thông tin vừa nhận được, lời nói đầy ý trách móc:

- Em chưa từng nói về chuyện này.

Cô xét thấy vấn đề này để sau có cơ hội sẽ giải thích rõ với anh, còn hiện tại chỉ khẽ cười trừ. Tuấn Vũ thôi không bắt bẻ cô nữa, bắt tay Lê Minh. Hai người đàn ông mỉm cười lịch thiệp đối mặt với nhau, đồng thời cũng ngầm đánh giá nhau, đặc biệt điều quan tâm chung của họ đó là địa vị của đối phương trong lòng cô? Bởi vì rất rõ có thể thấy được cả hai cùng có cảm tình với Hà Phương.

63. Chương 63

Cô gái bên cạnh Tuấn Vũ không kiên nhẫn, khẽ kéo kéo tay Tuấn Vũ như muốn nhắc nhở anh chú ý tới cô ấy. Anh nhìn cô ấy rồi nói:

- Đây là Khánh Linh, em gái của Khánh Trung – tổng giám đốc công ty vận tải tàu thủy Tề Hùng.

Cô ấy trang nhã bắt tay cùng Ái Vy và Lê Minh, anh lại nhìn cô đầy yêu chiều, nói tiếp:

- Cô ấy. . . là Hà Phương, bạn gái anh, em cũng có thể gọi một tiếng chị dâu.

Lời anh thốt ra khiến ba người kia kích động, đặc biệt là Lê Minh và Khánh Linh, dường như họ không ngờ tới quan hệ giữa cô và anh. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô, có soi xét tìm tòi, có thắc mắc không đành lòng. Cô khẽ đỏ mặt, rồi lại cười mỉm chào Khánh Linh. Cô ấy ngập ngừng một lúc, rồi mới đáp lại, trong lòng kích động mạnh không kiềm chế được mà dùng sức với Hà Phương khiến cô có chút đau tay. Nhận thấy phản ứng của cô, biết rằng mình đã luống cuống, cô ấy rất mau khôi phục lại tâm trạng, bày ra nụ cười duyên dáng chào hỏi lại cô. Hà Phương có thể nhận ra thái độ thù địch của Khánh Linh, nhưng cô lại quyết định không bận tâm, vạch trần cô ấy, phải chăng một phần là do cô ấy là em gái của anh chàng láu cá tốt tính Khánh Trung. Qua màn chào hỏi, Tuấn Vũ lại quay ra dận dò Khánh Linh, thái độ đối xử không khác gì người anh trai lo toan chu toàn cho cô em gái:

- Em về trước đi Khánh Linh, giờ này có lẽ Khánh Trung đã tới trước cửa nhà hàng đón em, lúc khác chúng ta gặp sau.

Vừa hay điện thoại của cô ấy vang lên, sau khi nhận điện thoại, mới không đành lòng chào tạm biệt, xoay người nhẹ bước ra phía cửa. Khánh Linh đi rồi, Tuấn Vũ mới cất giọng trầm:

- Mọi người là đang đi ăn trưa?

Ái Vy vội nhanh nhẩu tươi cười đáp lại, anh tự ý đưa ra quyết định, hơn thế nữa trong lời nói ẩn ý ngập tràn:

- Gặp gỡ tại đây cũng xem là có duyên, hay là thế này đi, bữa trưa hôm nay là tôi mời khách, coi như thay mặt Hà Phương nhà tôi thiết đãi bạn bè, đồng thời cũng phần nào cảm tạ ân tình của anh Lê Minh đây.

Lê Minh nghe anh nói vậy, trong lòng có chút nhói đau, nhưng vẫn chân chất cất lời:

- Anh không cần câu nệ.

- Xem ra anh đây là không nề mặt rồi.

Tuấn Vũ rõ ràng mặt cười nhưng lạnh lùng khiến người ta bất giác lạnh sống lưng. Lê Minh hiền lành xem ra thua thiệt về khí chất so với anh rất nhiều bậc. Hà Phương thấy vậy liền ra mặt hòa hoãn bầu không khí:

- Anh Lê Minh, để em mời mọi người bữa trưa này. Thời gian cũng không còn nhiều, chẳng mấy chốc mà tới giờ làm ca chiều rồi.

Bấy giờ Lê Minh mới cười hiền lành đồng ý với cô. Tuấn Vũ nhìn thấy vậy, khẽ khó chịu trong lòng, liền có hành động trẻ con, nắm chặt lấy tay cô, đi theo sự dẫn đường của nhân viên phục vụ tới bàn ăn khá yên tĩnh trong giờ cao điểm của nhà hàng.

64. Chương 64

Bữa cơm đó, Tuấn Vũ ra dáng người bạn trai cực phẩm chăm sóc cô rất mực chu đáo, ra sức tiếp thức ăn cho cô, còn không quên kèm theo lời nói mờ ám, dễ gây tới hiểu lầm:

- Em ăn nhiều một chút, thời gian này khiến em mệt mỏi, anh rất áy náy.

Hà Phương đang húp ngậm canh, không để ý liền bị sặc nước canh, ho khụ khụ. Cùng lúc đó, Lê Minh vẻ mặt lo lắng chìa ra trước mặt cô chiếc khăn ăn trắng tinh, đồng thời Tuấn Vũ ngồi bên cũng khẽ vỗ lưng giúp cô thoải mái hơn. Ái Vy cúi gằm mặt nhìn trân trân vào bát cơm mà tủm tỉm cười. Hà Phương khẽ nhận lấy khăn và cảm ơn Lê Minh, lại giữ khoảng cách với Tuấn Vũ, nói gì thì nói, dù sao cô vẫn không quen với việc ở trước mặt người khác quá thân mật cùng anh, nói thẳng ra là cô xấu hổ:

- Em không sao rồi, anh cũng mau ăn đi, từ đầu bữa tới giờ anh chưa ăn chút đồ ăn nào cả.

Nhận sự quan tâm của cô, anh cười trêu mếu:

- Anh khi này đã ăn rồi.

Cô làm bộ như phát hiện ra điều thú vị để bắt bẻ anh, liền liếc xéo anh:

- Ah. . . phải rồi. Em chút nữa thì quên mất, anh mới vừa rồi đã dùng bữa cùng người đẹp.

Lời nói đầy giảo chũa, cô đây là đang ghen? Thật hiếm khi thấy biểu cảm thú vị này của cô, Tuấn Vũ không giấu được nụ cười rạng rỡ, lần nữa giải thích:

- Em ấy là em gái của Khánh Trung.

Liền đó bàn tay ở dưới bàn khẽ nắm lấy tay cô, lấy lòng. Nhưng cô lại vùng vằng toan gạt ra, lại bị anh không biết xấu hổ mà nắm lấy thật chặt. Cô không biết nên làm gì với anh nữa, vừa ngại ngùng, vừa muốn phì cười trước hành động ngỗ ngược của anh nhưng phải cố gắng kiềm chế cất giọng lạnh:

- Em dùng bữa tiếp. . . có được không?

Bấy giờ anh mới chịu buông tay cô và tiếp tục công cuộc chăm sóc chu đáo cho cô. Trong suốt bữa ăn đó, có một người từ đầu tới cuối đều trầm lặng, tâm trạng trùng xuống, trong lòng khẽ nặng trĩu, có một chút

buồn bã và tiếc nuối, đó là Lê Minh. Anh ta thật sự rất có thiện cảm với cô, và còn có ý định theo đuổi cô, nhưng những gì diễn ra trước mắt đã khiến ý định của anh sớm tan thành bọt biển.

P/s: Thời gian tới, đình công chuẩn bị đón tết, còn rất nhiều dự định với mít khoai lang, mít xoài, thịt bò khô, chocolate, há há. . . tết này dự là tắt bật

65. Chương 65

Sau cuộc gặp gỡ tại nhà hàng ngày hôm đó, cô và anh không ai nhắc tới sự hiện diện của Khánh Linh hay Lê Minh. Không hẳn là không thấy được tình ý của đôi phương, song họ lại chọn phương thức tin tưởng nhau, vào tình yêu họ dành cho nhau sẽ không thể có người thứ ba, hay thứ tư có thể chen ngang. Tuy nhiên, cả hai cùng không ngờ tới, sự xuất hiện của Khánh Linh lại gây lên một hồi sóng gió trong mối quan hệ của họ.

Qua mấy hôm, Hà Phương được mời tới King Club tham gia buổi tiệc chào đón Khánh Linh cũng là để chúc mừng cô ấy hoàn thành xong sớm chương trình học về nước. Lúc Tuấn Vũ và cô bước vào căn phòng dành cho V.I.P thì Khánh Trung, Khánh Linh và Lâm Phong đã có mặt đông đủ.

Khánh Linh hôm nay đặc biệt xinh đẹp, chiếc váy tơ tằm rủ lên thân hình tôn lên những đường cong quyến rũ, đồng thời lộ phần thái sắc sảo đầy lôi cuốn. Khi biết cô ấy là em gái Khánh Trung lại kèm theo lúc này đây hai người họ ngồi bên nhau, cô càng thấy rõ được những nét tương đồng nổi bật của hai anh em bọn họ, quả là một vẻ đẹp khiến người ta khó lòng rời mắt.

Thời điểm nhận thấy Tuấn Vũ bước qua cánh cửa vào phòng, Khánh Linh đã không giấu được vui mừng, nụ cười tươi tắn rạng rỡ, vội đứng dậy như một chú chim nhỏ sà vào ôm chầm lấy Tuấn Vũ còn có tặng kèm thêm một nụ hôn lên má anh. Có lẽ người bị chấn động nhất trong phòng lúc này là Hà Phương, tay cô vẫn còn khoắc lên khuỷu tay anh nhưng khi chứng kiến một màn thân mật trước mắt, liền có một chút không thoải mái, từ từ buông tay anh. Tuấn Vũ đã quen với sự thân cận và những hành động trẻ con của Khánh Linh, anh cũng đặc biệt tình ý nhận ra sự thay đổi nhỏ của Hà Phương, trong lòng có chút dắc ý khi biết được phần nào chỗ đứng của anh ở trong cô, anh không nhanh không chậm mà kéo Khánh Linh ra và giữ một khoảng cách nhất định, không quên cốc nhẹ lên trán cô ấy trách cứ:

- Con bé tinh nghịch này, đối với đàn ông, không phải ai cũng có thể thân mật như thế được.

Khánh Linh tươi cười chớp chớp đôi mắt nũng nịu bên anh mà vặn hỏi:

- Vậy thì, theo anh, người đàn ông nào mới có thể?

Tuấn Vũ khẽ nhếch khóe môi như tự đắc khi nghĩ tới câu trả lời đã được anh lập trình sẵn trước đó, chủ yếu là để nói với người con gái anh yêu, quay sang cô dịu dàng nắm lấy bàn tay thon dài mềm mại của cô, nhìn cô rất mực yêu thương, anh nói:

- Người đàn ông của em.

66. Chương 66

Hà Phương bất ngờ khi nghe anh nói vậy cũng phần nào xấu hổ, vội rút tay lại, nhưng Tuấn Vũ không nể nang mà nắm chặt lại lôi lôi kéo kéo về phía ghế sofa chào hỏi tụi Khánh Trung. Cả hai người rõ ràng không một chút nhận ra sự biến đổi sắc mặt của những người còn lại trong phòng, đặc biệt là Khánh Linh. Cô nàng hậm hực về chỗ ngồi uống cạn ly rượu vang, ngay lúc cô ấy rót thêm ly nữa Khánh Trung đã nhanh tay ngăn lại. Và thế là anh chàng Khánh Trung vô duyên vô cớ bị cô ấy lườm cháy mặt, dù vậy Khánh Linh vẫn là cô em gái anh ta rất mực yêu chiều, anh không thể chống mắt nhìn cô tự gây hại cho sức khỏe của bản thân. Cho dù ngay khi Hà Phương xuất hiện trong cuộc đời của Tuấn Vũ anh đã sớm lường trước được cô em gái bướng bỉnh ương ngạnh thích làm theo ý mình của anh sẽ không dễ dàng chấp nhận rằng bên cạnh Vũ có người con gái khác. Nhưng rồi, rất mau, thái độ của Khánh Linh thay đổi 180 độ, cô ấy lại sôi nổi cất giọng hỏi ý kiến mọi người chọn bài hát, sau đó liền xung phong hát bài mở đầu. Khánh Trung

thấy vậy cũng bớt lo lắng mà hòa theo góp vui, Tuấn Vũ còn bị cô ấy nhõng nhẽo nài nỉ kéo ra hát cùng, chỉ còn lại Lâm Phong và Hà Phương ngồi lại.

Lâm Phong vẫn lẳng lặng nhấp nhấp từng ngụm rượu mà trầm ngâm quan sát những người phía trước, ngoại trừ một chút dao động cảm xúc ngay khi Vũ nói điều đường mật cùng cô nhưng anh cũng mau lẹ che giấu đi cảm xúc khó chịu ấy.

Hà Phương thân thiện quay sang bắt chuyện cùng anh, tiếng nhạc trong phòng khá lớn nên cô phải gắng sức lớn tiếng gào lên:

- Lâm Phong, anh không đi ra nhập hội với mọi người sao?

- Thế còn cô?

- Tôi không biết hát.

Cô mỉm cười có chút xấu hổ mà trả lời. Giữa hai người họ lại rơi vào trầm lặng. Lâm Phong khẽ quay sang nhìn cô, không hiểu sao mỗi khi nhìn cô cho dù dưới góc độ nào đi chăng nữa anh đều có thiện cảm, mặc dù cô đối với người khác luôn tỏ ra thân thiện nhưng con người cô rất khó tiếp cận, dường như cô luôn tạo một bức tường khoảng cách cùng đối phương, có những lúc cô lạnh lùng cứng rắn nhưng lại có lúc yếu đuối có chút trẻ con tinh nghịch, cô cho anh cảm giác tò mò và thú vị. Nghĩ tới vậy khóe môi anh bất giác cong lên, vừa hay Hà Phương quay sang bắt gặp ánh nhìn không dứt và nụ cười còn hiển hiện trên khóe môi anh, cô bỗng giật mình lúng túng, cô không quen bị người khác nhìn chăm chăm bởi thế hai gò má liền ửng hồng rất đáng yêu. Thấy phản ứng của cô như vậy, Lâm Phong biết mình đã luống cuống, nâng ly rượu lên hớp một ngụm rồi hỏi cô:

- Mấy ngày trước, cô bị ngắt xiu. Hiện tại, không sao rồi chứ?

Hà Phương tròn mắt bất ngờ trước lời hỏi thăm của anh ta, trong lòng gợn lên thắc mắc, vì sao anh lại biết chuyện cô ngắt xiu, sau đó liền kinh ngạc trước ý nghĩ, phải chăng người giúp cô khi đó là Lâm Phong, dù vậy cô vẫn không dám chắc người đó có thực sự là anh đồng thời cũng không thể cất lời hỏi thẳng anh mà chỉ lúng túng vuốt vuốt mái tóc, cười trừ:

- Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi không sao rồi.

67. Chương 67

Ngay lúc cả đám tụ tập lại với nhau, Khánh Linh liền quay sang bắt chuyện cùng cô:

- Chị Hà Phương ở trong nước chắc hẳn sẽ biết nhiều nơi mua sắm có chất lượng, hay là, ngày mai được nghỉ chúng ta cùng đi nha.

Cô ấy đã nói như vậy, Hà Phương cũng không tiện từ chối, vậy nên ngày hôm sau Khánh Linh đi xe qua đón cô đi tới khu mua sắm ở trung tâm thương mại. Mặc dù điều kiện gia đình cô ở mức khá giả, thời còn đi học, ba mẹ không để cho chị em cô phải túng thiếu trong chi tiêu thường ngày, tuy vậy cô lại không có thói quen tiêu sài hoang phí ngoài ra còn kiếm việc làm thêm để đỡ dần chi tiêu cho ba mẹ. Vì vậy căn bản, cô không mấy khi mua đồ ở những nơi mà cô và Khánh Linh đang đặt chân, hơn thế nữa những con số trên mác giá thật khiến người nhân viên bình thường như cô phải cân nhắc. Khánh Linh đã chọn được ỉnh không ít trang phục ưng ý, khi đánh mắt sang Hà Phương thấy cô chỉ xem qua chứ không hề có ý định chọn ỉnh một bộ, có vẻ như đoán được lí do liền bĩu môi tới bên cô, nụ cười giả tạo thể vào trên môi, ánh mắt thì hướng vào chiếc váy cô đang chạm:

- Chiếc đó rất đẹp, chất liệu tốt, đường may tinh tế, kiểu dáng không thể chê vào đâu được. Chị mặc thử đi.

Hà Phương khẽ mỉm cười từ chối:

- Không cần đâu, chị cũng không có ý định mua gì cả.

Khánh Linh mặt vẫn tươi như hoa:

- Thế sao được, chị đã mất công đi cùng em, chọn tới chọn lui, em thấy dường như chị rất thích chiếc váy này.

Cô ấy vừa nói vừa làm như vô tình mân mê mác giá, rồi lại khẽ vuốt xoa như nhận ra điều gì đó

- Ôi, giá của chiếc váy này là 500\$ có lẽ gần bằng với tháng lương của chị, em sơ suất rồi, hay là để em mua tặng chị một cái, có được không?

Hà Phương nghe hiểu từng ý tứ trong câu nói của cô ấy, điều mà cô không ngờ tới là cô ấy lại thẳng thắn đả kích cô như vậy. Mấy năm qua ra xã hội, cô luôn tự tin ngẩng cao đầu mà đối mặt với mọi người, bởi vì cô luôn sống chính trực, không làm gì phải hổ thẹn với lương tâm, khiến người khác coi thường mình, lẽ đương nhiên cô sẽ không để Khánh Linh đắc ý đả kích. Hà Phương vẻ mặt vô hại, vô cùng thân thiện cười nói với Khánh Linh:

- Quả đúng là chiếc váy này rất giá trị, thật may là Tuấn Vũ có đưa có đưa trước cho chị thử tin dụng, còn dặn dò tùy ý em chọn đồ rồi chị sẽ thanh toán qua thẻ này, vậy nên em cứ tùy thích chọn đồ thoải mái nha Khánh Linh.

Thật ra, ngay lúc hai người sống chung, Tuấn Vũ đã đưa thẻ tín dụng cho cô để cô tiện chi tiêu khi có việc cần, Hà Phương không có ý định nhận nhưng anh lại một mực đưa, cô đành miễn cưỡng nhận lấy, tuy nhiên chưa từng động tới, không ngờ rằng ngày hôm nay lại cần dùng tới nó. Cô thanh tao bước tới quầy thanh toán, để mặc Khánh Linh nhăn nhó tức tối đứng chôn chân tại chỗ.

Thông qua sự việc vừa rồi, có thể thấy thái độ khiêu chiến và thách thức của Khánh Linh, Hà Phương chỉ có thể cười khỏ, tùy cơ ứng biến, đối phó trước những công kích của cô ấy. Rõ ràng ngay lúc xác định mối quan hệ cùng Tuấn Vũ cô đã chấp nhận đối mặt, để có thể sánh bước cùng anh trên con đường này.

68. Chương 68

Khánh Linh chọn cách hạ thấp địa vị của Hà Phương song lại bị cô khéo léo bật lại khiến bản thân tức chết, hẳn như trực tiếp công kích về tài chính khó có thể làm khó cô được. Tuy nhiên cô ấy vẫn mỉm cười tự tin khi nắm trong tay một lá bài quan trọng có thể giúp đỡ, để cô được ở bên Tuấn vũ, đồng thời ngăn cấm Hà Phương.

- Chị Hà Phương, chọn trang phục này giờ, có lẽ cũng mệt rồi, hay là chúng ta đi ăn trưa, em sẽ dẫn chị tới một chỗ đảm bảo sẽ gây cho chị bất ngờ thú vị, được không chị?

Tiếng chị cuối cùng cô ấy cố ý kéo dài hơi, Hà Phương vẫn nhã nhặn chiều theo ý cô ấy. Ngay khi xe của họ dừng trước cánh cổng lớn, cô khẽ thở dài thăm nhủ, không rõ cô ấy lại dẫn cô ra mắt nhà giàu nào nữa đây. Xe từ từ lăn bánh trên con đường nhựa uốn khúc, hai bên đường rợp bóng những cây cổ thụ, cả một khu đất rộng, bát ngát thảm cỏ nhạt xanh tốt, nổi bật trên nền xanh là cả vườn hoa với đủ chủng loại và màu sắc đua nhau vươn mình khoe sắc, có thể thấy được tụi chúng được những bàn tay khéo léo chăm sóc chu đáo.

Còn choáng ngợp hơn nữa khi chiếc xe dừng trước một đài phun nước, những dòng nước trắng xóa không ngừng xối nước thành dòng, chảy xuống. Mà phía sau đó là một tòa biệt thự nguy nga tráng lệ, được xây dựng bài trí cầu kì tinh tế tới từng chi tiết. Vừa mới đặt chân xuống xe đã có người làm đi ra chào hỏi và dẫn đường cho họ, Hà Phương còn thấy Khánh Linh rút điện thoại liên lạc với ai đó mà cô ấy tươi cười rạng rỡ thông báo:

- Bác Uy, tụi con tới rồi ạ.

Sau đó cô ấy quay ra nhìn cô với nụ cười che giấu nhiều cảm xúc. Tiến bước vào ngôi nhà, cả một không gian rộng lớn bao phủ bởi gam màu trắng tinh làm chủ đạo khiến người ta cảm giác sạch sẽ cầu toàn song có một chút gì đó lạnh lẽo. Chỉ riêng nền nhà được lát đá như cẩm thạch sáng bóng, mỗi khi tiếng giày cao gót nện trên nền đá lại vang lên những âm thanh đơn điệu, chán ngắt.

Cánh cửa lớn bằng gỗ lim mạ vàng chậm rãi mở ra hiện ra một căn phòng lớn với dãy bàn ăn trải dài, mọi thứ được sắp xếp ngăn nắp. Trên bàn đã bày biện sẵn đồ ăn và đồ trang trí. Ở đầu dãy bàn ăn có một người đàn ông trung tuổi khuôn mặt anh tuấn dù đã điếm qua phong sương và thời gian, song lại càng nổi bật lên thần thái đầy lôi cuốn của một người tài trí và đào hoa.

69. Chương 69

Hà Phương khẽ nhú mồm, khi mà lần đầu tiên đối mặt cùng người đàn ông này song lại có chút ngỡ ngàng, ở ông ấy có một số đường nét giống ai đó thân quen. Rất mau cô liền giật mình khi nhớ tới khuôn mặt thân thuộc của Tuấn Vũ, quả là rất giống với người trước mắt, khẽ hồi hộp phỏng đoán, phải chăng người này là ba của Tuấn Vũ, kể đó là một mớ câu những hồi hồn độn xoay quanh khiến tâm trí cô rối ren.

Khánh Linh đã uyển chuyển tới bên ông ấy kèm theo là một cái ôm chào hỏi đầy thân thiết, sau đó cô ấy quay ra giới thiệu với cô:

- Bác ấy là chủ tịch Trần Uy của tập đoàn dầu khí Uy Vũ, đồng thời cũng là bố của anh Vũ. Bác Uy, chị ấy là Hà Phương.

Trong suốt quá trình từ khi hai người bọn cô bước qua ngưỡng cửa, đôi mắt sáng quắc của người đàn ông đã không thôi dừng trên người Hà Phương đầy dò xét đánh giá. Cô rõ ràng rất không thoải mái khi phải đối mặt với sự soi xét này, Hà Phương chưa thực sự chuẩn bị tâm lý để ra mắt người lớn bên nhà anh, một chút thông tin về gia đình anh cô đều không hề biết chứ đừng nói tới tính cách sở thích của ba mẹ anh. Cảm giác lúc này giống như cô đang lâm trận trên chiến trường trong khi trang bị của bản thân đều không có bất cứ thứ gì hết, không giấu được sự căng thẳng, cô gượng cười lễ phép chào ông.

Phản ứng của Trần Uy phần nào có chút phân biệt đối xử so với khi đối với Khánh Linh, ông ấy chỉ lạnh lùng gật đầu rồi nói khách sáo:

- Cô Hà Phương, hôm nay có chút đường đột mời cô tới dùng bữa. Hi vọng cô không lấy làm phiền chứ.

Cô vội xua tay mỉm cười:

- Dạ, không phiền chút nào ạ.

Một người lẫn lộn nhiều năm ngoài xã hội như ông đã sớm đúc rút kinh nghiệm đoán biết được tâm lý, cảm xúc của đối phương, vì vậy không khó để ông có thể nhận ra sự bối rối và căng thẳng trong cô, trong lòng khẽ đánh giá, người con gái đơn giản, không có gì nổi bật như cô tại sao lại có thể rung động đứa con trai sắt đá của ông.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu dùng bữa. Hầu như chỉ có Khánh Linh sôi nổi trao đổi trò chuyện cùng với bố của Tuấn Vũ, Hà Phương không có cơ hội chen ngang câu chuyện của họ, thành ra cô liền trở thành người thừa thãi. Ngoài mặt cô tỏ ra bình tĩnh chuyên chú ăn phần ăn của mình, thì thoáng lại nở nụ cười xem như có lắng nghe cuộc đối thoại của hai người kia, Trên thực tế, trong lòng cô bồn chồn lại có chút cảm giác buồn man mác. Quả thực cô vẫn khó để thích nghi được khi bản thân bị coi là kẻ ngoài cuộc xa lạ, đặc biệt người đó còn là người thân của người cô yêu. Có vẻ như là một khởi đầu không mấy suôn sẻ.

70. Chương 70

Rốt cuộc cô cũng được giải thoát khỏi bữa ăn nặng nề đó. Bát đĩa mau chóng được thu dọn, thế vào đó là bánh điểm tâm và trà. Khánh Linh lí lắc chạy tới phía sau Trần uy đưa tay massage vai cho ông lấy lòng:

- Bác Uy, con mới học được phương thức massage giúp thư giãn tinh thần từ bác sĩ riêng của gia đình con, hay là để con massage cho bác nha.

Ông mỉm cười, vỗ nhẹ tay cô ấy tỏ ý hài lòng. Lúc bấy giờ mới quay ra hỏi chuyện cô:

- Cô Hà Phương, bố mẹ cô làm nghề gì?

Hà Phương đang chăm chú quan sát sự tinh xảo của chiếc cốc sứ dùng để uống trà, khi nghe ông ấy hỏi khẽ giật mình, cố gắng áp chế tâm trạng đáp lại:

- Dạ, thưa bác, ba mẹ cháu làm công nhân viên chức ạ.

Ông khẽ nhếch miệng trưng ra một nụ cười giấu cợt:

- Giống như người ta hỏi cô đang ăn những món gì thì thay vào đó cô lại nói cô đang ăn trưa. Tôi cần câu trả lời cụ thể.

Giọng nói đầy quyền uy khiến cô bất giác rét lạnh vội nói:

- Dạ, ba mẹ cháu là nhân viên tín dụng của ngân hàng nông nghiệp ạ.

Gật đầu như chấp nhận câu trả lời đó, ông khẽ quay lại nói với Khánh Linh:

- Con ra kêu người làm qua thư phòng lấy cho bác điếu Cigar

Khánh Linh thông minh tự hiểu rằng ông đang muốn mình tránh mặt, vì thế rất phối hợp tươi cười mà nói:

- Dạ, bác Uy để con đi lấy cho bác

- Cảm ơn con.

Khánh Linh uyển chuyển rời khỏi căn phòng, khẽ dừng bước ngoái lại đầy thách thức, và hả hê, xem thái độ của bác Uy thì hẳn là sẽ không mấy dễ dàng để yên cho Hà Phương qua lại cùng Tuấn Vũ, cô rất thích thú mà trông chờ. Đợi Khánh Linh đi khỏi, Trần Uy liền vào thẳng vấn đề:

- Gần đây tôi được biết, cô và Tuấn vũ đang qua lại với nhau?

Lần này Hà Phương đã xác định mình trong tình thế bị truy vấn nên chủ động cố trấn tĩnh để có thể đối đáp cùng ông, thở một hơi lấy tinh thần, đáp lại:

- Dạ, vâng thưa bác.

Trần Uy dựa lưng vào ghế tựa như một người quyền cao chức trọng nhìn xuống một cô gái thường dân, đánh giá cô gái trước mắt, cũng được coi là thẳng thắn tới nhu nhược, một cô gái luôn bị động bị người khác cuốn theo chủ ý của mình, hơn nữa một chút khôn khéo và tinh tế cũng không thể thấy được. Đối với người như thế mà nói, không thể nào xứng với vị trí bên cạnh Tuấn Vũ, đó là chưa kể về gia cảnh của cô trước đó ông đã cho người điều tra, quả thực không có một chút đạt tiêu chuẩn môn đăng hộ đối so với gia đình ông. Ông liền dứt khoát đưa ra phán quyết:

- Chia tay đi.

Hà Phương sửng sốt trước những gì vừa được nghe, cô dường như không tin vào tai mình, liền ngáp ngừng cười gượng gạo thốt lời:

- Dạ?

Ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người cô, ông khẽ chấp hai bàn tay đặt lên bàn như đang làm một cuộc thỏa thuận:

- Cô muốn bao nhiêu thì mới có thể rời xa Tuấn Vũ?

Hà Phương sau một hồi choáng váng, tim đập mạnh, lúc này đã nắm rõ tình hình trước mắt, ba của Tuấn vũ, ông ấy không chấp nhận mối quan hệ giữa hai người bọn cô. Tuy vậy cô không phải một đứa con gái ba phải, ai nói gì cũng nghe theo, cô có chính kiến của bản thân và kiên trì bảo vệ nó:

- Dạ, thưa bác, nếu như bác nghĩ cháu tới với anh Vũ là vì tiền thì hẳn là bác có chút nhầm lẫn rồi ạ. Cháu và anh ấy tìm hiểu và yêu nhau, cháu nghĩ không có lí do khiến tụi cháu phải rời xa nhau. Nếu có điều gì khiến bác không hài lòng, xin bác cứ chỉ ra giúp cháu, để cháu có thể rút kinh nghiệm và hoàn thiện bản thân hơn ạ.

Khóe mắt Trần Uy khẽ ánh lên tia tinh anh thưởng thức, cũng không hẳn là chỉ có cái đầu rỗng, ông nói:

- Về địa vị, gia cảnh, cô có cái gì có thể xứng được bên Tuấn Vũ? Cô đừng lời tình yêu biển cạn đá mòn ra để chống chế. Trên thực tế thì không chỉ có mình cô là rất mực yêu nó, quan tâm tới nó.

Ông ấy vừa nói về mặt vừa trào phúng dường như hết sức coi thường tình cảm giữa hai người bọn cô. Nhưng Hà Phương không để ông ấy được như ý:

- Cháu có thể thấy được có không ít người con gái có tình cảm với anh Vũ, song người duy nhất anh ấy yêu, hiện tại, là cháu ạ.

71. Chương 71

Trần Uy về mặt lại trào phúng, ánh mắt sắc lạnh quét qua người cô, chậm rãi thốt ra những lời cay độc:

- Tôi biết những cô gái ham hư vinh sẽ không đơn giản, nhưng đạt tới trình độ mặt dày như cô. Hẳn là tôi phải mở rộng tầm mắt rồi. Nói để cô hay, tôi đã lựa chọn cho Tuấn Vũ người xứng đáng có thể sánh bước bên nó. Cô hãy tự giác im lặng rời khỏi cuộc đời của nó, đừng níu chân, cản trở, cũng đừng dai dẳng bám víu lấy nó không thôi. Bằng không tôi sẽ buộc phải can thiệp. Đó là bắt buộc dĩ. Hi vọng sớm nhận được câu trả lời thỏa đáng từ cô.

Hà Phương thất thần lê bước trên con đường dài uốn khúc, cô không rõ mình đã rời khỏi khu biệt thự đó thể nào nữa. Dường như lúc ra khỏi cửa, cô bắt gặp bộ dáng tươi cười đắc ý của Khánh Linh, cô ấy nói sẽ kêu người làm đưa cô về song cô không có tâm trí để đối đáp lại chỉ khẽ từ chối rồi cất bước rời đi. Những câu nói của ba Tuấn Vũ vẫn luôn quẩn quanh trong cô, ông ấy không biết những lời đó đối với cô có bao nhiêu phần cay nghiệt và tàn nhẫn, nó đánh lên lòng tự tôn của cô, song đáng để tâm hơn đó là trái tim cô như bị bóp nghẹt khi tình yêu với anh bị ngăn cấm.

Di động bất chợt reo vang, cô không có lòng dạ nào để ý đến, dù vậy dường như người gọi tới rất kiên nhẫn gọi cho tới khi cô bỗng bừng tỉnh vô thức lục tìm di động tiếp nhận liên lạc, người đầu dây bên kia giọng nói đầy hờn dỗi:

- Rốt cuộc cũng chịu nhận điện thoại rồi sao? Cô gái xấu xa, anh còn tưởng em đi cùng Khánh Linh ham vui mà quên mất anh rồi.

Là anh, thật không ngờ tới, có một ngày cô nghe giọng nói trầm ấm của anh mà xúc động ghen ngào tới lệ tuôn rơi, cánh mũi cay xè, đôi mắt long lanh giữa nước mắt, cổ trăn trăn lại cảm xúc, giữ cho giọng nói ổn định nhất có thể, lúc này đây cô rất muốn nói với anh điều suy nghĩ từ đáy lòng, vì vậy mau chóng cất lời thổn thức:

- Vũ, . . . Em nhớ anh.

Tuấn Vũ đang lái xe trên đường, vừa hay gặp đèn đỏ, song lại vì những lời của cô khiến anh bất ngờ không kịp phản ứng, cũng may mau chóng thức tỉnh vội vàng phanh gấp. Con tim anh hiện tại đập thành thịch liên hồi, không phải là do hoảng sợ mà bởi vì đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh thân thiết như vậy, hơn thế nữa con người cô không mấy khi biểu lộ cảm xúc, đặc biệt là những lời nói yêu thương này, trong đầu khe miệng tưởng ra bộ dáng đỏ mặt e thẹn của cô khi thốt lời này, tuy không rõ vì lý do gì cô lại đột ngột nói vậy nhưng tâm trí anh lúc bấy giờ như được bao quanh bởi những bong bóng tình yêu màu hồng, anh liền nhoẻn miệng cười thật rạng rỡ đáp lại Hà Phương ở đầu dây bên kia đang lo lắng khi nghe tiếng phanh gấp truyền qua đường dây:

- Em đang ở đâu? Anh qua đón.

72. Chương 72

Những sự việc xảy ra trong ngày hôm đó, Hà Phương đều không nói lại với Tuấn Vũ bởi vì bình thường công việc của anh đã rất bận rộn, cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh, khiến anh phải mất công suy nghĩ thêm nữa. Tuy nhiên, người lo lắng không yên lại là cô, mỗi ngày qua đi cô luôn trong trạng thái

thấp thỏm chờ đợi, không rõ ba của anh sẽ có hành động gì. Qua vài ngày vẫn bình an, nhưng thế vào đó là sự góp mặt không mong muốn của Khánh Linh, hầu như cô ấy xuất hiện mọi lúc mọi nơi có thể.

Ví như vào giờ tan làm, ngay lúc cô theo thói quen mở cửa xe Tuấn Vũ vị trí ghế phụ liền bắt gặp ngay khuôn mặt hờn hờ của Khánh Linh. Cô ấy chào hỏi rất lễ phép không có một chút nào ngạo mạn kiêu căng như lúc ở trung tâm mua sắm, cô ấy nói rất muốn thưởng thức tay nghề nấu nướng của cô nên đi theo anh.

Hà Phương không ý kiến chỉ nhả nhặn mỉm cười hoan nghênh, rồi tự giác đi xuống ngồi vào ghế sau. Bữa tối hôm đó kéo theo đó là sự có mặt của Khánh Trung cùng Lâm Phong. Xem như bữa tiệc tùng tại nhà Tuấn Vũ, sau đó cả đám tụ tập chơi đánh bài náo nhiệt tới tận khuya. Khánh Linh không muốn về, nhưng dưới sự lôi kéo hộ tống của Khánh Trung đành miễn cưỡng ra về, còn không quên nói với lại rằng ngày mai lại tới.

Đợi khi mọi người về hết, Hà Phương bắt tay vào thu dọn tàn cuộc, Tuấn Vũ liền từ phía sau ôm trọn lấy cô đầy âu yếm, thủ thủ bên tai:

- Một lần phải không em? Cứ để đó, ngày mai người giúp việc qua dọn. Em đi tắm rồi nghỉ ngơi đi thôi.

Cô rất ra dáng người vợ hiền lành đảm đang đáp lại:

- Em không sao, để em dọn dẹp chỗ này cho bớt bừa bộn rồi đi nghỉ sau.

Nói là làm, cô khẽ tách khỏi người anh, thu dọn tiếp. Bỗng cả người bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, là Tuấn Vũ bế bổng cô, tư thế này thật khiến người ta ngỡ ngàng, mặc dù hai má đã ửng hồng nhưng Hà Phương vẫn cố giữ bình tĩnh lớn tiếng với anh:

- Anh bỏ em xuống, thế này sẽ rất kì cục.

Tuấn Vũ cười ha hả để mặc cô phản kháng, tư thế bế cô không đổi, nhẹ tiêu sái bước vào phòng tắm. Lúc này mới chịu đặt cô xuống đất, còn không quên nheo mắt cô:

- Với cô ngọc không chịu nghe lời như em, anh sẽ phải thường xuyên dùng tới biện pháp mạnh mới được.

Anh rõ ràng coi cô như trẻ con mới có hành động như thế, Hà Phương có chút bất bình, hai tay chống nạnh, khuôn mặt láu lỉnh đối đáp anh:

- Như vậy, ngài Vũ, anh có thể ra ngoài được chưa? Em còn phải tắm.

Tuấn Vũ dường như nghĩ tới điều gì đó thú vị, đôi mắt ánh lên thích thú, khẽ đưa tay sờ trớn gò má mịn màng của cô, láu cá nói:

- Sớm muộn gì em cũng là người của anh, hay là cứ để anh thực hiện quyền và nghĩa vụ sớm hơn một chút có được không?

Hà Phương tim đập loạn, toàn thân khẽ nóng bừng, không khác gì người bị bệnh sốt cao, cô luống cuống dùng sức đẩy anh ra khỏi phòng tắm, sau đó vội đóng chặt cửa, cài chốt:

- Đồ háo sắc đáng ghét.

Tuấn Vũ bị cô một mực hất hủi, vẫn biết cô xấu hổ anh chỉ tính trêu chọc cô, nhưng thực chất có một phần bản năng dục vọng trong anh vẫn luôn khao khát cô, khẽ dựa lưng vào cửa phòng tắm mà cười khổ:

- Cô gái độc ác, anh phải làm sao với em đây.

73. Chương 73

Như đã nói trước đó, ngày hôm sau Khánh Linh lại dùng dùng xuất hiện với mấy tấm vé xem phim, hôm sau nữa là mời hai người bạn cô đi ăn nhậu dịp khai trương nhà hàng của một người bạn, buổi sau đó thì cô ấy có mấy tấm vé coi triển lãm tranh nghệ thuật. Hà Phương rất muốn từ chối, song lại thấy Tuấn Vũ lưỡng lự trước sự nài nỉ của Khánh Linh, bên cạnh đó Khánh Trung cũng nhận lời đi cùng vì thế cô đành miễn cưỡng đồng ý.

Vừa tới nơi, Khánh Linh đã quần quýt bên Tuấn Vũ kéo anh đi xem khắp nơi tách biệt với cô và Khánh Trung. Thấy Hà Phương trầm lặng ngây người ngắm bức tranh trước mắt, Khánh Trung lịch lãm tiến tới đứng bên cô cất lời bình phẩm:

- Bức tranh này, nét vẽ rất tinh xảo, cách phối màu sáng tạo, ý tưởng độc đáo. Em gái nhỏ, em có vẽ rất thích nó.

Nghe thấy có tiếng nói ở bên, Hà Phương chợt giật mình bừng tỉnh, lúc quay sang liền thấy Khánh Trung, cô ngượng ngùng đáp lại anh:

- Em xin lỗi, vừa rồi em hơi xao lãng, anh vừa mới nói gì vậy ạ?

Khánh Trung tinh ý nhìn ra cô đang có điều phải suy nghĩ, hẳn là phần nào có liên quan tới Khánh Linh. Con bé đó, quả thật là sợ thế giới chưa đủ loạn hay sao mà thời gian này toàn bày trò theo sát Vũ không thôi.

- Em đang lo lắng điều gì sao?

Cảm giác bị anh ta nhìn thấu tâm trạng, cô khẽ bối rối cười cười xua tay phủ định:

- Không có, em thì có gì phải lo lắng chứ.

Sự lúng túng của cô đã thay câu trả lời, Khánh Trung cũng không bắt bẻ cô, chỉ nói:

- Mấy ngày nay có lẽ Khánh Linh đã khiến em phải phiền não rồi.

Hà Phương khẽ gượng cười, cô có thể kể xấu Khánh Linh trước mặt anh trai của cô ấy sao, cho dù cô ấy có ý khiêu khích chia rẽ cô và Tuấn Vũ, vì thế cô vẫn một mực phủ nhận. Khánh Trung nhận thấy sự do dự trong đôi mắt cô, con người đào hoa như anh chẳng mấy khi lại ra dáng người đàn ông đứng đắn, giải bày:

- Con bé ngốc đó từ bé đã được mọi người bảo bọc cưng chiều vì thế có nhiều khi một mực làm theo ý mình, có lẽ em cũng thấy được nó thích Vũ. Tình cảm của nó đối với cậu ấy tuyệt nhiên không ít, anh không rõ bao lâu song từ nhỏ nó đã yêu quý Vũ và bám theo cậu ấy như hình với bóng, mặc dù Vũ không thích điều đó nhưng hẳn là vì nể anh nên cậu ấy cũng không xua đuổi nó. Theo thời gian, con bé càng đặt tình cảm nơi Vũ, nó ra nước ngoài học cũng chỉ vì mong xứng đáng đứng bên cậu ấy. - Ngừng lại quan sát cô đang chăm chú lắng nghe, Khánh Trung nhẹ cười nói tiếp - Anh nói những lời này với em không phải là có ý gì khác, anh chỉ muốn em thông cảm cho sự phá rối những ngày vừa qua của con bé. Vũ là người có chừng mực, cậu ấy chắc chắn sẽ có biện pháp đối phó với con bé. Anh cũng hi vọng qua một thời gian, Khánh Linh có thể chấp nhận hiện thực và học cách buông tay.

Đứng lặng lặng nghe những lời tâm sự của Khánh Trung, mới đầu cô không nghĩ tới anh lại thẳng thắn đề cập tới vấn đề này nhưng khi nghe anh nói vậy cô có thể cảm nhận được tình yêu thương anh ta dành cho em gái mình, đồng thời anh cũng là người tâm lý và hiểu chuyện, trong cô có thêm phần nào thiện cảm với anh:

- Khánh Linh thật may mắn khi có người anh trai tốt như anh.

Sau đó cô xin phép rời đi, sải bước hướng toilet đi tới.

74. Chương 74

Tuấn Vũ bị Khánh Linh lôi kéo, nghe cô ấy thao thao bất tuyệt về các tác phẩm nghệ thuật, tới gần chục bức tranh thì sự nhẫn nại trong anh tiêu tan hết, anh níu tay Khánh Linh giữ cô ấy đối diện với mình, nghiêm nghị nói:

- Con bé nhiều chuyện này, rốt cuộc em đang muốn làm gì. Mấy ngày này không đâu cũng chạy quanh anh. Em không có việc gì để làm sao?

Khánh Linh khuôn mặt hớn hờ vẫn giữ khư khư cánh tay anh mà nũng nịu:

- Việc của em là đi theo anh mà.

Nghe vậy Tuấn Vũ liền giơ tay cốc trán cô ấy đầy bất đắc dĩ cất lời nửa đùa nửa thật:

- Con nhóc này, khi nào mới lớn được đây. Em là đang cố tình phá đám anh cùng Hà Phương bên nhau phải không? Anh nói cho em biết, thời gian anh bên cô ấy rất đáng quý, con nít như em mau ra chỗ khác chơi để bọn anh còn bồi đắp tình cảm, ha ha.

Khánh Linh đưa tay xoa trán, cái cốc đó thực chất không đáng kể song những lời của anh đối với cô ấy không khác gì xát muối vào trái tim thiếu nữ, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài, Khánh Linh lớn tiếng:

- Hà Phương, Hà Phương, Hà Phương. Lúc nào cũng là chị ta, chị ta có điểm gì hơn em chứ. Với anh, thời gian cùng chị ta là đáng quý còn bên em anh lại cho là lãng phí sao? Em không còn là trẻ con nữa, tại sao anh không khi nào nhìn nhận em là một cô gái, rằng tình cảm của em với anh có bao nhiêu sâu đậm.

Tuấn Vũ không ngờ được cô bé ngày nào vẫn lẻo nhéo theo sau anh hiện tại quả đúng đã ra dáng thiếu nữ xinh đẹp, mặc dù biết cô dành tình cảm ỉn ỉn nhưng anh chỉ coi đó là sự ngưỡng mộ mà con nít đối với người nó có hứng thú, theo thời gian trưởng thành hơn hiểu biết hơn sẽ không có gì đáng để ý, nhưng hẳn là anh đã nhầm. Khi nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Khánh Linh giàn giụa nước mắt, anh mới biết mình đã thực sự làm tổn thương cô ấy. Dù vậy, anh đâu thể làm gì khác cho Khánh Linh khi mà trong thâm tâm anh chỉ luôn coi cô ấy là người thân, là em gái của mình. Vội tiến tới gạt đi dòng lệ, anh khó xử mấp máy môi:

- Khánh Linh, anh xin lỗi.

Khánh Linh vừa mới trút bỏ được nỗi ảm ức bấy lâu nay trong lòng, lúc này vừa xấu hổ, vừa tức giận với anh, liền vung tay gạt đi tay Tuấn Vũ, không để ý đến hình tượng gào lên sau đó chạy đi:

- Em ghét anh.

75. Chương 75

Hà Phương vừa từ toilet đi ra liền bị một người lao nhanh qua va phải vai cô đau điếng, hơn thế nữa người đó còn lớn tiếng trách mắng:

- Làm cái gì thế? Không có mắt ah?

Giọng nói của một cô gái, tóc dài suôn mượt, ăn vận sang trọng, thướt tha, khi nhìn đến đôi mắt sưng húp đỏ hoe của cô ấy Hà Phương bỗng giật mình quên mất phải trách cứ mà vội tới bên ân cần hỏi han:

- Khánh Linh, có chuyện gì vậy? Sao em lại khóc?

Nhận ra người tới là Hà Phương, trong lòng đang oán hận cô lại tự dẫn xác tìm tới thế là Khánh Linh liền vung tay đẩy mạnh khiến cô chập chối lùi lại thiếu chút nữa thì ngã, cô ấy nói:

- Không cần chị chuột khóc mè, chị đừng ra vẻ lo lắng quan tâm tôi, ở đây không có ai đâu mà phải mất công diễn.

Thấy rõ được sự chán ghét của Khánh Linh, cô có thể hiểu được cảm giác khi bị vuột khỏi tay người mình rất mực yêu thương, huống hồ vừa nghe Khánh Linh trò chuyện vì thế có thể phần nào cảm thông cho thái độ không mấy thiện cảm của cô ấy, đành thở dài giữ khoảng cách nhất định:

- Có lẽ lúc này em đang có hiểu lầm về chị, song chị hi vọng em có thể bình tâm suy xét và gạt bỏ hiềm khích với chị.

Khánh Linh ánh mắt đầy hận ý, và oán giận còn có một chút thương tổn nhìn cô, lại càng thêm tức tối:

- Vì cái gì mà chị có thể chiếm được tình cảm của Vũ, chị tiếp xúc với anh ấy mới được bao lâu. Trong khi tôi 16 năm trời trao trọn con tim cho anh ấy. Tôi luôn cố gắng khiến mình lúc nào cũng giữ hình tượng hoàn mỹ nhất khi đối diện với anh ấy, lại còn không ngừng phấn đấu đạt thành tích xuất sắc trong học tập cũng như bổ sung kiến thức với mong muốn có thể tự tin sánh bước cùng Vũ. Nhưng chị lại cướp đi tất cả hi vọng của tôi, tôi hận chị. Một người tầm thường như chị sao có thể xứng đáng với tình yêu của anh ấy. Chị mau rút khỏi cuộc đời Tuấn Vũ như lời bác Uy đã nói đi.

Hà Phương đã cố gắng đồng cảm với Khánh Linh, song những lời của cô ấy càng nói càng quá đáng, làm tổn thương người khác. Lúc này cô có thể khẳng định cuộc đối thoại khi trước cùng ba của Tuấn Vũ cô ấy đều đã nghe qua, nhưng hiện tại biết được điều đó thì có nghĩa lý gì với cô khi mà những người cao sang như cô ấy, như ông Trần Uy sẽ không bao giờ cúi xuống để xem xét, thấu hiểu mà chấp nhận con người cô. Nghĩ tới đây cô khẽ gượng cười chế giễu thay cho bản thân.

76. Chương 76

Nghĩ tới đây cô khẽ gượng cười chế giễu thay cho bản thân. Khánh Linh trông thấy vậy càng tức giận, đôi mắt tóe lửa bỗng dừng lại trên cổ thon dài của cô sợi dây chuyền mặt cổ may mắn rất chói mắt, bởi vì nó rất giống với cái cô ấy thấy trên cổ của Tuấn Vũ chỉ khác là sợi dây đó dành cho nam giới. Khánh Linh giật run người, nghiêng rằng nói:

- Đưa nó cho tôi.

Sau đó không kịp suy nghĩ liền vung tay toan giật đi sợi dây chuyền. Hà Phương thất kinh trước hành động đó của Khánh Linh, không để ý tới da cổ mỏng của cô bị móng tay sắc nhọn của cô ấy bấm sâu vào xước một đoạn dài, cô chỉ một mực mong muốn giữ lại được đồ vật mà cô rất mực trân trọng. Cả hai cô gái giằng co trong dây hành lang vắng lặng, từ góc độ của Khánh Linh có thể trông thấy người đang tiến lại gần là Tuấn Vũ, ngay khi đó một ý nghĩ xấu xa lóe lên trong đầu cô ấy, cố làm ra bộ dạng yếu ớt làm như mất đà lợi dụng sàn nhà bằng đá hoa dễ trơn trượt, chân đi giày cao gót 12cm của cô ấy bỗng nhiên oạt ra đất, cô ấy ngã một đường, nằm sấp người trên nền đá lạnh. Đúng lúc Tuấn Vũ vừa lúc tới nơi thấy vậy vội chạy đến đỡ lấy cô ấy, anh rất bất ngờ với tình cảnh trước mắt:

- Sao lại thế này? Khánh Linh, em không sao chứ?

Khánh Linh dồn hết sức vịn lấy anh, nhưng khi vừa nhắc chân liền đau nhói, nước mắt đã trực sẵn lăn dài, Khánh Linh mếu máo:

- Anh Vũ, chân em đau quá.

Tuấn Vũ lo lắng khom người nâng chân cô ấy quan sát rồi đưa ra phỏng đoán có lẽ Khánh Linh bị trật chân. Trong khi đó Khánh Linh vẫn giữ bộ dáng hoa lệ đài vũ đáng thương nói với Hà Phương:

- Chị Hà Phương em chỉ nhất thời xúc động nói mấy câu kêu chị rời xa anh Vũ, sao chị lại ác ý đẩy ngã em như vậy.

Nhìn biểu cảm của cô ấy tới Hà Phương còn đang ngỡ ngàng cũng ngu ngơ nghĩ rằng mình đúng là đang bắt nạt cô ấy, chẳng trách mà Tuấn Vũ từ đầu tới cuối không thêm để mắt tới cô, lúc này mới nói:

- Anh sẽ nghe lời giải thích của em khi về nhà. - Rồi anh đưa tay bế bổng Khánh Linh mau rời bước - Anh đưa em đi bệnh viện.

Rốt cuộc cũng yên ắng trở lại, Hà Phương ngây ngốc đứng đó, hiện tại mọi sức lực như bị rút cạn, cô liền ngã ngối trên nền đá. Những gì vừa xảy ra như đoạn phim quay chậm lần lượt tái hiện trong tâm trí cô, tay vẫn ôm lấy cổ lúc bấy giờ mới xót khiến cô tê dại, dù vậy tâm tưởng khẽ thoải mái, thật may là sợi dây chuyền của cô không bị cướp đi. Cô ngây ngốc nở nụ cười nhưng không hiểu sao nước mắt cứ thế lăn dài trên hai gò má, tim cô đau quá, nó như bị ai đó lôi ra cửa lên từng nhát từng nhát. Cô hẳn là vẫn chưa thể đối mặt với hiện thực rằng anh có thể để mặc cô ở đó mà rời đi, những gì Khánh Linh đối với cô đều không khiến cô đau đớn bằng sự thiếu lòng tin của anh đối với cô. Đúng lúc này, một đôi giày da dừng trước tầm mắt của cô.

77. Chương 77

Bỗng nhiên một đôi giày da xuất hiện trước tầm mắt, một tia hi vọng lóe lên trong lòng, cô vội gạt đi nước mắt ngẩng đầu lên đầy chờ mong:

- Anh . . .

Lời còn chưa thốt ra hết, cô liền sững người lại, lại một lần nữa chìm trong nỗi thất vọng, căn bản người tới không phải là anh, có điều khiến cô có phần ngạc nhiên không khỏi thắc mắc tại sao Lâm Phong lại có mặt tại đây.

Lâm Phong lại một lần nữa từ góc độ trên cao nhìn xuống người con gái này, cả người cô rũ xuống, tinh thần sa sút rất thiếu sức sống, không giống với cô của thường ngày. Chứng kiến bộ dạng yếu ớt đó của cô khiến anh khẽ đau lòng, anh rất muốn giang tay đón lấy cô mà ôm thật chặt trong lòng, hi vọng có thể gạt đi hết những phiền muộn đè ép cô. Nhưng anh chỉ có thể dưới cương vị là người quen, người bạn khẽ khom lưng nâng đỡ cô cho đứng vững rồi cất lời đáp lại ánh mắt đang tràn đầy thắc mắc của cô:

- Chủ nhân của buổi triển lãm này là người mà hôm nay tôi có hẹn coi mắt.

Hà Phương mở to đôi mắt như muốn xác định rõ người đang đứng đối diện cô có thực sự là tổng giám đốc Lâm Phong của công ty cô hay không, cô thật không nghĩ tới một người lạnh lùng, lạnh nhạt như anh cũng có thể chấp nhận đi tới một buổi coi mắt. Nhưng rồi dần dần mới vỡ lẽ, việc này hẳn là bình thường khi một người thành đạt như anh cũng đã tới tuổi dựng vợ gã chồng, có đi gặp gỡ tìm hiểu người con gái môn đăng hộ đối cũng không đáng làm lạ. Trong lòng cô trùng xuống khi liên tưởng tới Tuấn Vũ, phải chăng ba của anh cũng sắp xếp ổn thỏa cho anh một ứng cử viên sáng giá, đến lúc đó liệu rằng sự lựa chọn của anh sẽ ra sao? Qua sự việc vừa mới xảy ra, cô thực sự không có đủ tự tin để có thể khẳng định tình cảm của anh đối với cô là toàn tâm toàn ý. Hà Phương không ngờ rằng cũng có lúc cô lại cảm thấy mình yếu đuối, tự ti và tầm thường như vậy.

Từ lúc gặp mặt tới giờ, Hà Phương vẫn một mực dùng tay che cổ, điều này khiến Lâm Phong lấy làm lạ liền quan tâm:

- Cổ của em bị làm sao?

Cô lúng túng đưa 2 tay lên che chỗ bị thương đang khiến cô xót tới tê dại, nhưng dường như càng luống cuống thì lại càng lộ sơ hở làm cho Lâm Phong tinh mắt nhìn ra những vết xước đỏ rỉ máu kéo dài trên cổ nõn nà của cô. Không nghĩ ngợi nhiều anh cương quyết kéo tay cô bước đi:

- Tôi đưa em tới bệnh viện xử lý vết thương để tránh khỏi nhiễm trùng.

Cô còn đang ngỡ ngàng đã bị anh lôi đi, mới vội rồi rầm cất lời khuyên ngăn:

- Chỉ là vết xước nhỏ, tôi có thể tự xử lý được, không cần thiết phải tới bệnh viện. - Nghĩ tới vào viện lúc này có khi nào sẽ phải giáp mặt cùng Khánh Linh và Tuấn Vũ, lại càng khiến cô ấp úng lấy đại ra một lí do để từ chối anh - Anh không phải tới để gặp đối tượng coi mắt sao? Không nên để cô ấy phải chờ đợi. Hì hì.

Lúc này Lâm Phong bất ngờ dừng bước khiến cô mất đà lao thẳng vào tấm lưng vạm vỡ rần rở của anh, Hà Phương xấu hổ lú lú cúi đầu xin lỗi. Anh không khỏi cười nhẹ mà cất lời:

- Tôi gặp cô ấy rồi, và tự thấy rằng chúng tôi không hợp.

Sau đó không để cho cô thời gian viện cớ nào khác liền mau chóng đưa cô đi. Trong lúc đối thoại cùng Lâm Phong, cô mới rõ những tấm vé mà Khánh Linh có được ngày hôm nay là lấy từ chỗ anh, chẳng trách anh lại tình cờ xuất hiện tại chỗ mà cô đang thất thần, bẽ bàng. Cho dù anh nghe được những gì, biết được bao nhiêu nhưng anh không hề đề cập tới chuyện hỏi cô tất cả sự tình, vì thế cô vẫn luôn ôm hi vọng rằng anh không biết chuyện gì xảy ra tại đó.

Trong khi ấy, chỉ có mình Lâm Phong hiểu rằng lúc này im lặng là phương thức đối đáp tốt nhất đối với cô, anh sẽ không nhắc tới làm trào dâng nỗi tủi thân trong thâm tâm cô, đặc biệt lời nói của Khánh Linh khi ấy có nhắc tới bác Uy, khẽ nghi ngờ, phải chăng bác Uy đã biết chuyện của hai người họ, rồi cuộc bác ấy đã có hành xử gì đối với cô, anh hẳn là nên tìm hiểu thêm.

78. Chương 78

Tuấn Vũ trở lại căn hộ đã là nửa đêm, lúc đèn phòng khách bật sáng liền nhìn thấy bóng dáng mềm mại thân thuộc của cô đang cuộn mình ngủ thiếp đi trên sofa. Thời gian này thời tiết dần chuyển lạnh, cô chỉ khoác lên mình bộ đồ mỏng, tuy cao cổ nhưng không ngăn được khí lạnh xâm nhập dễ gây cảm lạnh. Mà

bên cạnh, cậu nhóc Bốp đang cuộn tròn bống nghe tiếng động vội bật dậy, vẫy đuôi chạy tới chào mừng anh. Vỗ nhẹ lên cái đầu xù bông lông mềm mượt của nó, sau đó anh tiến tới quỳ xuống bên ghế ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu đang say giấc nồng của cô. Có lẽ mỗi lần tiếp xúc tại cự li gần với cô lại khiến anh không tài nào cưỡng lại được liền tiến sát lại hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng đầy hấp dẫn của cô.

Bị phá rối, Hà Phương giật mình tỉnh giấc, đôi mắt mơ màng nheo lại cố gắng thích ứng với ánh đèn điện, sau đó liền đối mặt với khuôn mặt đang nở nụ cười của Tuấn Vũ rất gần. Thấy anh, dường như nỗi ám ức trong lòng trào dâng lên, cô giận dữ đẩy anh ra xa rồi ngồi ngay ngắn dậy, quay mặt đi không thèm nhìn anh. Tuấn Vũ khẽ phì cười trước hành động trẻ con của cô liền bước tới ngồi bên cạnh, đưa tay ôm lấy cô vào lòng, để mặc cô gạt tay anh, anh vẫn cố ôm thật chặt không rời, mặt dày làm bộ tửu thân:

- Em nằm đây là để đợi anh, bây giờ anh về rồi sao nỡ hắt hủi anh như vậy?

Cho dù anh nói đúng, cô là vì muốn đợi anh về để hỏi tình hình Khánh Linh dù biết cô ta cố tình giả bộ để vu oan ỉnh, song lúc đó cái chân bị trọ của cô ấy dường như là thật, nhưng nghe đến giọng điệu từng từng lại còn làm nũng với cô của anh, máu nóng khẽ dồn lên đầu, cô tức giận:

- Anh đừng có mà tự mình đa tình, em nằm coi Ti Vi, không để ý nên ngủ quên mất. Ai thèm đợi anh chứ.

Tuấn Vũ thấy rõ trong lời nói của cô là vẫn còn đang tức giận anh khi đó bỏ mặc cô, nhưng vẫn một mực ra vẻ ủy khuất, pha trò:

- Anh biết rồi, số anh thật thảm, không ai thèm quan tâm tới, cho dù anh có vất vả đi về khuya muộn thì cũng không có ai thương.

Nhìn tới bộ dáng như nàng dâu về nhà chồng bị ức hiếp của anh, cô không nhịn được mà phì cười rồi đưa tay đánh anh, Tuấn Vũ như được đặc xá thấy cô phần nào nguôi giận cũng miễn cưỡng ôm lấy cô vào lòng:

- Cô ấy thế nào rồi?

- Trọ chân, cũng không nghiêm trọng, nhưng bác sĩ nói phải điều trị trong hai tuần.

Hà Phương đã sớm dự liệu được kết quả trên, cũng xem như Khánh Linh cô ấy tự làm tự chịu, cô trầm ngâm một lúc rồi ngập ngừng cất lời mà cô đã rất muốn hỏi anh:

- Nếu em nói không phải em làm cô ấy bị thương, anh có tin không?

Đôi mắt nhìn thẳng vào anh như muốn nắm bắt hết những phản ứng của anh, tìm tòi, nhìn thấu con người anh và chờ đợi đáp án. Tuấn Vũ không do dự, khẽ đưa tay nhéo mũi cô cứng chiều:

- Anh tin cô gái ngọc như em không khiến mình bị thương thì thôi chứ không khi nào gây hại cho người khác.

- Vậy sao khi đó anh không thèm quan tâm, mà bỏ mặc em. - Cô liền nắm lấy cơ hội truy hỏi anh tới cùng.

- Anh xin lỗi, lúc đó anh bối rối. Khánh Linh đối với anh như một đứa em gái, khi thấy con bé bị thương anh không thể làm ngơ nên có chút khẩn trương và có sơ suất. Hi vọng em có thể hiểu cho anh.

Ai đó đã nói, người con gái rất dễ cảm thông, đặc biệt đối với người mình rất mực yêu thương, huống hồ con người cô vẫn luôn đứng trên lập trường của đối phương mà suy nghĩ lí giải cho hành xử của họ. Lần này cũng vậy, cô lựa chọn bỏ qua và tin tưởng vào tình cảm nơi anh, đơn giản bởi vì cô yêu anh nhiều lắm, nhưng có lẽ cô sẽ không chủ động nói những điều đó với anh. Về phía Khánh Linh, có lẽ ngày mai cô sẽ cùng anh tới thăm và khẳng định rõ lập trường cùng cô ấy, cô sẽ không chỉ vì một sự việc con con mà chùn bước. Hạnh phúc là phải tự tay nắm bắt thật chặt, cô không thể buông tay để nó tự rời xa mình. Khẽ rúc thật sâu trong lòng Tuấn Vũ, cô đã tự nhủ như vậy với bản thân.

79. Chương 79

Tối đó, lần đầu tiên cô nghe anh tâm sự một phần về cuộc sống trước đây của anh. Bởi vì anh bản tính lạnh lùng không thích tiếp xúc cùng người khác nên không có mấy người dám lại gần anh. Tuổi thơ của anh có lẽ sẽ mãi đơn độc mà trôi qua nếu như anh không gặp Lâm Phong cùng Khánh Trung, hẳn là do ở cùng

lứa tuổi lại là những cậu nhóc nông nổi đơn giản nên dễ dàng bị thu hút, tò mò về nhau. Huống hồ cái tên nhiều chuyện Khánh Trung một mực bám lấy anh kể từ sau lần anh vô tình nhập hội cùng cậu ta và Lâm Phong đánh trả lại đám đàn anh lưu manh chuyên gia bắt nạt tụi nhóc ít tuổi hơn, hay mấy đứa nhóc yếu đuối. Anh thật không muốn quản chuyện của người khác nhưng đám người xấu kia không biết trời đất gì mà lại lôi anh vào cuộc chỉ vì do anh tình cờ đi ngang qua, không yên lặng để người ta lấn tới nên đã chủ động phản công lại, cùng với tụi Khánh Trung đánh một trận đả hổ.

Ngày ấy ba thằng nhóc 7 tuổi đấu lại với sáu tên đàn anh lớp 9, mặc dù thương tích xây xát đầy mình nhưng không hề lép vế lại còn áp đảo đám người xấu kia. Từ sau lần đó, bọn họ không dám bày trò động chạm tới ba người bạn anh. Cũng sau lần đó, Khánh Trung một mực coi anh là bạn thân, kêu gọi anh gia nhập cùng cậu ta và Lâm Phong. Thời gian đầu anh lạnh lùng, xa cách, song vẫn không khỏi chú ý tới hai người cậu ta, cùng trò chuyện cùng tham gia các hoạt động vui chơi rất náo nhiệt và vui vẻ. Anh đã rất ngưỡng mộ tình bạn của họ, rồi sau đó dần dần cũng chịu mở lòng tiếp nhận những người bạn mới. Cũng vì thế mà anh biết đến Khánh Linh - em gái của Khánh Trung, bởi vì mẹ anh qua đời sớm, từ nhỏ anh là người thiếu hụt tình thương, nhưng gia đình Khánh Trung lại rất thân thiện, đối với anh rất quan tâm, khiến anh có cảm giác được trở thành một thành viên trong mái ấm của họ, dường như bù đắp phần nào những thiếu hụt trong anh. Trong lòng anh rất cảm động và biết ơn, mặc dù Khánh Linh từ nhỏ đã được mọi người nâng niu như bảo bối, có đôi lúc hơi phiền phức khi luôn luôn bám dính lấy anh, nhưng anh mãi mãi coi cô là đứa em gái nhỏ tình nghịch, những gì anh đối với cô ấy đều dựa trên thái độ quan tâm từ người anh trai.

Hà Phương được Tuấn Vũ ôm trong lòng, nghe lại chuyện cũ, cô cảm giác được mình ngày một bước gần hơn để tiếp cận với trái tim anh, vốn tưởng anh là người khó ưa trong ấn tượng ngày đầu họ gặp nhau, sau đó anh lại hay bày trò chọc cô, nhưng hơn thế nữa, anh đối với cô rất mực quan tâm chu đáo. Nói rằng anh bình lặng đi vào tim cô cũng đúng, mà cho là anh tiến quân thần tốc khuấy đảo cuộc sống bình lặng nhàm chán của cô cũng không sai, bởi vì thời gian họ quen biết không dài nhưng đủ sâu đậm để có chỗ đứng quan trọng trong thâm tâm của đối phương.

Nếu như ngày thường đều là Tuấn Vũ mặt dày lấy cô là gối ôm vùi chặt vào trong lòng, để mặc cô sau một hồi phản đối không có hiệu quả, đành để mặc anh bao bọc trong khuôn ngực ấm áp, phảng phất xung quanh hương bạc hà thơm mát đầy thân thuộc, rồi cùng anh đi sâu vào giấc ngủ êm đềm. Thì nay cô chủ động vùi vào trong lòng, ôm chặt lấy anh, cô đồng cảm cùng anh, cũng muốn thấu hiểu anh, rất muốn nói với anh rằng cô sẽ luôn ở bên ủng hộ, sẽ chia cùng anh, là người thân, là một phần không thể thiếu trong cuộc đời anh. Nhưng có lẽ, tất cả có thể gói gọn chỉ ở ba chữ mà cô vô tình thốt ra thành lời:

- Em yêu anh.

Tuấn Vũ ngỡ ngàng cúi xuống nhìn cô gái nhỏ đang nép mình trong lòng anh, có lẽ vì bất ngờ mà anh đứng hình vài giây, lại nhìn tới ánh mắt long lanh tràn đầy yêu thương và chân thật của cô, con tim anh lặng lẽ đập sai nhịp, trên môi nở nụ cười mãn nguyện, anh cúi xuống hôn cô một cách mê đắm. Cô gái của anh, tình yêu của anh, anh tự nhủ cả đời này phải nâng niu trân trọng mà yêu thương cô.

Hà Phương hưởng thụ nụ hôn say đắm, trần trọc, tới cuồng loạn của anh, cô dường như bị cuốn theo những cung bậc thay đổi mức độ của sóng biển, cho tới khi cảm giác nóng lạnh giao triền lẫn nhau, một chút lí trí chợt bừng tỉnh trong cô khẽ kéo cô về thực tại, dường như nhớ ra điều gì đó, lại nhận ra quần áo của hai người đều hỗn loạn, làn da trần trụi của cả hai dán lấy nhau, giống như lửa băng tiếp xúc. Lại trông Tuấn Vũ vẫn say triền, đôi tay náo loạn làm khơi lên khát khao trong cô và ngày một có ý định đi xa hơn, Hà Phương hai gò má ửng hồng, không rõ là vì sự quấy nhiễu của anh hay bởi vì xấu hổ, vội vàng ngăn lại bàn tay đang lần mò xuống phía dưới của cô, áp ứng giải thích trong hơi thở hỗn hển:

- Em. . . em. . . tới tháng.

Cô rõ ràng thành công trong việc ngăn cản hai người có hành động quá đà, khiến Tuấn Vũ chết lặng, sau đó cả khuôn mặt đen như cái đít nồi, nhưng nhìn cô gái phía dưới vừa đáng yêu vừa đáng trách, anh phải rất mực cố gắng kìm nén lại dục vọng của bản thân, ôm lấy cô, ngấu nghiến hôn lên đôi môi anh đào của cô như trách móc, hờn dỗi với cô, cũng như dần bình ổn lại khát khao lời cô ăn sạch. Kết thúc bằng một nụ hôn phớt nhẹ lên trán cô, anh xoay người ôm lấy cô vào lòng, nhắm mắt:

- Một ngày nào đó anh sẽ đòi em. . . cả gốc lẫn lá. Ngủ ngon, Hà Phương.

Hà Phương cười khổ, thật ra nếu không phải vì lí do khó cưỡng này, hẳn là cô cũng bằng lòng trao bản thân mình cho anh, đồng nghĩa với việc cô tin tưởng giao phó cả đời mình cho người đàn ông này:

- Ngủ ngon, Tuấn Vũ.

Sau đó, tìm hình tư thế thoải mái trong lòng anh cũng dần chìm vào giấc ngủ.

80. Chương 80

Ngày hôm sau, cô đi cùng Tuấn Vũ tới bệnh viện thăm Khánh Linh. Bởi vì ba mẹ cô ấy đi du lịch nước ngoài chưa về ngay được, Khánh Linh lại bận việc công ty hưởng hồ thương thế của cô ấy cũng không đáng lo ngại, vì thế chỉ có người giúp việc vào viện chăm sóc Khánh Linh. Lúc hai người tới phòng dành cho V.I.P nơi cô ấy nằm điều trị, liền thấy cô nàng đang nằm dài trên giường bệnh êm ái, ôm lấy máy tính bảng, thi thoảng lại rộ lên tràng cười giòn tan, có vẻ rất hưởng thụ. Thật là, nếu không nhìn tới cái chân bị quần băng hẳn là sẽ không nhìn ra cô ấy đang nằm viện.

Nghe tiếng mở cửa, Khánh Linh mới di chuyển tầm nhìn, vừa thấy Tuấn Vũ đã vui mừng ra mặt, quảng vội máy tính bảng sang một bên không thương tiếc, chuẩn bị sẵn tư thế chạy tới bên anh, nhưng khi vừa đặt chân xuống đất, cơn đau buốt từ cổ chân lên khắp toàn thân. Bình thường cô nàng vốn là người không chịu được đau đớn, mà nay còn ở trước mặt người trong lòng vì vậy cả người yếu ớt khẽ mất thăng bằng đổ rạp về phía trước, rất may là Tuấn Vũ phản ứng linh hoạt lao nhanh tới đỡ kịp, tránh cho cô ấy một màn vô éch đẹp mắt. Nhìn hai người họ ôm ôm ấp ấp, Hà Phương chỉ biết thở dài, cô có thể đồng cảm với thái độ của anh đối với Khánh Linh, nhưng còn cô gái kia, cô thật không hiểu mỗi lần gặp mặt lại dính lấy người anh không dứt, là để tỏ rõ thái độ, thói quen độc chiếm anh trước mắt người khác, hay chỉ đơn giản là để cô xem.

Tuấn Vũ chu đáo đặt Khánh Linh ngay ngắn trở lại giường bệnh, còn không quên quở trách:

- Em ở yên đó cho anh, từng ấy tuổi đầu rồi mà hành động trẻ con không biết tự lo cho bản thân, anh thật không rõ em sống mấy năm trời ở xứ người thế nào nữa.

Khánh Linh thấy vậy vội cười xòa xoa dịu hướng hồ anh là vì quan tâm mới nói vậy:

- Em biết sai rồi, em toan tới chào hỏi anh, ai dè. . .

Cô ấy lấu cá cúi đầu lè lưỡi rất tinh nghịch. Tuấn Vũ đến bó tay với công cuộc cải tạo cho cô nhóc phiền phức này, như nhớ ra điều quan trọng, anh vươn tay về phía Hà Phương, kéo tay cả người cô lại gần ôm lấy rất tình tứ:

- Hôm nay anh cùng Hà Phương tới thăm em, nhân tiện để hai người bồi đắp tình cảm chị em, ha ha.

Cô khách khí mỉm cười chào hỏi Khánh Linh, cô ấy rõ ràng không mấy vui vẻ nhưng vẫn gượng cười đáp lại. Khánh Linh lôi kéo Tuấn Vũ hỏi han rất nhiều chuyện, Hà Phương không đành lòng ngồi không một chỗ nên tìm hình một công việc làm để giết thời gian, đó là gọt hoa quả. Lúc mà từng miếng hoa quả tươi ngon được bày biện đẹp mắt trên đĩa, Tuấn Vũ cầm đĩa đưa cho Khánh Linh khiến cô ấy vui mừng cười híp cả mắt, nhưng nhanh sau đó dờ người tức giận mà không thể phát tiết khi chứng kiến cảnh người đàn ông lạnh lùng chững chạc, người mà cô thầm ngưỡng mộ yêu thương bao nhiêu năm trời, đang há miệng lấu cá đợi Hà Phương dứt miếng hoa quả, còn không quên bắn ánh mắt tình tứ mang lực sát thương tới Hà Phương, đúng là không có để ý tới sự tồn tại của Khánh Linh cô. Mặc dù vậy, Khánh Linh cũng không khỏi kinh ngạc khi được chứng kiến một hình tượng Tuấn Vũ hoàn toàn khác, không ngờ tới anh cũng có bộ mặt đáng yêu như vậy, có lẽ chỉ khi ở bên Hà Phương anh mới thả lỏng bản thân, sống thật với chính mình, với những cung bậc cảm xúc đáng có của mỗi người. Cô thật không cam lòng khi bao nhiêu năm rông cô gần bó cùng anh lại không bằng người con gái mới bước vào cuộc sống của anh không bao lâu, không khỏi ghen tị và càng thêm chán ghét Hà Phương.

81. Chương 81

Ngồi được một lúc thì Tuấn Vũ nhận được điện thoại từ trợ lý nói là có việc gấp cần anh xử lý, đang định cùng Hà Phương ra về thì Khánh Linh đã tươi cười giữ lại cô:

- Không phải anh nói là hôm nay dẫn chị Hà Phương tới thăm em, nhân tiện để hai chị em bồi đắp tình cảm sao? Em ở đây một mình chán chết, hay là để chị ấy ở lại chơi cùng em, còn anh về công ty trước đi.

Thấy cô ấy nói cũng hợp lý, Tuấn Vũ quay sang hỏi ý kiến Hà Phương thì nhận được cái gật đầu của cô tỏ ý đồng ý, không nghĩ ngợi nhiều, anh nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn không quên dặn dò Khánh Linh lo điều trị mau khỏi, còn tặng Hà Phương cái ôm lưu luyến như không nỡ rời đi, hành động này khiến sự chán ghét Hà Phương trong Khánh Linh càng lớn dần.

Đợi anh đi khỏi, Hà Phương vẫn lặng người trông theo hướng anh rời đi. CHợt tiếng mĩ mai giấu cợt từ phía sau vang lên:

- Người đã đi rồi, chị cũng không cần thiết phải bày ra bộ dáng thâm tình đó cho ai coi đâu.

Cái gì mà bồi đắp thêm tình cảm chị em chứ, Hà Phương khẽ cười nhạt tự nhủ, hẳn là một khi chưa từ bỏ ý định với anh thì cô ấy sẽ không dễ dàng tiếp nhận cô. Dù vậy đã dặn lòng sánh bước bên anh, hòa đồng cùng những mối quan hệ quanh anh, cô sẽ cố gắng hết sức mình. Thật lòng quan tâm hỏi thăm cô ấy:

- Chân của em đỡ đau chưa?

Dường như không hài lòng với thái độ của cô trước sự châm chọc của mình, cô ấy bực bội lời nói trở nên gay gắt:

- Tôi sẽ không vòng vo, hôm trước có lẽ bác Uy nói rằng bác ấy đã lựa chọn được người xứng đáng nhất có thể sánh bước và hỗ trợ cho sự nghiệp phát triển của anh Vũ. - Lặng lẽ quan sát sự biến đổi nét mặt lộ rõ sự căng thẳng, lo lắng của Hà Phương, có chút hài lòng, nói tiếp - Người đó là tôi. Vì thế chị hãy biết khó mà tự rút lui đi, bằng không tới lúc đó lại tự mình nhận bẽ mặt.

Sau một thoáng bất ngờ, Hà Phương đã bình ổn lại tâm trạng trước sự khiêu khích của Khánh Linh, thư thả cất lời:

- Chị rất rõ thương tích ở cổ chân em là do tự em gây ra, nhưng chị cũng sẽ không bóc mẽ trước người khác, ngày hôm nay chị có mặt ở đây đúng như Tuấn Vũ nói, chị muốn làm bạn với em, muốn kết thân cùng bạn bè xung quanh Tuấn Vũ, với lại Vũ luôn coi em là em gái bởi vậy mà anh ấy rất mực quan tâm em trên tư cách một người anh trai đối với cô em gái nhỏ, vì vậy là bạn gái anh ấy. . .

Không đợi cô nói hết câu, Khánh Linh kích động gào lên cất ngang:

- Chị nói láo.

Nhìn cô ấy hơi thở dồn dập, ánh mắt sắc lạnh bắn về phía cô, hận rằng không thể lôi cô ra mà chà đạp, Hà Phương vẫn kiên định tiếp lời:

- Em có biết người con gái lấy sự an toàn của bản thân để mong mỏi sự quan tâm từ người đàn ông sẽ rất đáng thương? Và còn một điều nữa, chị muốn em hiểu, tình thân sẽ không khi nào thay đổi đặc biệt khi mà Tuấn Vũ đã nhận định coi em là em gái thì anh ấy sẽ không tiến xa hơn với em.

Lời nói vừa dứt, ngay tức khắc chiếc gối bông trắng muốt bay tới phía Hà Phương kèm theo đó là sự phẫn nộ của Khánh Linh:

- Cút, chị là cái thá gì mà ở đó lí sự này nọ. Chị cút ra ngoài cho tôi.

Lúc người giúp việc đi vào phòng bệnh liền nhìn thấy cô chủ Khánh Linh của mình đang điên cuồng vơ lấy bất cứ thứ gì ở gần để đập về phía người con gái đứng gần đó, liền hốt hoảng chạy lại can ngăn Khánh Linh đồng thời cố gắng khuyên nhủ nguyên nhân gây phát hỏa cho cô chủ của mình là Hà Phương trở về.

Hà Phương biết rõ lúc này mình còn nấn ná ở lại sẽ thật sự chọc giận Khánh Linh, chỉ muốn nêu rõ nhận định của bản thân, nhưng lại không ngờ khiến cô ấy kích động như vậy, đành lặng lẽ cáo biệt rời khỏi phòng bệnh.

Hà Phương rời đi được một lúc lâu, nhưng tâm trạng Khánh Linh vẫn không tốt hơn, đang lúc tức giận, chợt nhớ ra điều gì đó, vội lôi điện thoại ra liên lạc với ai đó, khuôn mặt xinh đẹp lúc này thắm đẫm chán ghét và ác ý khiến người giúp việc khẽ giật mình ớn lạnh:

- Đăng Quân, không phải cậu vẫn muốn theo đuổi tôi sao? Tôi sẽ suy nghĩ lại mà cho cậu cơ hội. Với điều kiện, giúp tôi xử lí một người.

82. Chương 82

Không nghĩ tới những lời nói thật tâm từ đáy lòng của mình lại khiến Khánh Linh lại nổi đóa lên như vậy. Cô hiểu được, đối với người con gái, một khi đã yêu thích ai đó sẽ dốc hết tâm tư tình cảm dành cho họ. Trên thực tế, chính bản thân cô cũng đã từng thủy chung một lòng một dạ yêu thương để rồi nhận lại là những đau buồn tủi thân. Bởi thế mới nói, nếu có ý định “rèn sắt thành kim” thì còn cần phải phụ thuộc vào “thiên thời, địa lợi, nhân hòa”, cô có thể cảm thông cho Khánh Linh nhưng nếu bắt ép cô phải buông tay anh, cô làm không được.

Hà Phương khẽ thở dài, sải bước trên vỉa hè rợp bóng cây xanh. Đạo gần đây, thời tiết chuyển lạnh, mọi người tham gia giao thông trên đường đã khoác lên mình những chiếc áo ấm áp hơn, hay quàng thêm khăn voan mềm mại nữ tính trên cổ vừa để giữ nhiệt, vừa theo xu hướng thời trang trong ngày rét. Thi thoảng những cơn gió mang không khí se se lạnh mơn trớn qua khuôn mặt, lại khiến cô bất giác nhớ đến thời tiết khắc nghiệt của thành phố N - quê cô. Những ngày trời rét đậm, gió lạnh cắt da cắt thịt, mỗi lần có việc phải ra ngoài đường đều phải trang bị đồ giữ nhiệt từ đầu tới chân không khác gì hồ lô di động. Đó là chưa nói tới những khi trời mưa xối xả, đi trên đường nhựa còn bị bắn bắn, chứ đừng nói tới phải lội qua đường đất, ẩm ướt, rét buốt thấm vào từng thớ thịt khiến người ta phải rùng mình.

Nhưng dù khắc nghiệt là vậy, nhưng ở nơi đó cô được sống trong sự bảo bọc của ba mẹ, có em gái hay cùng cô chí chèo tranh giành, lí sự, nơi mà gắn bó với tuổi thơ cùng những người thân, bạn bè sẽ mãi khắc sâu trong trái tim cô là sự trù mên thân thiện không đòi hỏi lí do.

Cảm giác nhớ nhà bỗng trào dâng, lại giật mình nhận ra dường như đã qua một thời gian cô bỏ bằng không liên lạc với người nhà của mình, hẳn là từ sau dịp cô và Tuấn Vũ kết thân, có lẽ cô đã ham vui mà tạm thời phát sinh sơ suất. Rút điện thoại ra bấm số của mẹ, không để cô chờ lâu, điện thoại được kết nối, giọng nói thân thương của mẹ vang lên bên tai, khiến cô có cảm giác bình yên:

- Mẹ, hôm nay trời chợt trở lạnh, con bỗng nhiên nhớ tới cái lạnh ở quê mình, có lẽ ngoài đó mọi người đã phải trang bị quần áo ấm tránh rét rồi mẹ nhỉ?

- Uh, mấy hôm trước gió mùa, thời tiết rét hơn nhiều, con ở đó nhớ mặc áo khoác, quàng khăn ấm vào bằng không lại bị cảm lạnh.

- Hì hì. . . Con biết rồi mà mẹ. Ba mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe đó ạ. Ở nhà đạo này có gì mới không mẹ? Tự dưng con nhớ nhà, muốn về nhà quá mẹ ah.

Có vẻ như linh tính của người mẹ như muốn nhắc nhở bà dường như cô đang phải lo nghĩ chuyện gì đó, liền hỏi:

- Con ở đó, có chuyện gì phải không?

Đương nhiên lại khiến mẹ lo lắng không đâu, cô vội xua tay cười xòa:

- Không có chuyện gì đâu mẹ ạ. - Lại còn nói giọng rất nũng nịu đáng thương - Hu hu, mẹ ơi, con nhớ nhà cũng không được ạ.

Nghe rõ tiếng phì cười phía đầu dây bên kia, cô thành công chọc vui mẹ:

- Cha bố cô, 27, 28 tuổi chứ có bé bỏng gì nữa mà còn làm nũng mẹ. Nhà mình mấy ngày này . . . cũng không có gì mới cả. - Mẹ cô ngập ngừng đáp lại, dường như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi, liền sau đó bà chuyển chủ đề muốn thuở khiến cô không kịp phân tích phán đoán tình hình mà mau chóng đối mặt với sự hoa mắt chóng mặt - Nhớ nhà thì về đi, cuối tuần này em con cũng về thăm nhà đó, nhân tiện dẫn về ẹ chàng rể để ba mẹ mau mau có cháu bé. . .abc. . .xyz. . .

Cứ mỗi lần đề cập tới chuyện chồng con của cô, mẹ cô lại thao thao bất tuyệt không dứt. Có lẽ ở cái tuổi của cô đã coi là trưởng thành mà vẫn để ba mẹ phải bận tâm nhiều, nếu như là trước đây cô sẽ không để bụng mà cười xòa cho qua chuyện để né tránh, nhưng hiện tại đã khác, có lẽ cô đã tìm thấy một người đàn ông tốt - là Tuấn Vũ. Ra về cười trừ bí mật, không nói rõ với mẹ, nhưng cô đã dự định, sau khi thỏa thuận cùng anh, thời gian tới sẽ chính thức giới thiệu anh cùng ba mẹ. Cô rất mong chờ ngày đó.

83. Chương 83

Ngắt liên lạc với mẹ xong, Hà Phương nghĩ ngay tới Tuấn Vũ, khi này bộ dáng anh vội vã, có lẽ là việc quan trọng, công việc của anh quả thật rất bận rộn, mặc dù muốn sẻ chia cùng anh, song có có lòng mà không có khả năng bởi thể chỉ có thể vận dụng hết sức mình không gây thêm phiền toái cho anh, và nấu những món ăn thật ngon mà anh yêu thích. Cứ mỗi lần nhìn vẻ mặt mãn nguyện đầy hưởng thụ của anh bên bàn ăn, cô cũng thấy vui lây.

Cô bỗng nhiên nổi hứng chụp một bức ảnh tự sướng đầy tình nghịch gửi tới anh có đính kèm dòng tin nhắn: “Em xin lỗi, dường như em đã khiến Khánh Linh tức giận rồi . || ”. Không hi vọng rằng anh sẽ trả lời tin nhắn lại ngay, nhưng cô không ngờ tới điện thoại của cô mau chóng đổ chuông, là anh gọi tới.

- Em đang ở đâu?

- Em vừa từ bệnh viện đi ra, anh không phải đang bận việc sao?

- “Anh chuẩn bị vào phòng họp.” - Im lặng vài giây như phải suy nghĩ vấn đề nào đó rồi anh lại trầm giọng nói - “Chuyện với Khánh Linh, em không phải nghĩ ngợi, con bé có lẽ cần thời gian để tiếp xúc và hiểu về em hơn.” - Ngay sau đó, anh đổi giọng điệu đầy ý trêu chọc - “Còn nữa. . . anh vừa đặt mua bộ váy ngủ bằng ren. . . Rất khuyến khích em mặc trang phục đó để anh trực tiếp kiểm duyệt, thay vì phải ngắm em qua màn hình di động cứng nhắc và khô khan này, ha ha”

Nghe anh nói những lời lẽ khiến người ta đỏ mặt như vậy, lại còn hả hê chọc ghẹo cô, Hà Phương vừa xấu hổ vừa tức giận, cô chợt nhận ra nếu tiếp xúc lâu ngày sẽ phát hiện ra đám đàn ông đúng là bản tính lưu manh, háo sắc khó thay đổi, khê nghiêng rằng:

- Đồ háo sắc, chết tiệt. Không thèm nói với anh nữa. Em sẽ tận dụng thời gian hôm nay thỏa thích đi ngao du khắp nơi. Mặc kệ anh chăm chỉ làm việc nhà, ha ha.

- Sao lại có thể như vậy chứ? Chồng em thì phải nai lưng đi làm kiếm tiền, làm vợ như em lại tung tăng đi chơi hưởng thụ một mình. Thật quá bất công mà.

Giọng điệu của anh qua điện thoại, cô bỗng hình dung tới bộ dạng nũng nịu, đáng ăn đòn của anh, liền không khỏi phì cười. Lại nói, khi nghe anh nhắc tới tiếng “chồng, vợ” được anh thốt ra rất tự nhiên nhưng đủ khiến con tim cô xuyến xao rung động, có lẽ còn háo hức bối rối hơn cả khi nghe lời tỏ tình, nhưng vẫn một mực cứng giọng chối bỏ:

- Ai thèm là vợ anh chứ? Anh đừng có ăn dưa bở.

- Không phải em? Vậy được, để anh đi kiếm lấy một cô gái nào đó về làm vợ của anh, được chứ?

Hà Phương lại nghiêng rằng nghiêng lơi, ngày hôm nay nói chuyện cùng anh khiến rằng cô chắc hẳn là mòn đi không ít, không biết mai này cứ đối mặt với sự trêu ngươi đáng ghét của anh cô có bị mòn hết cả hàm răng không nữa.

- Anh dám?

- Anh không dám. Ha ha. Em đi đâu thì đi, nhưng tuyệt đối tránh xa đám đàn ông cho anh. Tối về sớm tắm rửa sạch sẽ, ở trên giường đợi anh, ha ha.

Lời anh nói khiến người ta liên tưởng tới những hình ảnh không mấy trong sáng, lại nhớ tới những lần thân cận cùng anh, hai má cô liền nóng bừng bừng.

Tuấn Vũ không để cô có cơ hội bộc phát cơn thịnh nộ, anh ha hả ngắt kết nối. Lúc này nụ cười phơi phới gió xuân vẫn in đậm trên khuôn mặt của anh, khiến mấy người nhân viên tình cờ đi ngang qua đều trở mắt

sửng sốt mà kinh ngạc. Hẳn là toàn công ty sẽ lại được một phen dậy sóng với tin tức giật gân “Tổng giám đốc băng sơn nhoẽn miệng cười, muôn hoa đua nở, ngàn ngát con tim”.

84. Chương 84

Hà Phương miên man với câu nói đầy ý chọc ghẹo của Tuấn Vũ, mà ngây người tại chỗ, không kịp phản ứng khi có người bỗng nhiên va phải khiến vai cô ẽ ầm một trận. Người va phải cô rõ ràng đang vội vàng hấp tấp, ngay khi nhận ra người mình va phải là Hà Phương, vội hốt hoảng lo lắng không yên:

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý va vào chị. Mẹ của tôi bị ốm phải nằm viện, nên tôi mới mải suy nghĩ mà vô tình đụng phải chị. Tôi xin lỗi.

Nhìn lại bộ dáng hốt hoảng của người con gái đó, Hà Phương tự nhủ rằng mình có phải bà cô ghê gớm dọa người tới mức khiến cô ấy phản ứng loạn cả lên như vậy. Cô gái mặc trang phục nhân viên văn phòng, mái tóc thẳng mềm mượt được buộc gọn vào thì nay có chút xộc xệch tán loạn, khuôn mặt thanh tú đã trút bỏ đi lớp trang điểm dày cộm lúc trước, có chút bơ phờ mệt mỏi. Ngỡ ngàng một lúc cô mới nhận ra đó là Như Ý cô bạn gái sang chảnh trước đó của Khánh Trung. Đường như muốn chắc chắn hơn với phán đoán của mình, cô khẽ hỏi:

- Là cô phải không, Như Ý?

Đáp lại cô vẫn là ánh mắt sợ hãi và khuôn mặt luống cuống:

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý va phải chị.

Mặc dù không khỏi ngạc nhiên trước phản ứng của cô ấy, nhưng cô vẫn thân thiện lên tiếng:

- Không có gì đâu, tôi không trách cô. Mẹ của cô ốm có nặng không?

Dường như tình thân, máu mủ luôn luôn chiếm vị trí tối quan trọng đối với mỗi người, bởi vậy mà vừa nghe nhắc tới người mẹ đang bệnh nặng, Như Ý liền không kiềm chế được mà nước mắt lăn dài. Hà Phương thấy cô ấy đang xúc động liền đưa ra khăn giấy, nhẹ giọng nói:

- Dù có chuyện gì cũng nên bình tĩnh tìm cách giải quyết. Tôi đi cùng cô tới thăm bệnh bác gái, được chứ?

Như Ý có chút lưỡng lự nhưng rồi lại gật đầu đồng ý, lẳng lặng đi vào bệnh viện. Hai người tiến bước vào khoa ung thư, có lẽ là nơi bầu không khí u ám nặng nề nhất trong bệnh viện, nơi mà những con người bằng xương bằng thịt đang ngày lại ngày đối chọi lại cùng đau đớn, những đợt xạ trị tiêu hao thể lực, đấu tranh giành giật sự sống. Họ bước vào một phòng bệnh, cả bốn giường bệnh đã chật kín bệnh nhân. Như Ý sai bước tới bên giường bệnh phía gần cửa sổ nơi mà người phụ nữ trung niên đáng vẻ tiêu tụy hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng nụ cười hiền hòa và ánh mắt sáng của sự lạc quan như muốn củng cố niềm tin và hi vọng tiếp sức cho bản thân, người thân và cả những bệnh nhân xung quanh.

Như Ý giới thiệu cô là bạn của cô ấy, cả một thời gian dài sau đó cô cùng hai mẹ con họ trò chuyện và được biết qua về gia cảnh đặc biệt của Như Ý. Hai mẹ con cô ấy từ trước tới giờ nương tựa vào nhau mà sống, mặc dù vất vả song tình cảm của họ dành cho nhau không gì có thể tả xiết, có lẽ chỉ cần thông qua ánh mắt yêu thương và những cử chỉ tuy nhỏ nhặt nhưng lại chứa đựng yêu thương của họ dành cho nhau, khiến Hà Phương rất ngưỡng mộ.

Bởi vì phòng bệnh không thăm được lâu, bên cạnh đó cũng tới giờ bác sĩ đi thăm bệnh, nên hai người tạm rời đi.

Tại căng-tin của bệnh viện, ở một góc nhỏ bên cạnh cửa sổ có thể từ đó quan sát một phần quang cảnh không nhỏ của bệnh viện, hai cô gái đang lặng lẽ nhâm nhi ly nước của mình, mặc dù ngồi đối diện cùng nhau nhưng mỗi người lại mang những tâm tư rối ren khác nhau. Hà Phương quyết định phá vỡ bầu không khí trầm lặng đó, cất giọng đầy chân thành:

- Tôi rất tiếc về bệnh tình của bác gái, nhưng cô cũng đừng quá lo lắng, khoa học thời nay phát triển, hướng hồ bác ấy là người đầy nghị lực. Không chừng lại có kỳ tích xảy ra.

Như Ý cố nâng lên nụ cười yếu ớt, đây là lần đầu tiên cô quan sát cô ấy đôi mắt sáng long lanh đầy thu hút, quả thật rất giống với mẹ của cô ấy. Mặc dù vậy lại điểm sự phiền muộn lo âu không đáng có của cô gái ở tuổi 22 như cô ấy.

- Bệnh tình của mẹ thế nào, tôi hiểu chứ. Tôi chỉ hi vọng có thể giảm bớt đau đớn phần nào ẹ, và kéo dài được thời gian ở bên mẹ, là tôi đã mãn nguyện rồi. - Rất mau đôi mắt đã lại đỏ hoe, nhưng rồi mau chóng điều chỉnh lại tâm trạng, khẽ thở dài, rồi đối mặt trực diện cùng Hà Phương. - Lúc trước, chuyện ở trên du thuyền, thành thật xin lỗi chị. Khi đó tôi có bông bột nông nổi ghen tỵ cùng chị, nhưng tôi cũng đã phải nhận sự trừng phạt. Ngày hôm nay gặp chị tại đây, tôi muốn thành tâm mong chị bỏ qua cho hành vi thiếu suy nghĩ khi đó của tôi.

- Tôi thật sự đã quên chuyện đó rồi.

Nghe vậy, Như Ý khẽ nở nụ cười có một chút gì đó nhẹ nhõm, cùng ngưỡng mộ:

- Tuy tiếp xúc không nhiều cùng chị, nhưng có lẽ tôi đã phần nào hiểu được vì đâu mà tôi lại phải nẩy sinh ghen tỵ cùng chị, cũng như hiểu được tình cảm và sự quan tâm rất mực của Trần Tuấn Vũ đối với chị. Anh ta quyết sẽ không để yên cho bất cứ ai gây nguy hại cho chị. Ah, còn có tổng giám đốc Lâm Phong của tập đoàn Kỳ Phong.

Giật mình trước những điều vừa mới tiếp nhận, cô vội thắc mắc:

- Ý của cô là sao? Tuấn Vũ anh ấy đã làm những gì, và tại sao lại lôi cả Lâm Phong trong vấn đề này?

Như Ý không nhanh không chậm, dừng đỉnh nhắm một ngụm cafe nóng sau đó mới nhẹ nhàng cất lời giải thích, nay đã không còn chua xót cùng phần nộ, mà là chấp nhận và thanh thản:

- Sau lần tôi xô chị xuống biển ngày đó, hôm sau tôi nhận được quyết định hủy hợp đồng người mẫu của công ty, đồng thời không một công ty nào nhận tôi vào làm việc. Sự nghiệp người mẫu của tôi, coi như đi tong. Hỏi ra mới được biết, là do tôi đắc tội không chỉ Trần Tuấn Vũ mà cả Lâm Phong cũng dùng cách này để trừng phạt tôi.

Hà Phương dường như không dám tin vào những gì vừa nghe thấy, cô không ngờ tới chỉ vì sự cố không đáng nói với cô mà khiến Như Ý cô ấy mất việc và kể sinh nhai trong giới người mẫu, càng không ngờ tới Tuấn Vũ là người ra lệnh đó, ah, phải rồi, còn có Lâm Phong? Nhưng tại sao lại là Lâm Phong, cứ cho anh ta là bạn của Vũ, coi như là ra tay giúp bạn, hay là thấy việc bất bình liền không để yên. Mặc dù cố gắng biện minh thế nào thì cũng đều rất miễn cưỡng. Hà Phương chỉ biết áy náy và khó xử:

- Xin lỗi, những điều này tôi không hề hay biết. Tôi sẽ nói Tuấn Vũ thu lại quyết định vô lý kia.

- Chị không cần phải áy náy, là tôi sai, tôi đáng phải nhận trừng phạt, nếu không tôi sẽ tự mãn mà lầm đường sai trái nhân cách. Hiện tại công việc của tôi cũng rất ổn định, có thể trang trải phần nào cuộc sống của hai mẹ con, họ hàng bên nhà cũng giúp đỡ không ít. - Cô ấy ngừng một lát rồi lại đề cập tới vấn đề cô đang thắc mắc - Chị thật may mắn khi được những người đàn ông ưu tú như vậy quan tâm.

Cô càng nghe lại càng cảm thấy mù mờ, rối rắm:

- Những . . . ?

- Ý tôi là Trần Tuấn Vũ và Lâm Phong. Tôi có thể thấy rõ được tầm quan trọng, sự hiện hữu của chị trong mắt họ. Trần Tuấn Vũ là bạn trai chị đã đành, nhưng Lâm Phong, chị không biết anh mắt và thái độ của anh ta đối với tôi sắc lạnh và nguy hiểm tới thế nào trước khi nhảy xuống cùng Tuấn Vũ cứu chị lên. Tôi cũng chỉ hi vọng có thể gặp gỡ người quan tâm tới tôi chừng ấy.

Kết thúc cuộc gặp gỡ cùng Như Ý, khiến cô vỡ vạc ra nhiều điều, bên cạnh đó cũng rồi ren không ít. Từ trước tới giờ đối với Lâm Phong cô chỉ có hai khái niệm, một - là tổng giám đốc công ty, hai - là bạn của bạn trai cô, không khi nào cô để ý hay có tâm tư gì cùng anh, và chắc chắn sẽ không ngờ tới anh có ý nào khác với cô. Cô cũng không hi vọng những lo lắng đó trở thành sự thật, bởi vì như thế sẽ khiến sự đối mặt cùng anh ta trở nên sượng sùng hơn, và chắc chắn đối với Tuấn Vũ là điều không phải. Khẽ vỗ vỗ má, lấy lại tinh thần, tự nhủ điều đó không phải sự thật, sẽ không tốn thời gian suy nghĩ không đâu. Tuấn Vũ có

lẽ sẽ rất vui mừng nếu như có một bàn đồ ăn ngon chờ đợi anh trở về, phải rồi cô sẽ đi mua đồ và chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn chờ anh đi làm về.

85. Chương 85

Tuấn Vũ có lẽ sẽ rất vui mừng nếu như có một bàn đồ ăn ngon chờ đợi anh trở về, phải rồi cô sẽ đi mua đồ và chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn chờ anh đi làm về. Nghĩ vậy Hà Phương liền đi tới siêu thị tìm mua nguyên liệu về nấu nướng thơm tất đâu ra đó, song ngày hôm đó anh phải vội đi công tác ở nước ngoài nên không có cơ hội thưởng thức.

Mấy ngày sau đó, Hà Phương đi làm như bình thường, thi thoảng lại ghé qua bệnh viện thăm Khánh Linh, mặc dù cô ấy luôn tỏ thái độ bức dọc nhưng cô đành coi như không, cô không hi vọng có thể ngày một ngày hai khiến cô ấy thay đổi nhận định về mình nhưng trên cương vị là bạn gái của Tuấn Vũ cô tự thấy những việc này là nên làm. Nhân tiện cô cũng ghé qua thăm và trò chuyện cùng với mẹ của Như Ý.

Mọi thứ vẫn bình lặng lặp lại qua ngày, chỉ duy nhất có điều lạ là thời gian này cô luôn có cảm giác có ai đó theo dõi mình. Không phải do cô suy nghĩ viển vông mà là không chỉ một, hai lần tình cờ ngó lại phía sau dường như phát hiện có người đàn ông lén lút đi theo mình. Những khi bất gặp ánh mắt của cô hần như chợt dạ vờ lảng đi chỗ khác hay làm đại một điều gì đó. Nếu nói cô không sợ là nói dối, mặc dù đã qua mấy hôm không vẫn không thấy có hành động gì quá phận, Hà Phương thật không ngờ rằng có ngày bản thân phải đối mặt với tình cảnh giống như trên phim ảnh. Cô phân vân không biết có nên báo cảnh sát hay không, khi mà chưa có bằng chứng tố cáo hành vi huỷ hoại kẻ bám theo cô mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng thông qua dáng dấp của hần cô có thể khẳng định là không phải cùng một người. Vì thế Hà Phương chỉ còn cách hạn chế đi ra ngoài một mình, dù vậy do điều kiện đặc thù công việc mà cô không thể không có những lúc phải ra ngoài gặp gỡ trao đổi cùng khách hàng.

Buổi chiều hôm nay cô có hẹn gặp một vị khách tại địa điểm cách công ty của cô mấy khu phố, trong lúc chờ đợi taxi thì chuông điện thoại reo vang, có chút bất ngờ khi người gọi tới là Lâm Phong. Kể từ lần vô tình gặp mặt mấy hôm trước tại buổi triển lãm, cô vẫn chưa có dịp cảm ơn anh ta đã đưa tới bệnh viện xử lý vết thương trên cổ, tuy vậy sau lần trò chuyện cùng Như Ý thì không hiểu vì lý do gì mà khi nhận điện thoại của anh lại làm cho cô cảm thấy có chút bối rối, và khẩn trương. Điều này thật sự khiến cô kinh ngạc và thậm chí rửa đầu óc suy nghĩ linh tinh của mình. Không đợi cô thắc mắc vì cuộc liên lạc, Lâm Phong liền đi vào chủ đề chính:

- Lát nữa tan sở, đợi tôi cùng về. Tôi ghé qua nhà Vũ lấy quyển “Thế giới phẳng” có chữ ký của Thomas L. Friedman mà hôm trước cậu ta hứa tặng cho tôi. - Ngừng một lát, mới lại nói tiếp. - Tiện đường đưa em về luôn.

- Vâng ạ.

Hà Phương còn đang lưỡng lự không biết nên nói gì cùng anh thì bỗng nhiên một chiếc xe Land Rover đen, phanh gấp trước mặt. Bước xuống xe là hai gã bặm trợn trông rất dữ tợn hung hăng xông tới áp chế lôi cô lên xe, mặc cho cô cố sức phản kháng cùng kêu cứu, nhưng dường như mọi thứ xảy ra trong chớp nhoáng nên không mấy ai chú ý tới. Chỉ có Lâm Phong ở đầu dây bên kia nghe được những âm thanh chói tai, rồi tiếng của vật nào đó rơi cộp xuống đất hẳn là chiếc di động của cô, còn có cả tiếng kêu cứu của Hà Phương. Tâm trạng anh liền bất an, có thể khẳng định đã có chuyện không hay xảy ra với cô, vội vã liên hệ thông qua những chỗ thân quen để có được sự can thiệp mau chóng từ phía cảnh sát.

86. Chương 86

Hà Phương bị lôi lên xe dưới sự khống chế của những gã đàn ông trông như người trong băng nhóm xã hội đen, cô không cách nào phản kháng, mà chỉ có thể hi vọng vào cuộc điện thoại bị gián đoạn cùng Lâm Phong có thể giúp anh ấy biết một phần tình cảnh của cô đang gặp phải và nghĩ biện pháp trợ giúp. Dù sao thì trong lúc này, người cô có thể bầu víu, trông mong sự giúp đỡ duy nhất là anh ta.

Chiếc xe dừng lại trước một nhà kho dường như đã bị bỏ hoang lâu ngày ở vùng ngoại ô hẻo lánh. Đối mặt với những kẻ xa lạ, bị lôi kéo một cách lỗ mãng, mặc dù run sợ không rõ từ khi nào cô lại đặc tội với đám người này. Đương nhiên những người này không cho cô biết lí do, vì thế cô chỉ có thể trông chờ câu trả lời từ tên cầm đầu của bọn chúng.

Nhà kho cũ nhếch nhác, vừa bước vào một mùi ẩm thấp đã xông lên mũi, những thùng hàng gỉ sắt lâu ngày bị vắt chổng trơ mỗi nơi một ít. Hà Phương không khỏi rùng mình ớn lạnh, phía trước xuất hiện một đám người có khoảng 4, 5 gã vừa trông liền có thể nhận định cùng đồng bọn với đám người bắt cóc cô. Còn có một gã trẻ tuổi ngồi khệnh khệnh trên cái ghế duy nhất tại nơi nhơ nhếch này. Hắn chào đón cô bằng khoe môi kéo cong lên, một nụ cười giả tạo trên khuôn mặt sở khanh.

- Hà Phương, 27 tuổi, nhân viên kinh doanh bất động sản của tập đoàn Kỳ Phong, và là bạn gái đương nhiệm của Trần Tuấn Vũ - Tổng giám đốc của Uy Vũ. Một lý lịch khá ấn tượng.

Hà Phương lúc này bị trói chặt 2 tay ra phía sau, mặc dù không còn ai lôi kéo thô bạo tuy vậy sau một quá trình giằng co hiện tại toàn thân ớn lạnh, trái tim bối rối vì lo sợ mà có đập nhanh, hai chân run rẩy chỉ sợ có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào nhưng vẫn cố kiên cường đứng vững, đối đáp lại hắn:

- Tôi muốn biết lí do tại sao các anh lại mang tôi tới đây?

Vừa nghe tới đây cả đám người cùng rộ lên những tiếng cười khà ố và ánh mắt dè dặt dán lên thân hình của cô. Cố gắng trấn tĩnh, xem như không thấy, cô vẫn nhất quyết nhìn thẳng tên cầm đầu tìm câu trả lời:

- Tôi nghĩ là tôi chưa từng đặc tội với mấy người.

Gã thanh niên như bị thu hút bởi điều gì đó thú vị từ cô, liền đứng lên tiến lại gần. Hắn cao trên mét tám, khuôn mặt cũng được coi là sáng sủa, phong cách ăn mặc nổi bật hơn cả so với đám người còn lại, đặc biệt nước da trắng, hắn mang khí chất của đám công tử nhà giàu ăn chơi trác táng. Thời điểm hiện tại, bàn tay khiến cô chán ghét của hắn đang mân mê mơn trớn da mặt mịn màng của cô. Lần nữa kéo cong khoe môi hỏi lại cô:

- Cô nghĩ chúng tôi mang cô tới đây để làm gì?

Cô cau mày nghiêng người tránh né sự động chạm của hắn, vấn đề của cô đặt ra cho hắn nhưng lại bị hắn quăng lại gặng hỏi cô. Không để cô nói gì mà cô cũng không tính cất lời, đám người lưu manh kia đáp lại câu hỏi bằng những lời lẽ thâm uế và tròng cười khà ố. Gã cầm đầu thu hết những phản ứng của cô, có run rẩy, có chán ghét, còn có cả khinh bỉ vào tầm mắt. Hắn không khỏi ngạc nhiên khi mà đáng ra trong tình cảnh này, cô phải giống những cô gái khác chân tay mềm nhũn, khóc lóc van xin được thả ra, nhưng cô vẫn đứng đó, thái độ một mực chống đối, làm nảy sinh hứng thú chinh phục của hắn.

——o0o——

P/s: Mình có thấy truyện của mình được đăng trên một số web khác. Vẫn biết là như thế sẽ được nhiều người biết đến tác phẩm của mình.

Dù vậy vẫn hi vọng các bạn truyện của mình có thể vui lòng để lại ềnh cái ment, bằng không thì cũng không nên như 1 web nào đó ghi xuất xứ “quốc gia: Trung Quốc”, thật là khiến người ta đau lòng. Truyện Việt do người Việt viết, @@ vẫn là không nên ghi vậy.

Thân ái !!!

87. Chương 87

Lâm Phong ôm lấy Hà Phương thật chặt, nghe tiếng khóc tủi hờ của cô khiến anh đau thắt ruột gan. Vì có gì mà anh luôn chứng kiến những lúc cô thâm bị người ta ức hiếp, bắt nạt. Anh đã cố gắng giữ khoảng cách cùng cô, vẫn biết tình cảm dành cho cô là không đúng với Tuấn Vũ nhưng người con gái này luôn hiện hữu, chiếm lĩnh trong tâm tưởng anh, xuất hiện trước mặt anh làm cho anh phải bận tâm và ra sức muốn chở che bảo vệ cô.

Tại thời điểm đặt chân vào nhà kho cũ nát, trông thấy cô quần áo xộc xệch đang co rúm tại một chỗ, anh quả thực giật run người. Anh rất sẵn sàng vùng nắm đấm hướng đấm lưu manh đã khiến cô ra bộ dạng này một trận tới bởi nhưng anh lại không làm vậy. Điều quan trọng trước mắt là cần phải ở bên cô bảo bọc, trấn an cô. Lâm Phong anh không phải là người dễ dàng bỏ qua cho kẻ nào to gan dám động tới người hay bất cứ thứ gì anh quan tâm, anh không thiếu biện pháp khiến hắn thân bại danh liệt, không thể ngóc đầu lên được. Từ trước tới nay anh luôn nói được là làm được.

Hà Phương khóc tức tưởi một thời gian cho tới khi không còn đủ sức lực gắng gượng thêm, cô liền thiếp đi trong lòng Lâm Phong. Anh nhẹ nhàng tháo ra áo vest phủ lên người cô, mọi động tác rất cẩn thận và chu đáo dường như chỉ sợ một động tác nhỏ cũng có thể đánh thức cô bất cứ lúc nào. Nhắc nhở Hà Phương đang vui đầu ở trong lòng mình bước ra xe, hẳn là cô đang rất cần nghỉ ngơi, trấn tĩnh lại qua cú sốc này.

Tới nhà Vũ, nhẹ đặt cô ngay ngắn trên giường đệm êm, bản thân mình cũng yên lặng ngồi bên mép giường ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc nồng của cô. Ngày hôm nay anh dự định qua nhà Vũ để lấy quyển sách có chữ ký của tác giả mà Vũ hứa tặng anh lúc trước để mang tặng cho người bạn của ba anh đồng thời cũng là đối tác quan trọng của công ty. Hơn thế nữa, anh cũng rất muốn tìm hiểu một cái gì đó để có thể gặp gỡ cô dù chỉ là trong chớp nhoáng. Bây giờ nghĩ lại anh vẫn cảm tạ trời đất vì khi đó anh liên lạc với cô mới có thể biết được cô đang gặp nguy hiểm và kịp thời ra tay cứu cô.

Anh chắc chắn, Hà Phương trải qua cú sốc vừa rồi sẽ vô cùng hoảng loạn bởi vì ngay cả khi an toàn yên vị trên chiếc giường quen thuộc, cô vẫn không khỏi cau mày, điều không nên có ở cô gái luôn kiên cường như cô. Lâm Phong không đành lòng nhẹ nhàng khom lưng cúi dần xuống hôn nhẹ lên trán cô.

Có lẽ Hà Phương ngủ không được ngon giấc nên có chút giật mình, Lâm Phong dễ dàng nhận ra phản ứng đó của cô, chỉ nhẹ nhàng gạt qua sợi tóc đang rủ bên má cô, khẽ thủ thỉ cất lời:

- Tôi biết là em đã tỉnh, Hà Phương.

88. Chương 88

Hà Phương thực chất đã tỉnh ngay khi Lâm Phong bế cô vào nhà, tuy vậy vì đang ở trong tư thế gây cho người ta cảm giác sượng sùng nên cô đành vờ như chưa tỉnh. Mặc dù đôi mắt khép chặt nhưng trong tư tưởng của cô tất cả những gì vừa xảy ra như thước phim được công chiếu tự động không bỏ sót bất kỳ tình tiết nào, bản thân cô không tài nào tiếp nhận được sự vũ nhục đau đớn ê chề lúc đó. Tuy rằng đã được giải cứu an toàn song đôi mắt của cô không khỏi nhúu lại, run rẩy rùng mình cùng chán ghét.

Lại nói, Lâm Phong tại sao vẫn trầm lặng ngồi bên giường mà không có ý định rời đi? Từ lúc biết được người đàn ông sở hữu bước dưới sự chiếu sáng của ánh hoàng hôn nhẹ nhàng tới bên che chắn vỗ về và an ủi cô, cô liền buông lỏng sự cảnh giác cùng phản kháng lúc trước, là do biết được sự xuất hiện của người quen để cô có thể nương tựa hay bởi do khí chất điềm đạm của anh luôn khiến đối phương thấy vững tâm, đúng là, không hiểu sao đối với anh cô lại có cảm giác bình an tới thế.

Nhưng điều cô không thể ngờ tới đó là hành động đường đột hôn nhẹ lên trán của cô, cô không tự chủ được mà khẽ giật mình, dù cho chỉ rất khẽ nhưng lại bị ánh mắt sắc sảo của anh phát hiện ra. Nếu đã không thể giả vờ được nữa thì đành thẳng thắn đối mặt vậy. Hà Phương gắng gượng thể trạng suy yếu của mình chống tay ngồi dậy, Lâm Phong chu đáo đưa tay muốn giúp đỡ, song lại bị cô ý tứ né tránh. Với tính cách của cô hành động đó hẳn là sẽ không khiến Lâm Phong lấy làm lạ, anh ngồi xuống bên giường đối diện cùng cô, nhàn nhã cất giọng trầm ổn:

- Em có thể đặt ra bất kỳ câu hỏi nào, tôi sẽ giải đáp cho em.

Trái lại với sự chủ động thẳng thắn của anh, Hà Phương lúc này hết sức bị động, tâm trạng bất ổn dẫn tới nói vấp:

- Tại sao. . . Tại sao anh lại làm như vậy?

Lâm Phong hiềm khi lộ ra bên ngoài ánh mắt ôn nhu triu mến từng ấy, nếu Hà Phương có thể biết được rằng cô là người con gái may mắn khiến bao người phải ghen tỵ tới nhường nào, nhưng chắc chắn cô sẽ

không khi nào biết được, bởi vì trong cô chỉ chứa đựng duy nhất hình bóng của Tuấn Vũ - người cô đã xác định trao trọn con tim cho anh mà không thể còn chỗ cho bất kì người đàn ông nào khác.

- Ý em là nụ hôn vừa rồi? - Cô đã cố gắng không đề cập rõ ràng về hành động đó nhưng anh lại điềm đàm nhắc đến giống như người anh hôn không phải là cô, và anh cùng cô đang thảo luận về nụ hôn của người khác vậy. - Tôi tin là em đủ tinh tế để nhận ra. . . Tôi thích em. Em có khi nào tin vào tình yêu sét đánh? Riêng tôi, tôi không tin nhưng tôi lại tin vào ấn tượng khó phai của lần đầu gặp mặt. Lúc đó em đang gặp rắc rối cùng cậu nhân viên tên Tuấn Kiệt thì phải. Tôi đã có cơ hội lắng nghe một phần cuộc tranh luận giữa hai người. Mặc dù không trông thấy hình dáng, khuôn mặt của em, nhưng qua lời nói tôi có thể thấy được hình ảnh của một cô gái chính trực, có chính kiến và kiên định với lập trường của bản thân. Sau đó, em còn khiến tôi ngạc nhiên thêm nữa khi mà lẳng lặng bỏ đi ngay khi đối mặt cùng tổng giám đốc của mình.

Anh nói với nụ cười ôn hòa trên khóe môi giống như đang khoan thai ôn lại chuyện cũ. Hà Phương cố lục lại trong trí nhớ cái lần tranh cãi cùng Tuấn Kiệt tại công ty, đúng là cô có gặp qua một nhóm người gần đó, nhưng lúc đó vì xấu hổ cộng thêm cô thật sự không có nhận biết qua thành phần ban quản trị của công ty, nên không nhận ra anh cũng là lẽ đương nhiên. Có điều cô cũng không ngây thơ tới mức chỉ bằng sự kiện nhỏ nhặt đó lại có thể khiến con người lạnh lùng sắt đá như anh nhớ mãi không quên.

Lâm Phong phần nào nắm bắt được suy nghĩ trong cô, nhàn nhạt nâng khóe môi:

- Sau này em xuất hiện cùng với Vũ lại gia tăng sự tò mò trong tôi, một cô gái đặc biệt tới nhường nào mới có thể khiến Tuấn Vũ tiếp nhận em, cùng em thân cận, hơn thế nữa cũng không khó để nhìn ra tình cảm của tên ngốc đó đối với em. Gặp lại em là một điều thú vị, nhưng mối quan hệ giữa em và cậu ấy khiến tôi phải do dự chùn bước. Tôi đã cố gắng giữ vững lập trường, giữ khoảng cách cùng em, nhưng mỗi lần bắt gặp em nhí nhảnh, chu đáo bên Tuấn Vũ khiến tôi không khỏi ghen tỵ, còn có, thời điểm em yếu đuối bị người bắt nạt, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong đầu Lâm Phong lúc này lần lượt hiện lên những hình ảnh của cô trong thời gian qua, anh vừa nói vừa liên tưởng tới mà khẽ nở nụ cười, có lẽ đây là lần đầu tiên anh thoải mái bản thân cười nhiều như vậy, và trải lòng mình cùng ai đó, đối với Khánh Trung cùng Tuấn Vũ anh cũng không mấy khi dốc bầu tâm sự. Nhưng trở lại thực tại đối diện với ánh mắt ngỡ ngàng sững sờ dường như không thể tiếp nhận được những thông tin vừa được nghe của cô, nụ cười trên môi anh dần trở nên chua xót.

- Em có quyền từ chối tình cảm của tôi, nhưng hãy nhớ rằng ở phía sau em, luôn có tôi dõi theo em.

Bàn tay anh đưa ra ở không trung bỗng dừng lại như đang do dự cùng lưỡng lự song rốt cuộc anh cũng vươn tới xoa nhẹ mái tóc cô.

- Nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi. Có thể ngày mai phía công an sẽ triệu tập em tới để tường trình cùng xác nhận một số thông tin, tới khi đó tôi sẽ đưa em tới trình diện. Còn nữa, mấy ngày này em không cần phải tới công ty, tôi sẽ xin cho em nghỉ phép.

Nói rồi không để cho cô kịp từ chối anh xoay người sải bước ra phía cửa phòng, liền bị cô gọi giật lại.

- Lâm Phong. . . Chuyện ngày hôm nay anh có thể giúp tôi giữ bí mật cùng Tuấn Vũ có được không? Tôi. . . Tôi không muốn anh ấy phải bận tâm.

Đứng lặng một lúc vẫn quay người về phía cô như đang suy ngẫm điều gì đó, nhưng rồi anh mau chóng lấy lại phong độ rời đi.

- Em có thể tin tưởng ở tôi.

89. Chương 88

Hà Phương thực chất đã tỉnh ngay khi Lâm Phong bế cô vào nhà, tuy vậy vì đang ở trong tư thế gây cho người ta cảm giác sượng sùng nên cô đành vờ như chưa tỉnh. Mặc dù đôi mắt khép chặt nhưng trong tư tưởng của cô tất cả những gì vừa xảy ra như thước phim được công chiếu tự động không bỏ sót bất kì tình

tiết nào, bản thân cô không tài nào tiếp nhận được sự vũ nhục đau đớn ê chề lúc đó. Tuy rằng đã được giải cứu an toàn song đôi màu của cô không khỏi nhú lại, run rẩy rùng mình cùng chán ghét.

Lại nói, Lâm Phong tại sao vẫn trầm lặng ngồi bên giường mà không có ý định rời đi? Từ lúc biết được người đàn ông sai bước dưới sự chiếu sáng của ánh hoàng hôn nhẹ nhàng tới bên che chắn vỗ về và an ủi cô, cô liền buông lỏng sự cảnh giác cùng phản kháng lúc trước, là do biết được sự xuất hiện của người quen để cô có thể nương tựa hay bởi do khí chất đỉnh đặc của anh luôn khiến đối phương thấy vững tâm, đúng là, không hiểu sao đối với anh cô lại có cảm giác bình an tới thế.

Nhưng điều cô không thể ngờ tới đó là hành động đường đột hôn nhẹ lên trán của cô, cô không tự chủ được mà khẽ giật mình, dù cho cử chỉ rất khẽ nhưng lại bị ánh mắt sắc sảo của anh phát hiện ra. Nếu đã không thể giả vờ được nữa thì đành thẳng thắn đối mặt vậy. Hà Phương gắng gượng thể trạng suy yếu của mình chống tay ngồi dậy, Lâm Phong chu đáo đưa tay muốn giúp đỡ, song lại bị cô ý tứ né tránh. Với tính cách của cô hành động đó hẳn là sẽ không khiến Lâm Phong lấy làm lạ, anh ngồi xuống bên giường đối diện cùng cô, nhàn nhã cất giọng trầm ổn:

- Em có thể đặt ra bất kì câu hỏi nào, tôi sẽ giải đáp cho em.

Trái lại với sự chủ động thẳng thắn của anh, Hà Phương lúc này hết sức bị động, tâm trạng bất ổn dẫn tới nói vấp:

- Tại sao. . . Tại sao anh lại làm như vậy?

Lâm Phong hiếm khi lộ ra bên ngoài ánh mắt ôn nhu trìu mến từng ấy, nếu Hà Phương có thể biết được rằng cô là người con gái may mắn khiến bao người phải ghen tỵ tới nhường nào, nhưng chắc chắn cô sẽ không khi nào biết được, bởi vì trong cô chỉ chứa đựng duy nhất hình bóng của Tuấn Vũ - người cô đã xác định trao trọn con tim cho anh mà không thể còn chỗ cho bất kì người đàn ông nào khác.

- Ý em là nụ hôn vừa rồi? - Cô đã cố gắng không đề cập rõ ràng về hành động đó nhưng anh lại điềm đạm nhắc đến giống như người anh hôn không phải là cô, và anh cùng cô đang thảo luận về nụ hôn của người khác vậy. - Tôi tin là em đủ tinh tế để nhận ra. . . Tôi thích em. Em có khi nào tin vào tình yêu sét đánh? Riêng tôi, tôi không tin nhưng tôi lại tin vào ấn tượng khó phai của lần đầu gặp mặt. Lúc đó em đang gặp rắc rối cùng cậu nhân viên tên Tuấn Kiệt thì phải. Tôi đã có cơ hội lắng nghe một phần cuộc tranh luận giữa hai người. Mặc dù không trông thấy hình dáng, khuôn mặt của em, nhưng qua lời nói tôi có thể thấy được hình ảnh của một cô gái chính trực, có chính kiến và kiên định với lập trường của bản thân. Sau đó, em còn khiến tôi ngạc nhiên thêm nữa khi mà lẳng lặng bỏ đi ngay khi đối mặt cùng tổng giám đốc của mình.

Anh nói với nụ cười ôn hòa trên khóe môi giống như đang khoan thai ôn lại chuyện cũ. Hà Phương cố lục lại trong trí nhớ cái lần tranh cãi cùng Tuấn Kiệt tại công ty, đúng là cô có gặp qua một nhóm người gần đó, nhưng lúc đó vì xấu hổ cộng thêm cô thật sự không có nhận biết qua thành phần ban quản trị của công ty, nên không nhận ra anh cũng là lẽ đương nhiên. Có điều cô cũng không ngờ tới mức chỉ bằng sự kiện nhỏ nhặt đó lại có thể khiến con người lạnh lùng sắt đá như anh nhớ mãi không quên.

Lâm Phong phần nào nắm bắt được suy nghĩ trong cô, nhàn nhạt nâng khóe môi:

- Sau này em xuất hiện cùng với Vũ lại gia tăng sự tò mò trong tôi, một cô gái đặc biệt tới nhường nào mới có thể khiến Tuấn Vũ tiếp nhận em, cùng em thân cận, hơn thế nữa cũng không khó để nhìn ra tình cảm của tên ngốc đó đối với em. Gặp lại em là một điều thú vị, nhưng mối quan hệ giữa em và cậu ấy khiến tôi phải do dự chùn bước. Tôi đã cố gắng giữ vững lập trường, giữ khoảng cách cùng em, nhưng mỗi lần bắt gặp em nhí nhảnh, chu đáo bên Tuấn Vũ khiến tôi không khỏi ghen tỵ, còn có, thời điểm em yếu đuối bị người bắt nạt, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong đầu Lâm Phong lúc này lần lượt hiện lên những hình ảnh của cô trong thời gian qua, anh vừa nói vừa liên tưởng tới mà khẽ nở nụ cười, có lẽ đây là lần đầu tiên anh thoải mái bản thân cười nhiều như vậy, và trải lòng mình cùng ai đó, đối với Khánh Trung cùng Tuấn Vũ anh cũng không mấy khi dốc bầu tâm sự. Nhưng trở lại thực tại đối diện với ánh mắt ngỡ ngàng sững sờ dường như không thể tiếp nhận được những thông tin vừa được nghe của cô, nụ cười trên môi anh dần trở nên chua xót.

- Em có quyền từ chối tình cảm của tôi, nhưng hãy nhớ rằng ở phía sau em, luôn có tôi dõi theo em.

Bàn tay anh đưa ra ở không trung bỗng dừng lại như đang do dự lưỡng lự song rốt cuộc anh cũng vươn tới xoa nhẹ mái tóc cô.

- Nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi. Có thể ngày mai phía công an sẽ triệu tập em tới để tường trình cùng xác nhận một số thông tin, tới khi đó tôi sẽ đưa em tới trình diện. Còn nữa, mấy ngày này em không cần phải tới công ty, tôi sẽ xin cho em nghỉ phép.

Nói rồi không để cho cô kịp từ chối anh xoay người sải bước ra phía cửa phòng, liền bị cô gọi giật lại.

- Lâm Phong. . . Chuyện ngày hôm nay anh có thể giúp tôi giữ bí mật cùng Tuấn Vũ có được không? Tôi. . . Tôi không muốn anh ấy phải bận tâm.

Đứng lặng một lúc vẫn quay người về phía cô như đang suy ngẫm điều gì đó, nhưng rồi anh mau chóng lấy lại phong độ rồi đi.

- Em có thể tin tưởng ở tôi.

90. Chương 89

- Lâm Phong. . . Chuyện ngày hôm nay anh có thể giúp tôi giữ bí mật cùng Tuấn Vũ có được không? Tôi. . . Tôi không muốn anh ấy phải bận tâm.

Đứng lặng một lúc vẫn quay người về phía cô như đang suy ngẫm điều gì đó, nhưng rồi anh mau chóng lấy lại phong độ rồi đi.

- Em có thể tin tưởng ở tôi.

Những gì cô vừa nói tuy là một lời nhưng lại hai ý, cô không muốn vì cô mà khiến cả Tuấn Vũ cùng Lâm Phong thấy khó xử, tốt hơn hết đó là Vũ không nên biết về chuyện này. Hơn thế nữa, cô đã đặt tình cảm nơi Tuấn Vũ vì thế cô chỉ có thể cảm kích mà không thể tiếp nhận bất cứ một ai khác.

Buổi sáng của ngày khi tiết trời mới chớm đông, ánh nắng chan hòa trải rộng khắp xua đi phần nào hơi ẩm và gió lạnh của ngày đông. Hẳn là một ngày đẹp trời, nhưng tại phòng bệnh V.I.P của bệnh viện thành phố, lại là bầu không khí không mấy thân thiện giữa Lâm Phong cùng Khánh Linh.

Sau một hồi trầm mặc kể từ lúc bước chân vào phòng bệnh, trước sự ngỡ ngàng kinh ngạc của Khánh Linh, rốt cuộc anh cũng lên tiếng giải đáp sự thắc mắc của cô ấy, và đi thẳng vào lí do chính anh tới tìm cô ấy ngày hôm nay:

- Anh biết việc gã có tên Đặng Quân tìm tới Hà Phương gây sự là có liên quan tới em. Anh cần một lời giải thích, từ em.

Dưới ánh mắt lạnh băng tinh tường như có thể nhìn thấu tâm tư của mình, Khánh Linh liền chột dạ, nhưng dù vậy vẫn cố gắng trấn tĩnh đối đáp lại, bởi vì một Lâm Phong quan tâm tới chuyện của người anh cho là không quan trọng thật không giống anh của ngày thường, trừ khi. . ., cô muốn làm sáng tỏ nghi vấn của mình:

- Anh Lâm Phong, từ khi nào anh lại đi quản chuyện của người ngoài như vậy?

- Cô ấy là bạn gái của Vũ, không phải người ngoài.

Cho dù câu trả lời của anh thái độ một mực lạnh nhạt, nhưng ánh mắt của anh mỗi khi nhắc tới Hà Phương đều ám áp hơn hẳn, với sự nhạy cảm của phụ nữ, Khánh Linh có thể dễ dàng nhận ra sự khác thường đó của Lâm Phong, khẽ nở nụ cười chế giễu:

- Có phải chỉ đơn giản vì lí do đó, chứ không phải là do anh quan tâm, không, nói đúng hơn là anh thích chị ta?

Sự im lặng dửng dưng của Lâm Phong đã là câu trả lời rõ ràng nhất cho suy đoán của cô, nhưng tại sao nhận được đáp án đúng như đã nghĩ mà cô lại càng cảm thấy khó chịu ngày một khó kiềm chế, đè nén trong lòng.

- Ha ha, đúng là đồ hồ ly tinh. Không biết chị ta có điểm gì đặc biệt lại có thể khiến những người đàn ông ưu tú nhất như anh Vũ và anh phải điên cuồng quần quanh tới như vậy.

Lời nói vừa rồi của Khánh Linh khiến Lâm Phong khẽ nhíu mày không hài lòng.

- Em đã quá nặng lời rồi. Anh không cho phép bất cứ ai xúc phạm cô ấy. Kể cả em. Ngoài ra về tình cảm đối với Hà Phương, không thể chỉ dựa vào cái nhìn chủ quan của bất cứ ai để đánh giá hay phê phán cả. Bây giờ anh chỉ có một yêu cầu duy nhất đối với em, đó là hãy dừng những hành động gây tổn thương tới cô ấy. Bằng không cho dù có phải đắc tội cùng Khánh Trung, anh cũng sẽ không bỏ qua cho em.

Những điều anh nói là sự thật, thời gian cô quen biết anh đủ để có thể hiểu phần nào con người của anh, nhưng thái độ cương quyết trách móc vô tình của anh đối với cô, khiến cô không tài nào chấp nhận được.

- Anh điên rồi, anh bị chị ta mê hoặc tới điên rồi. Anh và em quen biết không chỉ ngày một ngày hai. Tại sao vì chị ta mà anh có thể đối xử tuyệt tình với em như vậy?

- Là do em suy nghĩ nông cạn và hành động thiếu suy nghĩ. Điều gì đã khiến cô công chúa nhỏ Khánh Linh ngày nào trở nên thủ đoạn và độc ác có thể ra tay hãm hại người vô tội.

Khánh Linh biết rằng bản thân cô cứng rắn sẽ không thể lay chuyển được tâm ý của Lâm Phong, liền linh hoạt nhẹ giọng đầy sự tủi thân:

- Em biết làm như thế là không đúng, trong thâm tâm em cũng hoảng sợ không thôi. Nhưng anh Vũ là cuộc sống đối với em, anh bảo em làm sao có thể chống mắt nhìn chị ta cướp đi anh ấy. Anh Lâm Phong, anh cũng thích chị Hà Phương mà, anh hãy giúp em chinh phục chị ấy cũng là điều có lợi cho anh. Em sẽ dốc lòng hỗ trợ anh.

Lâm Phong cúi đầu xuống nhìn dáng vẻ van nài của Khánh Linh, anh hiểu rõ tình cảm của con bé dành cho Vũ, nhưng anh không tài nào đồng tình cũng như tiếp tay cho cô ngày một đi lầm đường lạc lối làm điều sai trái. Khẽ đưa tay lên dịu dàng gạt đi những giọt nước mắt nóng hổi trên gò má cô nhưng vẫn buông lời dứt khoát:

- Lựa chọn ai, đó là do Hà Phương, cũng như Tuấn Vũ, chúng ta hãy nên tôn trọng quyết định của hai người họ. Anh hi vọng em sẽ không có những hành động nông nổi nào khác. Nếu như Vũ biết chuyện, sẽ chỉ bất lợi cho em mà thôi. Anh tin rằng, em đã đủ chứng chặc để hiểu những lời anh vừa nói.

Lâm Phong rời đi, phòng bệnh còn lại duy nhất Khánh Linh, ngồi xụi lơ trên sàn nhà, nước mắt giàn giụa. Vốn bản tính tiểu thư đã quen được mọi người vây quanh cưng chiều cùng quan tâm đáp ứng mọi sở thích cũng như yêu cầu của cô. Nhưng lúc này đây cảm giác mất mát khi những người anh thân thiết quay lưng lại với mình khiến cô hụt hẫng có một chút uất nghẹn. Vẫn nghĩ rằng chỉ có công chúa mới xứng để sánh đôi cùng với hoàng tử nhưng tại sao lại nhảy ra một nàng lọ lem xấu xa chen ngang phá đám. Cô không cam tâm, khẽ nghiêng răng oán hận Hà Phương.

91. Chương 90

Đã qua mấy hôm kể từ ngày xảy ra vụ bắt cóc, Hà Phương đã dần bình ổn lại tâm trạng, ngày qua ngày trông ngóng Tuấn Vũ đi công tác trở về. Trong những ngày này, vì chú trọng đảm bảo an toàn cho cô nên Lâm Phong tình nguyện làm tài xế kiêm vệ sĩ đưa đón cô đi làm và tan sở, song lại bị cô một mực từ chối. Anh biết rõ là không thể nào lay chuyển lý trí kiên định của cô nên đành xuôi theo cô. Dù vậy Hà Phương vẫn có thể thấy được chiếc xe của anh luôn bám sát phía sau, cho tới khi cô tới công ty và về đến nhà an toàn. Không phải cô không hiểu tâm ý của anh nhưng những gì cô có thể đối với anh chỉ có thể dừng lại ở sự cảm kích không hơn.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà xảy ra không ít sự việc khiến cô phải bận tâm không dứt, Tuấn Vũ cũng đi công tác được một tuần lễ, hơn lúc nào hết cô muốn được sà vào lòng anh hít thở hương thơm thân thuộc khiến tinh thần cô an ổn và thư thái có thể rũ bỏ hết phiền muộn trong vòng tay ấm áp của anh. Ngay như lúc này dẫu cậu nhóc Bốp đi dạo quanh khuôn viên khu chung cư, nhìn người người tấp nập đi lại cười cười nói nói vui vẻ cô bỗng cảm thấy trống vắng, đơn độc và nhớ anh rất nhiều.

Đúng lúc ấy điện thoại reo vang có tin nhắn. Hà Phương chậm rãi lôi điện thoại ra đọc, là tin nhắn hình, nhưng vừa nhìn đã khiến cô đứng hình, dường như không tin được vào mắt mình, cô vội phóng to màn hình để nhìn cho rõ, liền sững sờ không thôi. Người đàn ông trong bức ảnh đó từ hình dáng, ánh mắt không phải ai khác ngoài Tuấn Vũ, còn có một người con gái đang cùng anh ôm hôn, khung cảnh xung quanh dường như là ở trong một câu lạc bộ sang trọng nào đó.

Tâm trạng rối ren, trống rỗng, cô không biết mình nên làm gì lúc này, mãi sau trấn tĩnh hơn cô mới vội lấy điện thoại gọi tới số của Tuấn Vũ, không có ai nhắc máy. Sự lo lắng trong cô lại càng dội lên trong lòng, cô không có đủ can đảm để coi lại hình ảnh đó, có cái gì đó đè nén, dồn ép khiến sống mũi cay cay, cô không có tiền sử bệnh tim nhưng sao lúc này lại thấy ngột ngạt khó thở, trái tim như bị ai đó bóp chặt, đầy đau đớn.

Cô ngồi thụp xuống cúi mặt khóc nức nở như một đứa trẻ, bỏ mặc bao nhiêu ánh mắt soi mói, ngạc nhiên của những người xung quanh, còn có cậu nhóc Bóp ngơ ngác trước hành động của cô, chỉ biết lượn quanh cô nhẹ rên ư ử như cố kéo sự chú ý của cô nhưng rõ ràng điều đó vào lúc này đều là vô ích.

Điện thoại lại lần nữa đổ chuông, Hà Phương không có tinh thần nào tiếp nhận cuộc gọi, song dường như người gọi tới rất kiên nhẫn. Sau nhiều hồi chuông reo vang, rốt cuộc cô cũng đành nhắc điện thoại lên coi, là em gái cô gọi tới. Một dự cảm không lành chợt lóe lên trong suy nghĩ của cô, phải chăng ở nhà đã xảy ra chuyện gì không hay rồi, vội vã kết nối liên lạc, liền nghe tiếng nức nở của em gái và lời nói hụt hơi:

- Chị. . . sao chị không chịu nghe máy?

Lúc này đây cô bỗng cảm giác quỳnh quáng trước tiếng nức nở của em gái, nhưng vẫn cố trấn an cô ấy:

- Bình tĩnh lại nào, nói cho chị biết có chuyện gì khiến em thành ra thế này?

Đầu dây bên kia vẫn là tiếng nức nở mãi không thôi.

- Ba. . . ba xảy ra chuyện rồi.

Mọi dây thần kinh của cô đều căng ra, nhưng nhận ra em gái cô lúc này đã rối rắm không thôi, người làm chị gái là cô dứt khoát phải giữ vững tinh thần, bình tĩnh hơn lúc nào hết nhẹ giọng an ủi cô ấy và hỏi rõ được ngọn ngành liền biết được ba của cô bị truy tố vì tội danh lạm dụng chức vụ quyền hạn chiếm đoạt tài sản hay nói cách khác là tham ô nhận hối lộ bị người ta tố cáo. Bởi vì quá sốc khi nhận được tin dữ liền bị kích động ngất xỉu phải vào viện cấp cứu. Con người của ba cô luôn chính trực, cô biết rõ ông sẽ không bao giờ làm điều vi phạm pháp luật, chắc hẳn có gì đó hiểu lầm ở đây, hoảng hốt điều đáng để tâm lúc này là tình trạng sức khỏe của ông. Cô vội vã liên hệ đăng ký chuyển bay nhanh nhất có thể, trở lại thành phố N.

92. Chương 91: Ngoại Truyện:

Thời gian sau này, khi Tuấn Vũ và Hà Phương chính thức là vợ chồng được pháp luật công nhận. Một buổi tối nọ, cô ngồi tựa lưng thư thái vào thành giường, nhóc Bóp lẳng xằng vác cả thân hình ục ịch béo múp múp nhờ sự chăm bẵm chu đáo của Hà Phương, nó thoải mái gối đầu lên chân của cô. Hà Phương đang nhàn nhã lật đọc từng trang tiểu thuyết ngôn tình, thì thoảng lại đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại khiến cậu nhóc lim dim đôi mắt hưởng thụ sự cưng chiều tận tình của cô.

Tuấn Vũ từ phòng tắm đi ra liền trông thấy cảnh tượng đó khẽ mỉm cười nhẹ hắng giọng tranh thủ sự chú ý của vợ yêu. Nghe thấy tiếng của anh, Hà Phương cùng nhóc Bóp ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái rồi lại tiếp tục sự nghiệp hưởng thụ của mình, không buồn cho anh một chút mặt mũi nào.

Thời gian dài tiếp xúc cùng cô, anh biết được vẻ ngoài đẹp mắt của mình cũng không mấy tác động mạnh tới cô, nhưng không có gì anh lại bất lực chống mắt lên nhìn cô ngó lơ mình như vậy, liền mặt dày nhảy lên giường đưa chân gặt gặt “tặng mớ di động” là nhóc Bóp kia lui ra xa, để mặc nó rên ư ử bất bình, anh sán tới kề sát vào cô về mặt đầy chờ mong:

- Vợ yêu, lau khô tóc cho anh.

Hà Phương bị hành động chen ngang của anh quấy rầy liền phì cười, đành đặt cuốn tiểu thuyết đang đọc dở sang một bên, nhận lấy từ anh chiếc khăn bông lau tóc cho Tuấn Vũ. Mặt đối mặt gần trong gang tấc,

ánh mắt của anh không ngừng bắn những tia tình tứ về phía cô, còn có đôi môi dụ hoặc của anh khê cong lên đầy cuốn hút, Hà Phương vẫn không tự chủ được mà hai má mau chóng ửng hồng. Phản ứng của cô khiến Tuấn Vũ hài lòng lại càng thích thú trêu chọc cô. Biết rõ ý xấu của anh, lẽ nào lại để anh thỏa sức làm càn, cô vội ôm lấy hai bên đầu của anh, chuyên tâm nhìn không dứt sau đó lên tiếng:

- Rất giống.

Khó hiểu trước lời nói không có đầu đuôi của cô, anh vội thắc mắc:

- Em nói giống gì cơ?

- Trông mặt anh lúc này rất giống với khi em vuốt ve đầu nhóc Bóp, ha ha.

Nhìn bộ dáng hả hê của cô, Tuấn vũ rất không hài lòng, nụ cười phong tình khi nãy liền căng cứng trên khuôn mặt, nhanh như cắt xoay người đè ép cô nằm trên giường mà trách cứ:

- Em, cô gái xấu xa này. - Để mặc cô còn ngu ngơ chưa kịp hiểu vì sao anh lại bày ra vẻ tức giận như vậy, liền nói tiếp. - Lúc trước anh cùng em chuẩn bị làm chuyện kia, tại thời điểm quan trọng em liền gọi một tiếng “mẹ” đầy ủy khuất. Hôm nay lau tóc cho anh, em lại liên tưởng tới nhóc Bóp. Em giỏi lắm, có phải là do những gì anh làm vẫn chưa đủ để anh có thể khắc sâu trong tâm trí em?

Hà Phương ngỡ ngàng, cô không nghĩ tới mình vô ý lại khiến anh nghĩ ngợi không đầu như vậy, rất muốn lên tiếng giải thích rõ ràng cho anh hiểu không phải như anh vừa nói thì đôi môi đã bị anh mạnh mẽ ngậm lấy, day cấn trần trọc kề đó là nhẹ nhàng mơn trớn như muốn cùng cô chơi đùa. Lúc này sắc thái của anh đã mau chóng biến hóa đến khó có thể tin nổi, đầy láu cá cùng lưu manh, ý cười bao trùm trên khuôn mặt, anh khê cúi xuống thủ thủ bên tai cô:

- Nếu đã vậy thì lúc “cậu nhóc của anh” ở trong em, nhất quyết em phải toàn tâm toàn ý nghĩ tới anh.

Sau đó để mặc cô xấu hổ không thôi, anh liền xấu xa đè ép cô cùng anh vận động trên giường.

— oOo —

Tuấn Vũ đi công tác một tuần lễ, do có một chút trục trặc phía bên đối tác nên phải nán lại bên đó một thời gian. Vừa mới đặt chân xuống sân bay, người đầu tiên mà anh nghĩ đến là Hà Phương, anh hận rằng mình không có được thêm đôi cánh để bay tới bên cạnh cô, ôm cô, hôn cô, cảm nhận sự dịu dàng mềm mại của cô, anh rất nhớ cô. Bỗng chuông điện thoại reo lên, là Khánh Linh gọi tới, nhưng đầu dây lại là một người đàn ông, anh ta là nhân viên của King Club, nói rằng chủ nhân của số điện thoại này đang say khướt nên liên lạc báo anh tới đón. Vừa nghe thấy vậy, anh cũng không hề có chút nghi ngờ, lo lắng vội gọi taxi tới câu lạc bộ đó.

Theo chỉ dẫn tới một phòng V.I.P, cửa mở, vừa bước chân qua cánh cửa liền bị một cô gái lao tới bắt ngờ ôm lấy anh rồi hôn hít lên môi anh một cách cuồng nhiệt. Anh có thể nhận thấy vị rượu nồng từ người con gái đó, hẳn là cô ta đã uống không ít, trực giác cho anh biết người đó không phải cô. Nếu đã không phải cô, thì bất cứ sự động chạm của bất kì ai cũng đều khiến anh đặc biệt chán ghét.

Dùng sức đẩy mạnh người con gái kia ra, cô ta có vẻ hơi loạng choạng, mái tóc xoăn dài che mắt một phần gương mặt nhưng vẫn đủ để anh nhìn ra đó là Khánh Linh. Con nhỏ này, ngày một to gan, vừa mới bị thương ở chân mà không chịu ở nhà nghỉ ngơi lại vội chạy tới nơi này uống rượu làm càn, hôm nay anh phải thay Khánh Trung dạy dỗ cô mới được, còn nữa, lịch trình của anh hầu như không có mấy người nắm rõ, khê nghiêng rằng tức giận, có lẽ trợ lý của anh đã nhiều chuyện rồi.

Anh phải mau chóng giải quyết chuyện phiền toái này sau đó còn trở về đoàn tụ cùng Hà Phương. Nhưng tới lúc anh đặt chân tới căn hộ của mình, mặc dù đã tìm quanh nhưng vẫn không thể nào trông thấy được bóng dáng thân thuộc của cô, Tuấn Vũ bất giác lo lắng không thôi.

93. Chương 92

Mấy ngày này cô để ý thấy em gái rất xuống tinh thần, dường như con bé đang có điều gì đó lo lắng phiền muộn. Hẳn là sự cố của ba cô ảnh hưởng tới tâm trạng của mỗi thành viên trong gia đình, Hà Phương trấn

an con bé rằng mình sẽ cố gắng sớm tìm phương án giải quyết thỏa đáng nhất, song dường như không chỉ điều đó khiến con bé bận tâm. Tới khi cô một mực gắng hỏi, em gái cô không kiềm chế được liền tủi thân mà ôm chầm lấy cô khóc nức nở. Hành động này làm cô bất ngờ, phải biết rằng trước giờ chị em cô đều là những người sống nội tâm, không mấy khi biểu hiện tâm tư cảm xúc ra bên ngoài đặc biệt là trước mặt người khác, mà nay nhìn con bé nức nở khóc nức lên như vậy khiến cô lo lắng cùng đau lòng. Hỏi ra mới biết được con bé vừa mới chia tay với bạn trai, mới đầu là phát sinh những trận cãi vã vô lý rồi sau đó phát hiện ra hẳn có người phụ nữ khác, mặc dù em gái không nói ra nhưng nhìn con bé đau khổ vật vã như vậy cô biết được con bé dành tình cảm rất sâu đậm cho gã đàn ông xấu xa kia. Nhưng biết phải làm sao để níu giữ một khi người đàn ông đã thay lòng đổi dạ. Thật đáng giận mà. Hà Phương lại có một chút liên tưởng tới tình cảnh của mình, về cái tin mms cô nhận được hôm trước, trong lòng liền hụt hẫng. Từ ngày trở về nhà toàn bộ thời gian cô lo toan giải quyết vấn đề gia đình, vẫn chưa có cơ hội để làm sáng tỏ về bức hình kia. Phải chăng tình yêu của cô dành cho anh là chưa đủ để có thể hoàn toàn tin tưởng anh hay thực chất con người anh là người dễ thay lòng đổi dạ? Cô lựa chọn cách thức trốn tránh, thay sim dùng số điện thoại khác, đồng thời khiến mình trở nên bận rộn để không có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ nghĩ viển vông. Mà nay khi nghe sự tình của em gái cô không tránh khỏi tự giận, phải chăng đàn ông là sinh vật dễ thay lòng đổi dạ.

Hà Phương không khuyên nhủ cũng không an ủi con bé mà chỉ hỏi duy nhất một câu:

- Em tính tha thứ cho hắn?

Con bé hai mắt sưng vù đỏ hoe, đầy đau khổ nhưng vẫn dứt khoát lắc đầu, dường như đã có quyết định cho chính bản thân mình, chỉ là con tim yếu đuối không thể không đau đớn.

- Vậy được, từ giờ hãy quên hắn ra khỏi cuộc đời của em đi.

Cô lôi em gái đi uống bia giải sầu, mặc dù trời rét lạnh, từng ngụm bia hớp vào giá buốt cuống họng nhưng hai người bọn cô lại nuốt trôi một cách sảng khoái. Tới khi chuyển choáng say mới dìu nhau rời khỏi. Lúc đi ngang qua cửa tiệm tạp hóa Hà Phương bỗng lóe lên một suy nghĩ tinh ranh, vội chạy vào mua một bình sơn màu thường dùng để xịt lên tường trong môn nghệ thuật đường phố graffiti, rồi kéo tay em gái tới khu nhà của gã bạn trai cũ. Chọn đúng chiếc xe hơi của hắn, tươi cười đặt bình xịt lên tay con bé, ánh nhìn đầy khích lệ:

- Em hãy phun lên những gì em muốn mắng chửi hắn.

Thế này có tính là dụ dỗ em gái hiền lành ngoan ngoãn của cô làm điều xấu không? Nhưng không ngờ tới con bé không từ chối mà sảng khoái nhận lấy, sau ít phút suy nghĩ, cô ấy phun lên chiếc xe hai chữ rất to rất bắt mắt “Đồ tồi”. Sau đó cả hai cùng nắm tay nhau cười khanh khách chạy đi khuất dần trong màn đêm. Còn ai dám nói, con gái một khi nổi loạn sẽ không đáng sợ?

94. Chương 93

Sáng hôm sau, Hà Phương bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại réo rất mãi không thôi. Ánh sáng le lói của ngày đông len lỏi qua khung cửa sổ, chiếu vào sưỡi ấm căn phòng. Cô mơ màng nhận điện thoại, do di chứng để lại sau cuộc nổi loạn tối qua khiến đầu đau nhức. Là ai gọi tới? Từ lúc trở về thành phố N cô liền đổi số điện thoại, chỉ có số ít người thân trong gia đình cùng luật sư mới biết nhưng nay là số lạ gọi tới khiến cô không thôi suy nghĩ. Nhưng tới khi nhận nghe giọng nói phía đầu dây bên kia khiến cô hoàn toàn tỉnh táo, đồng thời dấy lên một dự cảm xấu. Sau lời chào hỏi lạnh lùng, là lời nói lạnh băng:

- Tôi được biết thời gian này gia đình cô đang gặp phải một số vấn đề khúc mắc.

Giống như một hồi chuông thức tỉnh vang lên trong cô, mặc dù không hề hi vọng điều đó xảy ra nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được mà hỏi:

- Bác có liên quan tới chuyện này?

Tiếng cười khẽ vang lên:

- Một cô gái thông minh. Nếu đã vậy tôi cũng không vòng vo nữa. Rắc rối của ba cô sẽ được giải quyết nếu như co rời khỏi Tuấn Vũ.

Thất vọng xen lẫn tức giận chiếm lĩnh tâm trạng cô lúc này. Gia đình đối với cô là tối quan trọng vậy nhưng người đàn ông đáng tuổi bậc trưởng bối này có thể dùng thủ đoạn này để đối phó với cô.

- Gia đình cháu không đáng bị đối xử như vậy. Họ là những người vô tội. Tại sao một người cao cao tại thượng như bác lại có thể dùng tới thủ đoạn hèn hạ cùng bỉ ổi đến thế.

Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên trong đời ông Trần Uy bị một cô gái trẻ tuổi đả kích như vậy, không khỏi bực bội, nhưng bản lĩnh sau bao năm lăn lộn trên thương trường giúp ông mau chóng ổn định phong độ mà lạnh giọng:

- Cái tôi quan tâm là kết quả, nếu cô không muốn thấy người cha thân yêu của mình có những ngày tháng trong tù thì hãy mau chóng đưa ra quyết định của mình. Tôi hi vọng nhận được câu trả lời mang tính tích cực từ phía cô.

Nói rồi ông ta dứt khoát ngắt liên lạc. Hà Phương biết rằng một khi không nhận được đáp án như ý thì ông ta sẽ không dừng lại. Và gia đình cô có thể sẽ phải đối mặt với nhiều điều tồi tệ hơn thế nữa. Cuộc điện thoại buổi sáng như một điềm báo ập ngay với mọi chuyện một thêm rắc rối. Cả một ngày hôm đó, cô nhận được điện thoại từ chối cộng tác từ vị luật sư giỏi nhất thành phố, mặc cho cô hết lời thuyết phục cùng van nài. Không chỉ có mình ông ấy mà tất cả luật sư trong thành phố đều cự tuyệt nhận hồ sơ vụ án của ba cô. Sự hẫng cùng tuyệt vọng, nếu như thua kiện ba cô sẽ phải đối mặt với án tù sáu năm hơn thế nữa danh dự cùng tự tôn của ba cũng vì thế mà bị ảnh hưởng. Mặc dù biết rõ ông bị oan là do co liên lụy tới ông. Lẽ nào sự ích kỷ của bản thân phải đánh đổi lại là sự tự do cùng tự tôn của ba mình?

Hà Phương bắt lực co mình trên ghế đá trong công viên, mặc cho gió lạnh từng cơn lướt qua giá buốt, cô gục đầu nức nở vừa không thôi gọi thầm tên Tuấn Vũ trong tuyệt vọng.

Đến cuối ngày Hà Phương lết cả thân mệt mỏi sải bước trên con đường về nhà. Ngay khi gần về tới nơi, cô bỗng đứng khựng lại. Cách đó không xa, dưới tán lá sải rộng của cây phượng vĩ ngày đông đang rụng mình bứt từng chiếc lá nhỏ phát phớt trong gió đông, một dáng người rảo rồi anh Tuấn vận bộ vest lịch lãm đang đứng dựa lưng bên gốc cây thu hút không ít ánh nhìn của người qua đường cùng hàng xóm xung quanh. Con tim thông thức không thôi, rất nhớ anh, muốn ulla vào trong lòng anh cảm nhận sự ấm áp che chở của anh, nhưng không hiểu vì sao đôi chân cô bỗng chùng bước. Dường như có một sức nặng vô hình nào đó đè ép khiến cô không tài nào cất mình mà chỉ lặng lẽ hướng mắt dõi theo anh. Bỗng chốc một giọt nước mắt khẽ lăn nhẹ xuống bên gò má rất mau bị gió thổi khô.

Có lẽ cảm nhận được sự xuất hiện của Hà Phương, Tuấn Vũ liền chậm rãi quay lại nhìn cô, khoé môi khẽ cong lên cùng ánh mắt ngập tràn thâm tình. Điều đó như một chất xúc tác mau chóng tác động lên Hà Phương, cô vội vàng sải bước đi như chạy rất nhanh ulla vào trong vòng tay anh, ôm anh thật chặt.

95. Chương 94

Trần Tuấn Vũ về đến nhà sau chuyến công tác, anh muốn dành cho Hà Phương một bất ngờ nhỏ vì thế đã không báo trước cho cô. Không ngờ đến, giữa chừng lại phải bớt chút thời gian giải quyết phiền phức với Khánh Linh rắc rối, tới khi về nhà cũng đã tối muộn và người mà anh háo hức nhớ thương bao nhiêu ngày qua lại không thấy. Điện thoại thì không liên lạc được, cả đêm hôm đó anh đi khắp chốn những nơi mà cô có thể đến để tìm kiếm nhưng cô mất tích liền mấy ngày sau đó. Tới bước cuối cùng anh phải đích thân đến nhà của cô ở thành phố N. Anh dựa người bên gốc phượng lâu năm ở phía trước cửa nhà cô, bỏ mặc những ánh mắt soi mói, tò mò của những người qua đường, ánh nhìn của anh không ngừng dừng trên cánh cửa nhà cô chỉ hi vọng có thể trông thấy được bóng dáng quen thuộc. Rốt cuộc thành ý của anh cũng được đền đáp, ngay lúc đối mặt cùng cô, sự tức giận cùng trách móc dâng trào trong anh nhưng khi thấy cô hai mắt đỏ hoe chạy lại ôm chầm lấy anh khóc nức nở, tất cả đều tiêu tan chỉ còn lại nhớ thương vô hạn. Không

kiềm chế mà cúi người hôn cô một cách cuồng nhiệt, mỗi lần môi anh đặt lên môi cô, làn da mịn màng của cô, đều mạnh bạo chỉ thiếu điều muốn nuốt trọn, gắn liền cùng cô không rời.

Hà Phương chưa từng đối diện với một Tuấn Vũ cuồng nhiệt đến như vậy nhưng chính bản thân cô cũng đang muốn bùng nổ, rất nhớ anh, rất yêu anh, giờ phút này đây hẳn là không có chút pha tạp nào vướng bận trong tâm trí của đôi nam nữ bày tỏ tình cảm sau bao ngày nhớ nhung xa cách. Sau một thời gian dài nụ hôn nồng nhiệt dần chuyển sang nhẹ nhàng tinh tế, bàn tay anh nâng khẽ cằm cô hướng lên, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt căng mọng vừa trào khỏi mắt của cô, anh rất muốn hỏi cô vì cớ gì mà cô lại biến mất biệt tăm biệt tích mấy hôm vừa rồi, song nhìn cô nước mắt lã lã dài không dứt khiến người ta đau lòng, muốn nâng niu bảo bọc lại đành gác sang một bên. Đối với anh, chỉ cần cô vẫn an toàn đứng bên anh như lúc này cũng đã đủ khiến anh hài lòng.

Chỉ là ông trời không chiều lòng người, ngay khi anh đang đắm đuối nhìn cô đầy nhu tình thì phía sau bị người ta tới tấp vung cán chổi lên người:

- Tên đàn ông háo sắc kia, mau buông con gái ta ra.

Thật may là anh nhanh tay bắt được cán chổi tránh được những đòn liên hoàn của người đàn ông trung niên còn có phía sau ông ấy là một người phụ nữ đã đứng tuổi tên tay cầm cây chổi lông gà tư thế sẵn sàng tiếp ứng người đàn ông kia tấn công anh bất cứ lúc nào. Bấy giờ Hà Phương chạy lên chắn trước người anh vội vàng cất lời:

- Ba, mẹ, xin hãy dừng tay, anh ấy là bạn trai con ạ.

96. Chương 95

Việc Hà Phương có bạn trai rõ ràng là điều bất ngờ cũng không kém vui mừng đối với gia đình cô. Mặc dù trong tình cảnh tai vạ vạ gió bỗng nhiên ập tới cũng không thể nào che dấu đi niềm vui của tâm niệm mong mỗi bấy lâu nay của ba mẹ cô đối với hạnh phúc của cô con gái lớn đã toại nguyện, huống hồ chàng trai trước mắt lại vô cùng vừa mắt, chỉ cần tình ý thoáng nhìn qua ánh mắt cử chỉ cũng có thể thấy được cậu ta đối với Hà Phương có bao nhiêu yêu thương cùng quan tâm.

Trong phòng khách ba Hà Phương cùng Tuấn Vũ ngồi xem bản tin tài chính vừa thảo luận về tình hình kinh tế trong nước từ tầm vĩ mô tới vi mô chủ đề ngày một mở rộng không chỉ phạm vi trong nước mà còn là quốc tế, mà ở trong bếp bên cạnh việc chăm chú làm các món ăn tiếp khách, mẹ và em gái cô không thôi tra hỏi Hà Phương về Tuấn Kiệt với khí thế "tự giác được khoan hồng". Biết rõ không thể chối cãi vì thế cô liền thuật lại sơ qua quá trình quen biết của hai người họ, trên môi không khỏi mang chút nét cười hạnh phúc, rõ ràng anh như một làn gió thu lướt qua cơn trốn rồi cứ thế đi vào trong tim gõ cửa tình yêu của cô. Chính bản thân cô cũng không rõ từ lúc nào anh đã ngự trị một vị trí vững chắc trong trái tim mình.

Ngày hôm ấy Tuấn Vũ lần đầu tiên có được cảm giác bản thân anh cũng như một thành viên trong gia đình cô, từ thái độ của ba mẹ và em gái Hà Phương cho thấy họ thật tâm đối với anh rất mực quan tâm cùng sẵn sóc điều này khác xa với những kẻ vụ lợi chỉ biết xu nịnh để đạt được mục đích mà mỗi ngày anh gặp qua không ít khiến anh vô cùng chán ghét. Hiện tại anh cũng hiểu được tính cách cùng tài nấu nướng của cô ảnh hưởng không nhỏ bởi sự giáo dục tốt từ gia đình mình, lại không hề che giấu nhìn cô đầy yêu thương.

Sau bữa ăn ba mẹ rất tâm lý kêu hai người bọn cô đi dạo hóng gió cũng là để cả hai có khoảng thời gian riêng tư dành cho nhau. Lúc này Tuấn Vũ đang nắm tay Hà Phương chậm rãi sỏi bước trên vỉa hè cử khu phố nhà cô với những hàng cây cổ thụ đang rì rào trong đêm đông. Tuy là nhiệt độ ngoài trời rất lạnh không khi nào có thể bắt gặp ở thành phố Đ và người đàn ông trưởng thành như anh cũng chưa chắc đã có thể thích ứng nhưng dường như có cô ở bên mọi thứ khác đều không đáng bận tâm. Anh khẽ nắm chặt tay cô bỗng lên tiếng phá tan sự yên lặng:

- Lúc nào cũng được nắm chặt lấy tay em thế này thật là tốt. Chỉ như thế mới không để em có thể bỗng dưng biệt tăm biệt tích khiến anh lo lắng không thôi.

Hà Phương nghe ra trong lời của anh là đang trách mình biến mất mà không cho anh biết, nhưng cô có thể nói sự thật với anh sao? Khẽ cười khổ, giải thích sơ qua:

- Em xin lỗi, thời gian qua em về nhà để giải quyết chuyện gia đình.

Tuấn Vũ nhạy cảm mà quan tâm:

- Nhà em xảy ra chuyện gì sao?

Nhà Phương chột dạ chỉ biết né tránh ánh mắt đầy quan tâm của anh cố gắng bình tĩnh mà đáp lại với nụ cười dịu dàng muốn làm anh an tâm:

- Không có chuyện gì quan trọng đâu anh. Mọi thứ đều ổn thỏa cả rồi.

Bỗng nhiên anh kéo lấy tay cô thu dần khoảng cách giữa hai người áp hai tay lên vai cô mặt đối mặt, anh nói đầy cương nghị:

- Hứa với anh nếu có chuyện gì, không được giấu anh. Càng không được đột ngột biến mất không có chút tin tức nào như vừa rồi. - Anh đưa tay ôm lấy cô như chứng thực sự tồn tại của cô ở bên lúc này, cũng là biểu đạt tình cảm của anh, sự chở che của anh đối với cô.- Anh đã rất lo lắng dường như lực tung cả thành phố Đ để tìm em.

Cô tin lời anh, với thực lực cùng tình cảm của mình anh có thể làm như lời anh nói. Cô cảm động, cô yêu anh, muốn ôm anh thật chặt cùng anh đứng tại nơi đây mong sao thời gian như dừng lại tại giây phút này để không còn phải lo lắng những phiền muộn những trắc trở đè nén trái tim cô bấy lâu nay. Tuấn Vũ khẽ cúi xuống đặt nụ hôn lên bờ môi cô. Dường như cảm thấy nụ hôn phớt nhẹ này là không đủ, anh một lần nữa cúi xuống hôn cô trần trọc và cuồng nhiệt.

Tối hôm đó, Hà Phương vừa tắt đèn tính lên giường đi ngủ, liền nghe tiếng gõ cửa phòng rất khẽ, mặc dù thắc mắc nhưng vẫn bật đèn ra mở cửa liền bị cái người vốn dĩ được sắp xếp nằm phòng khách thành linh xuất hiện ở cửa phòng rồi thành linh gắt gao ôm lấy cô hôn lấy cô, đưa tay đóng lại cửa phòng. Anh nói ánh mắt phủ đầy đam mê:

- Hà Phương, anh rất nhớ em.

97. Chương 96

“Note: Cắm trễ vị thành niên”

Tối hôm đó, Hà Phương vừa tắt đèn tính lên giường đi ngủ, liền nghe tiếng gõ cửa phòng rất khẽ, mặc dù thắc mắc nhưng vẫn bật đèn ra mở cửa liền bị cái người vốn dĩ được sắp xếp nằm phòng khách thành linh xuất hiện ở cửa phòng rồi thành linh gắt gao ôm lấy cô hôn lấy cô, đưa tay đóng lại cửa phòng. Anh nói ánh mắt phủ đầy đam mê:

- Hà Phương, anh rất nhớ em.

Như vũ bão cả thân hình rần rờ của anh bao trùm lấy cô, gần như không để cho cô thời gian kịp suy nghĩ cùng nhận định tình huống chỉ có thể nhận ra người tới là anh, nụ hôn nồng nhiệt của anh khiến cô mù mịt cảm nhận được khát khao cháy bỏng trong đó, rồi chậm rãi vòng tay qua cổ anh bầu vú lấy anh cùng anh rong đuổi.

Tuấn Vũ chỉ biết rằng đã một thời gian dài không có cô ở bên cũng là từng ấy thời gian anh ngủ không an giấc. Hà Phương đã dần trở thành liều thuốc an thần khiến anh an tâm đi vào giấc ngủ, chỉ cần hít thở mùi hương nhẹ nhàng thanh mát đặc trưng của cô nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, cảm nhận sự hiện hữu của cô bên mình đã khiến anh mãn nguyện. Vậy nhưng cô gái độc ác vô tâm này lại vô tình bỏ mặc anh không hay tin tức cho dù chỉ là mấy ngày ngắn ngủi nhưng với anh dường như là một sự tra tấn lâu dài. Mà nay được gặp lại cô biết rằng cô ở phòng bên cạnh nhưng anh lại trần trọc không yên trở mình, cuối cùng với

vùng dậy sau đó lên lút sang gõ cửa phòng cô như muốn cho cô một sự bất ngờ, lúc đầu anh chỉ hôn cô như mọi lần trước lúc đi ngủ anh vẫn thường làm. Nhưng điều đáng hổ thẹn là định lực của anh trước sự hấp dẫn của cô bị rơi rớt tới thảm hại, hôn cô một hồi lại một hồi sau đó cứ quẩn quýt mãi không thôi. Làn da mát lạnh mịn màng, hơi thở thơm mát quẩn quanh, đôi mắt có chút e thẹn lại bị nhuốm màu khát khao cùng đam mê của cô như muốn dụ dỗ anh, kích thích anh. Lúc này đây anh biết . . . anh muốn cô.

Chả mấy chốc trang phục trên người họ đều tán loạn trên mặt đất, cả cơ thể nặng trĩu của anh đổ ập lên cô ở trên giường, nụ hôn nóng bỏng phủ xuống trên từng thớ thịt của Hà Phương dường như là thiết bị sưởi ấm xua tan đi giá lạnh. Thân thể cô run rẩy lên từng cơn mỗi khi đôi môi anh chạm vào, chỉ có thể đỏ mặt nhắm mắt tùy ý anh dẫn dắt bản thân buông thả thừa nhận chính cô cũng . . . khao khát anh. Hơi thở nóng bỏng, làn môi, chiếc lưỡi linh hoạt quét tới đầu lưỡi như vũ bão khiến con tim cô đập sóng, đôi bàn tay ranh mãnh của anh càn quét trên cơ thể cô, tất cả điều đó khiến cô nức nở như muốn vỡ oà hận rằng không thể ngay tức khắc hoà vào cùng anh. Đôi tay ôm lấy mái tóc mềm đang rủ xuống trước ngực cô của anh, cong người cúi đầu hôn lên tóc anh, hương bạc hà thân thuộc đã và sẽ mãi khiến lòng cô xao xuyến. Sự đáp lại của cô như liều thuốc kích lệ cổ vũ Tuấn Vũ, khoẻ môi khê cong lên mãn nguyện, đôi bàn tay lớn mật chậm rãi đi xuống vuốt ve cặp đùi thon gọn nuột nà của cô, còn có, từ từ đi lên tới nơi lãnh địa riêng tư gần như bất khả xâm phạm của bất kỳ cô gái nào, nhận thấy cái rung mình run rẩy của cô, anh biết cô lúc này đang hoang mang liên dục hôn lên môi cô trấn an cô, muốn cô tin tưởng phó thác bản thân cho anh. Lại một lần nữa mạnh bạo vuốt ve dẫn dắt cô hoà mình vào dự vọng cho tới khi phát giác cô đã sẵn sàng tiếp nhận mình anh mới mạnh mẽ thúc hông xâm nhập vào trong thân thể cô một lần đánh tan tãm chấn phòng bị của thiếu nữ, cô đau đớn nức nở, anh lại cuồng nhiệt nuốt trọn lấy, cứ thế cả hai cùng rong đuổi trên con thuyền nhỏ rạp mình giữ sóng nước biển khơi bao la.

Một lần lại một lần anh khiến cô như chơi với trên đỉnh con sóng bạc đầu đau đớn cùng khoái cảm như muốn thiêu đốt cơ thể, thần chí như lơ lửng giữa chốn thần tiên nhưng vẫn có thể nghe được văng vẳng bên tai tiếng nói khàn khàn bên cạnh hơi thở dốc của anh, anh nói:

- Hà Phương, . . . anh yêu em.

Mãn nguyện, hạnh phúc như muốn vỡ oà, cô e thẹn rúc đầu vào lồng ngực anh không ngờ tới bản thân lạc giọng lại như liều thuốc kích tình mê đắm lòng người đến như vậy, cô nói:

- Em cũng yêu anh, Vũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-nang-e-tu-ky>